

Библиотека Любов и Съдба

САНДРА БРАУН

СЕЙДЖ

САНДРА БРАУН ОБИЧАЙ МЕ

chitanka.info

Предизвикателна, красива, непредсказуема, Сейдж Тайлър вярва, че сама ръководи съдбата си.

Току-що завършила колеж, в навечерието на сватба, която ще ѝ осигури безоблачен и богат живот, тя изобщо не подозира, че мечтаният пръстен с диамант ще се окаже безкрайно далеч от ръката ѝ.

Вместо на изискано коледно парти, тя попада в изкърпено като стари джинси самолетче, управлявано от страхотно привлекателния, но и страхотно арогантен развейпрах Харлан Бойд — олицетворение на всичко, което тя ненавижда у мъжете. Но защо ѝ е толкова трудно да се откъсне от прегръдките му? Ще успее ли разглезената и твърдоглава Сейдж наистина да хване юздите на собствения си живот и да го насочи в посоката, която ѝ нашепва сърцето?

Топлите ѝ, подканящи устни докоснаха неговите, тя леко въздъхна, а след това прошепна:

— Честита Коледа!

— Честита Коледа и на теб, Сейдж!

Усмехнатата, тя обгърна врата му с ръце и отново притисна устни към неговите като вложи малко повече страст в целувката им... или поне се опита да го направи.

— Травис!

— Какво?

— Целуни ме.

— Целунах те.

— Искам да ме целунеш истински. — Тя приканващо измърка.
— Нали знаеш, че ти е позволено да ме целуваш страстно. Нищо, че е Коледа.

— Сейдж, моля те. — Младият мъж притеснено погледна към прозорците. Вътре в къщата празникът продължаваше с пълна сила. — Някой може да ни види.

Тя свали ръце от врата му и силно въздъхна.

— О, за Бога, Травис! Как може да си толкова благопристоен! Никой не ни гледа. Пък и кой го е грижа какво правим ние двамата?

— Мама. Харесва ли ти гривната?

Тя се разсея за миг и отговори:

— Разбира се, че ми харесва. Има ли жена, която да не я хареса? Та тя е прекрасна!

Повдигна ръка и разгледа масивната златна гривна около китката си:

— Радвам се, че ми позволи да отворя подаръка си тази вечер, вместо да чакам до коледната нощ.

— Така ще можеш да ѝ се радваш през всичките празнични дни.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти.

— И все пак усещам, че си разочарована.

Сейдж Тайлър го погледна през гъстите си мигли и тихичко си призна:

— Мислех си, че на Коледа може би ще ми подариш годежен пръстен.

Но преди той да ѝ отговори каквото и да било, тя продължи:

— Но по всичко личи, че все още не си избрал пръстените. Кой знае? Може пък да не искам традиционен годежен пръстен. Вероятно и този път, напук на условностите, ще предпочета нещо съвсем различно. Например цветен камък вместо диамант.

Травис сведе поглед към белия кожен панталон, с който беше облечена. Пуловерът ѝ беше повече от подходящ — от бяла ангорска вълна, пухкав и мек. По раменете и покрай врата с много вкус бяха пришити блестящи перлички и малки фалшиви диаманти. Панталонът, обаче, съвсем определено беше проява на твърде съмнителен моден вкус.

Той слабо се усмихна.

— Никой никога не би могъл да те обвини в традиционализъм и придържане към условностите и общоприетите стандарти.

— И слава Богу! — Тя рязко тръсна глава и гривата ѝ от тъмноруса коса се разлюля по раменете ѝ. — Помислих си, че майка ти ще получи сърдечен удар, като ме видя да слизам по стълбите, облечена по този начин.

— Ами, тя... предполагам, че според нея само хулиганите и рок певците носят кожени панталони.

— Хмм. Може би трябваше да се облека в рокля от тафта в меки и пастелни тонове.

Той се намръщи, доловил сарказма ѝ.

— Мама си е мама. Тя и приятелите ѝ малко или повече си приличат. Правят едни и същи неща, посещават едни и същи места, обличат се по един и същ начин. Тя просто е свикнала с определено поведение и начин на живот.

— Ако ще ставам нейна снаха, за нея ще е по-добре да свикне и с мен, нали? Надявам се, не очаква от мен да започна да нося дълги карирани поли и широкополи, скромни на вид шапки, когато се омъжа за теб. Последното ми име е единственото нещо, което ще променя в деня на сватбата ни. И като стана дума за това — добави тя внезапно осенена от пристъп на вдъхновение, — ще бъде страшно романтично, ако официално обявим годежа си в деня на Свети Валентин. Много по-добре, отколкото на Коледа.

Беше измъкнала Травис за глътка чист въздух на дългата и просторна веранда на къщата на семейство Белчър. Внушителната сграда, построена от червени тухли, беше украсена с безброй

трепкащи коледни светлини. Във всекидневната зад тях се виждаше огромна елха, накичена от специален декоратор, който бе наблегнал на гирляндите, перлите, романтичните играчки и натруфеното дърво заемаше един от големите прозорци, които гледаха към верандата.

Три вечнозелени храста бяха посадени временно на предната морава и украсени заради минувачите и посетителите, които всяка година идваха от всички краища на окръг Харис, за да позяпат претенциозната показност на богатите, потънали в охолство жители на този квартал в Хюстън. По улицата се точеше колона от коли, които бавно се движеха, почти опрели броните си, а светлините на фаровете им бяха замъглени и размътени от спусналата се мъгла.

Макар че времето бе сравнително меко, Травис се сгуши в яката на тъмното си сако и пъхна ръце в джобовете на панталона си. Сейдж винаги се дразнеше от тази му стойка, струваше ѝ се, че така той прилича на типично мамино, богаташко синче. А и вече знаеше, че тази поза обикновено означава, че трябва да ѝ каже нещо неприятно, но се бои да започне разговора.

— Истината, Сейдж, е, че се чудя дали не прибързваме с нашия годеж.

Изявлението му я свари неподготвена, но тя веднага се съсредоточи и го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Травис леко се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Ами, след пролетния семестър ми предстои една цяла година стаж в болницата. А след това трябва да изкарам и специализирания курс по дерматология.

— Чудесно зная какво трябва да направиш, преди да си в състояние да откриеш собствена практика, Травис. Всичко ще бъде както трябва. Сега, след като завърших университета, ще мога да си намеря добра работа.

— Не се безпокоя за парите. Родителите ми ще ме издържат, докато не започна работа.

— За какво тогава се притесняваш? Усмихни се! Коледа е.

Той погледна към върволицата коли, които пълзяха край къщата.

— Мисля, че не разбираш какво се опитвам да ти кажа, Сейдж...

Широката ѝ усмивка стана несигурна и колеблива.

— Очевидно не, но трябва да е нещо ужасно. Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще повърнеш. Престани да се измъчваш и да ме държиш в напрежение. Ако имаш нещо за казване, давай направо.

Той се почеса по главата, изкашля се и пристъпи от крак на крак.

— Напоследък мислих доста и...

— И?

— И не смятам, че... Не че ти си... Сейдж, ние просто не си...

— Не си какво!

Той се обърка. Няколко пъти отвори и затвори устата си и най-накрая го изстреля на един дъх.

— Подхождаме. Ние просто не сме един за друг.

След тези думи, той отпусна рамене. От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. По всичко личеше, че бе свалил огромно бреме от плещите си.

Сейдж го изгледа, стъписана и безмълвна. Не можеше да повярва на ушите си. Вече повече от една година се срещаше само с Травис. Не бяха сгодени, но се подразбираше, че ще се оженят веднага, щом тя защити степента си от университета. Семестърът вече свърши и тя очакваше, че през празниците ще получи годежен пръстен и официално ще обявят предстоящата им женитба. А той се отказваше от нея. Това бе немислимо. Истински абсурд. Да се откаже от нея! От Сейдж Тайлър! Сигурно не го бе разбрала правилно.

— Не искаш да кажеш, че разваляш неофициалния ни годеж?

Той се изкашля за пореден път.

— Струва ми се, че трябва да го обмислим по-внимателно.

— Стига си го увъртал, Травис — сухо каза тя. — Ако ме напускаш, имай поне смелостта да ми го кажеш направо.

— Не те напускам. Не е точно така. Мама мисли...

— О, мама мисли... Мама мисли, че аз не съм достатъчно добра за малкото ѝ момче.

— Не ми приписвай неща, които не съм казал, Сейдж.

— Изплюй камъчето тогава.

— Мама мисли, и аз съм съгласен с нея, че ти си... ами, малко буйна за човек като мен.

— Буйна?

— Невъздържана.

— Невъздържана?

— Показна и ефектна.

— Защото нося кожени панталони?

— Сейдж, бъди честна! — запротестира той.

— Честна ли? Та аз съм бясна, по дяволите!

— Нямах никакво основание.

— Така ли?

— Ако помислиш малко, ще видиш, че никога не съм те молил официално да се омъжиш за мен — колебливо изрече той.

— Разбира се, че си го правил. — Сейдж вече крещеше. — Говорехме за това през цялото време. Моето семейство...

— Те ще бъдат повече от доволни, ако не излезе нищо от връзката ни. Братята ти ме смятат за тъпак. Единствено майка ти ме приема, но то е, защото тя е добра с всички. Шерифът, който постоянно се навърта у вас, неодобрително клати глава всеки път, когато погледът му се спре върху мен.

— Въобразяваш си — настоя тя, макар да знаеше, че е прав.

— Добре де. Както и да е. — В гласа му се долавяше нетърпение.

— Мисля, че просто имаме нужда да си починем един от друг.

Гневът ѝ отстъпи пред болката и разочарованието.

— Мислех, че ме обичаш...

— Така е.

— Защо тогава водим този разговор? Аз също те обичам.

Той изглеждаше истински нещастен.

— Обичам те, Сейдж! Ти си красива и много секси. Ти си най-непредсказуемата, най-очарователната жена, която някога съм срещал. Завива ми се свят всеки път, когато те видя. Ти си буйна и темпераментна. Непрекъснато подтикваш хората за едно или друго, подчиняваш ги на волята и желанията си.

— По думите ти излиза, че съм истински тиранин.

— Не исках да се получи така. Не мога да те догоня, Сейдж, не мога да изпитвам твоята жажда за живот. Уморих се да опитвам. Ти си твърде пламенна, решенията ти са спонтанни и прибързани. А аз съм предпазлив и внимателен. Политическите ти възгледи са твърде либерални. Аз съм убеден консерватор. С цялото си сърце ти вярвах в някакъв свой личен бог. Аз си имам моите съмнения, опасения и страхове. Като се вземе предвид всичко това, бих казал, че различията между нас са непреодолими.

— Противоположностите се привличат...

— Започвам да мисля, че не е съвсем така.

— Това са глупости, Травис! Опитваш се да се оправдаеш, търсиш си извинения. Ако смяташ да ме зарежеш, бъди поне достатъчно доблестен и престани с тези неискрени и прекалено деликатни обяснения.

— Недей да правиш нещата толкова трудни за мен — оплака се той.

Трудни за него? Сейдж сви юмруци, сякаш се канеше да го удари.

— Ти не ме обичаш вече. За това ли всъщност става дума?

— Не, всичко, което ти казах преди малко е истина. Аз наистина те обичам, Сейдж. Но, по дяволите, не разбираш ли колко усилия и енергия ми коства връзката с теб? — Той безпомощно се разсмя. — Ти си като игриво котенце. Изискваш постоянно внимание и привързаност.

— Не съм забелязала досега да си се оплаквал от обичта ми — студено отбеляза тя. — Всъщност, неведнъж си ме молил да отида и по-далеч. Искал си много повече.

В този момент поне Травис прояви достатъчно благоприличие и я погледна с тъга.

— Заслужих си го. Истината, Сейдж, е — гласът му беше отчайващо обезсърчителен, — че вече се уморих. Ти ме изцеди. Не мога да съм с теб и в същото време да отделя на обучението си необходимото време и внимание. Мисля, че трябва да се разделим за известно време и отново да преценим ситуацията преди да се хвърлим в необмислена женитба.

Докосна я за пръв път и леко постави ръце върху раменете ѝ.

— Сигурен съм, че ще се съгласиш с мен, когато помислиш върху всичко, което казах. Струва ми се, че грешиш по отношение на чувствата си към мен. Може би наистина вярваш, че ме обичаш, но аз мисля, че просто се самонавиваш и заблуждаваш.

Тя тръсна рамене и се измъкна от ръцете му.

— Не ми обяснявай какво мисля и в какво вярвам, Травис!

Това трябва да е някакъв лош сън, кошмар, помисли си тя. Скоро ще се събуди, ще се обади на Травис и ще му разкаже за странния си

сън, ще го помоли никога да не допуска той да се превърне в действителност.

Всичко обаче беше прекалено истинско, за да е сън. Празничните светлини блестяха около нея. Долавяше аромата на вечнозелените клонки, чуваше коледните песни, които се носеха по стереоуредбата в къщата. Усещаше сълзите, които напиреха в очите ѝ, устата ѝ имаше неприятен метален вкус, чувстваше се унижена и предадена. До този момент винаги тя бе казвала на обожателите си, че всичко между тях е свършено. Ако трябваше да се сложи край на някоя връзка, тя бе тази, която го правеше.

Травис, уравновесеният и амбициозен Травис, бе направо луд по нея. Не можеше да повярва, че в този момент той се отказваше от нея. Само преди няколко месеца я бе помолил да се премести при него, но тя бе отказала. Той се посърди няколко дни, но след това заяви, че я обича още повече, заради моралните ѝ принципи и предразсъдъци.

Рядко се караха. Само понякога той ставаше прекалено упорит, инатеше се и отказваше да се съгласи с нея. Като в този момент. Но когато го попритиснеше, той обикновено отстъпваше пред по-силната ѝ воля.

— Да ти кажа истината, Травис, аз не си падам особено по подобни споразумения. Или ме обичаш и искаш да се ожениш за мен, или изобщо не ме обичаш. — Тя отметна косата си назад и го изгледа предизвикателно. — Решавай. Сега или никога.

Той с болка се вгледа в решителното ѝ изражение и във войнствено вирнатата ѝ брадичка. Най-накрая промълви:

— Щом поставяш въпроса по този начин, струва ми се, че никога, Сейдж.

Ударът беше много жесток, но тя успя да запази гордото си изражение. Но това бе просто немислимо! Той не би могъл да постъпи с нея по този начин!

Когато му остане време да помисли върху стореното, Травис сигурно щеше да съжали за думите си. Щеше да се върне и да я моли на колене да сподели светлото му бъдеще на преуспяващ дерматолог. А дотогава, проклетата да е, ако му покаже колко силно я бе наранил. Нямахше да му достави удоволствието да се разплаче. Никакви сълзи!

Главният виновник за това неочаквано решение очевидно бе госпожа Белчър. Тя успяваше да обуздае и сплаши Травис само с един

властен поглед, но Сейдж не се боеше от нея. Надменното ѝ високомерие предизвикваше Сейдж да я провокира непрекъснато, караше я да върши неща, за които бе сигурна, че ще я подразнят — като например появата ѝ с кожен панталон на официалната вечеря. А когато Травис най-сетне се осъзнае и се върне при нея с наведена глава, тя ще се омъжи за него и ще му роди шест деца, точно през десет месеца едно от друго.

Но междувременно ще позволи на Травис да се оттегли без повече затруднения. Изгледа го предизвикателно.

— Чудесно. Ще изляза от живота ти веднага, щом опаковам нещата си.

— Сега? — Гласът му преливаше от недоумение. — Не можеш да си тръгнеш сега, Сейдж! Колата ти е в Остин. Къде ще отидеш?

— Ще се оправя.

Той поклати глава с раздразнение. Изглеждаше така, сякаш търпението му е на привършване, сякаш наистина бе уморен от своенравното ѝ държание.

— Не можеш да си тръгнеш сега.

— Как ли пък не, по дяволите! — изстреля тя, макар да знаеше, че Лори Тайлър би потънала от срам, ако можеше да чуе езика на дъщеря си.

— Виж, Сейдж, не виждам защо да не можем да прекараме празниците така, както бяхме планирали. Заедно. Като приятели. Аз искам да си останем приятели.

— Върви по дяволите!

— Ако не се върнеш вътре, ще съсипеш празника на майка ми. Гостите край масата ще останат нечетен брой.

— Пет пари не давам за вечерта на майка ти! — изкрещя тя. — Глупавите ѝ печени пилета, които сервира всяка година, са жилести и твърди. Няма да се върна вътре, дори и ако животът ми зависи от това. Партито е ужасно тъпо и скучно. Май трябва да ти благодаря, че ми предостави достатъчно убедително извинение, за да се махна оттук.

Притеснен от високия ѝ глас, той с неудобство погледна през рамо към прозореца. Официално облечените гости се разхождаха из разкошно украсената всекидневна, хапваха си сандвичи с пържен хляб, които се сервираха от облечени в бяло сервитьори, пиеха уиски със

сода и яйчни коктейли, вдигаха наздрависи за празника и си пожелаваха здраве.

— Сейдж, бъди разумна. Аз... аз не смятах да обсъждам този въпрос преди празниците, но ти просто ме предизвика тази вечер. Не искам да се чувстваш нещастна.

— Нещастна! — присмя му се тя. — Чувствам се чудесно. Сега ще мога да се насладя на празника, без да се притеснявам дали светската грандама ще одобри гардероба ми или не. Макар че пет пари не давам за мнението ѝ.

— Не се дръж по този начин — примоли се той.

Тя злобно повдигна нагоре едната си вежда.

— И как се държа?

— Като разгневено и отмъстително дете.

— Най-напред каза, че съм надменна и властолюбива, след това ме сравни с някакво досадно домашно животинче, после намекна, че съм глупачка, която не познава дори собствените си чувства, а сега твърдиш, че съм отмъстително дете. И искаш да повярвам, че ме обичаш!

— Не е възможно да се разговаря с теб, когато изпаднеш в подобно състояние. — Травис изруга през зъби и се обърна към къщата. — Майка ще започне да ни търси. Ще дойда след малко. След като овладееш малкото си избухване.

Той влезе през вратата, преизпълнен със справедливо възмущение.

— Не си прави труда — подвикна тя след него.

Входната врата бе обкичена с венец, който според Сейдж бе толкова екстравагантен и претрупан, че чак простееше. По същия начин изглеждаше и елхата във всекидневната. По нея нямаше бляскави, но съвсем обикновени играчки, бонбони и захарни пръчки, от върха ѝ не се усмихваше Дядо Коледа, така, както бе в собственото ѝ семейство.

Тя с ярост се вираше в накичената елха, която се виждаше през блестящите стъкла на прозореца. Лампичките, разположени равномерно по прекрасните ѝ клони, започнаха да се замъгляват пред погледа ѝ. Сълзите, които преди малко се бе опитала да възпре, сега напълниха очите ѝ и блестящите играчки на елхата затрептяха като кристални.

Когато гневът ѝ поутихна, тя започна да усеща въздействието от постъпката на Травис. Човекът, когото бе обичала, човекът, за когото вярваше, че я обича, се бе отказал от нея.

Всичко, което ѝ бе казал, можеше да се изрази само с четири съвсем простички думи: Аз не те искам. Тя може би наистина беше прекалено умна, непостоянна и капризна, но истината бе, че той вече не я иска. Нейната енергичност и жажда за живот, както се бе изразил самият той, му се струваха твърде уморителни.

Тя обгърна с ръце една от шестте релефни колони, които подпираха балкона над верандата, и подпря буза на хладната и грапава повърхност. Какво щеше да каже на хората? Как щеше да държи главата си изправена, когато това се разчуеше? Какво ще си помислят членовете на собственото ѝ семейство? Единственото нещо, което очакваха от нея, бе да се омъжи за човек, който я обича толкова, колкото и тя него. Е, добре, тя се бе провалила и тук.

Както и с всичко останало.

Как можа Травис да направи това? Тя го обича. Те отлично си подхождат. Нима той не го разбираше? Тя обичаше да хитрува, той предпочиташе да ѝ отстъпва. Той работеше много и упорито, а тя чудесно знаеше как да го подтиква и насърчава. Той беше твърде флегматичен и отпуснат и се нуждаеше от някой по-буен и темпераментен от него, за да направи живота му по-интересен.

Сигурно е изпаднал във временно умопомрачение, реши тя. Но ще се осъзнае. Рано или късно. Предполагаше, че това ще се случи съвсем скоро. Знаеше, че ужасно ще му липсва. Без нея животът му ще стане като този на родителите му — скучен, сдържан и безинтересен.

А когато той се върне при нея с подвита опашка, преглътнал гордостта си, тя ще му отмъсти за начина, по който я бе наранил и никак няма да бърза да му прости. Беше съсипал празника ѝ. Бе дошла тук да отпразнува научната си степен. Беше вече магистър — нещо, което никой от братята ѝ не бе постигнал. Но Травис бе помрачил радостта ѝ.

Никога нямаше да му го прости.

Тя се отдръпна от колоната, избърса сълзите от лицето си, твърдо решена да не се поддава на мъката си.

Когато беше малко момиченце и някой я обидеше, тя никога не даваше воля на чувствата си, а се държеше нахално и се правеше, че

изобщо не ѝ пука. Още тогава бе разбрала, че сълзите само засилват присмеха на околните. Едва ли щеше да преживее детството си, ако бе плакала при всяка обида от страна на по-големите си братя. Не че те щяха да я наранят по някакъв начин. Не, но тя би умряла от срам, че се е разплакала и е проявила слабостта си пред тях.

Сега също нямаше кой знае какъв избор. Трябваше да преглътне разочарованието си и да изчака Травис да проумее, че е постъпил много глупаво. Беше немислимо да се обърне за утеха към семейството си — една разлюбена жена, разплакана и нещастна.

Но най-напред трябваше да измисли начин да се измъкне оттук. По-скоро щеше да замръзне навън, отколкото да се върне на празника на семейство Белчър. Нямаше дори да ги помоли за помощ, макар да знаеше, че госпожа Белчър щеше да я изпрати от дома си с най-голямо удоволствие.

Решително пое въздух, огледа се и се запъти към ъгъла на верандата.

Бе направила само една крачка, когато се закова на мястото си.

Той се мотаеше около обраслата с бръшлян стена, скрит в сянката на едно посадено в саксия вечнозелено растение. Светлината, която струеше от прозорците, обаче, бе достатъчна, за да може Сейдж да го разгледа добре. Прекалено добре.

Беше висок и строен, по-слаб дори и от брат ѝ Лъки. Макар че по-голямата част от косата му бе скрита под мократа, голяма каубойска шапка, която бе нахлупил над очите си, Сейдж забеляза, че косата над ушите му е тъмноруса, изпъстрена с по-светли кичури, които блестяха като слонова кост. Очевидно прекарваше много време на открито, защото лицето му имаше силен, здрав тен, а край искрящите сини очи, които я наблюдаваха с неприкрита насмешка, се бе оформила фина мрежица от малки бръчки.

Силната му квадратна челюст издаваше непримиримост и непреклонност, а мускулите му, здравото тяло обясняваха арогантния поглед и дръзката стойка.

Облечен бе в светложълта спортна риза с блестящи копчета. Дънките му бяха с разръфани крачоли. Изпод тях се подаваха протритите му ботуши, които бяха с мокри и кални върхове. Единствената по-дебела дрешка, която да го предпази от студа, бе

някаква черна, подплатена с вата жилетка. Беше разкопчана отпред, а палците и на двете му ръце бяха напъхани в джобовете на дънките му.

Беше висок около метър и деветдесет и пет, имаше широки рамене, дълги крака и тесен таз. Истински тексасец. Присмехулен и лош. Сейдж го намрази от пръв поглед, особено пък като видя, че той всеки момент ще избухне в смях. И то за нейна сметка. Не се разсмя, но това, което ѝ каза, постигна същия резултат.

— Хо-хо-хо. Весела Коледа!

Опитвайки се да прикрие унижението си, Сейдж го изгледа сърдито.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Дядо Коледа. Само че изпратих костюма си на химическо чистене.

Отговорът му изобщо не ѝ се стори забавен.

— Откога стоиш тук?

— Достатъчно дълго — рече той и се ухили от ухо до ухо.

— Значи си подслушвал.

— Нямахме как да го избегна. Щеше да бъде много грубо от моя страна да прекъсна една толкова нежна сцена.

Тя се изправи и съвсем преднамерено го изгледа от горе до долу със снизходително убийствен поглед.

— От гостите ли си?

Той най-накрая отприщи смеха, който напираше в гърлото му.

— Шегуваш ли се?

— Тогава значи си пътник. — Тя посочи оживената магистрала.
— Колата ти ли се счупи, или какво?

Докато клатеше отрицателно глава, той оценяващо местеше очи по тялото ѝ.

Тоя образ да не е болен, или смахнат? Сейдж не го удостои с отговор. Непознатият облиза устни и изцъка със съжаление.

— Ще е много жалко, ако някой ден решиш да се откажеш от кожените си панталони. Стоят ти направо страхотно.

— Как се осмеляваш...

— Ако се беше притиснала към мен така, както се притискаше към него, щеше да получиш най-секси целувката, вписвана някога в историята, без изобщо да ме е грижа дали ни гледа някой.

Никой, даже и най-упоритите ѝ почитатели, не се бяха осмелявали да разговарят с нея по този начин. Ако не тя, то братята ѝ щяха да ги изпозастрелят заради нахалството им. С пламнали бузи и блеснали от ярост очи, тя го заплаши:

— Ще извикам полицията.

— И защо искате да го направите, госпожице Сейдж? — Не бе направила и две стъпки към вратата, когато го чу да произнася името ѝ. — Точно така — каза той сякаш прочел мислите ѝ. — Зная как се казваш.

— Това е напълно обяснимо. — Гласът ѝ прозвуча съвсем спокойно, макар самообладанието ѝ да бе поразклатено. — Докато така грубо и невъзпитано си подслушвал разговора ни, който очевидно се е оказал напълно неразбираем за теб, ти си чул Травис да ме нарича по име.

— О, чудесно разбрах всяка казана думичка. В края на краищата всички говорим английски. Маминото синче те разкара. Просто и ясно. Реших, че ще бъде по-учтиво, ако го изчакам да свърши, преди да ти предам съобщението, което ти нося.

Тя го изгледа с пламнал от гняв и изпълнен с подозрения поглед.

— Ти си тук заради мен?

— Сега вече започна да схващаш.

— И защо?

— Изпратиха ме да те взема.

— Да ме вземеш?

— И да те заведе у вас.

— В Милтън Пойнт?

— Там е домът ти, нали? — Той широко ѝ се усмихна. — Брат ти ме изпрати.

— Кой от двамата?

— Лъки.

— Защо?

— Защото снаха ти, жената на Чейс, започна да ражда днес след обяд.

До този момент тя просто си играеше с него. Не вярваше на нито една негова дума, но бе любопитна да разбере колко изобретателен би могъл да се окаже подобен тип. За нейна изненада, обаче, той бе добре запознат със семейството ѝ.

— Тя ражда?

— От два часа следобед.

— Но тя трябваше да роди чак след Нова година.

— Бебето, обаче, има други планове. Не е искало да пропусне Коледа, предполагам. Може вече да е родила, но когато тръгнах, не беше.

Тя обаче продължаваше да се отнася подозрително към него.

— И защо Лъки е изпратил теб? Защо просто не ми е позвънил?

— Опита се. Една от съквартирантките ти в Остин му каза, че вече си тръгнала за Хюстън с гаджето си. — Той кимна към прозорците, през които се виждаха гостите, запътили се към трапезарията.

— Като помисли малко — продължи той, — Лъки реши, че най-бързо ще се прибереш у дома, ако аз дойда да те взема отгук. — Той се отмести от стената, хвърли един пренебрежителен поглед към мрачното небе и попита: — Готова ли си?

— Никъде няма да ходя с теб — възкликна тя, изпълнена с презрение към наивната му вяра, че ще го последва. — От осемнадесетгодишна възраст сама шофирам до Милтън Пойнт и обратно. Щом трябва да се върна у дома, близките ми ще се свържат с мен и...

— Лъки правилно предположи, че ще ми правиш въртели. — Докато мърмореше под носа си и неодобрително поклащаше глава, той бръкна в джоба на ризата си, измъкна оттам лист хартия и ѝ го подаде. — Лъки го написа, за да ти го дам, ако започнеш да дрънкаш глупости.

Тя разгърна листа и прегледа бележката, която очевидно е била писана съвсем набързо. Едва успя да я разчете, но ръкописът на Лъки си беше такъв от край време. Лъки пишеше, че човекът, дошъл да я вземе, е новият работник на Тайлър Дрилинг, Харлан Бойд.

— Господин Бойд?

Ъгълчето на устните му весело подскочи нагоре.

— След всичко, което преживяхме заедно, можеш да ме наричаш Харлан.

— Не смятам да те наричам както и да било — рязко отвърна тя. Усмивката му стана по-широка.

Брат ѝ ѝ нареждаше да тръгне с този мъж за Милтън Пойнт, без никакви спорове. Последните две думи бяха дебело подчертани... като

че ли това би могло да помогне.

— Може да си я подправил. — Тя го изгледа обвиняващо.

— И защо да го правя? — попита той и отново се усмихна присмехулно.

— За да ме отвлечеш.

— И защо?

— За откуп.

— Няма никаква логика в това. Семейството ти е разорено.

Това беше вярно. Тайлър Дрилинг едва се крепеше и то само благодарение на парите, които Марси Джоунс бе заела на по-големия ѝ брат Чейс при сватбата им. Поради западането на нефтодобивната индустрия, почти нямаше работа и за сондажните компании. Понастоящем, Тайлъррови принадлежаха към групата на изпадналите и обедняващи хора. А на това се гледаше едва ли не като на знак за почтеност и благородство.

Гордостта ѝ обаче бе наранена, задето този негодник бе така добре осведомен за тежкото финансово състояние на семейството ѝ. Тя присви светлокафявите си очи.

— Щом компанията ни е в такова ужасно положение, защо Чейс и Лъки са те назначили на работа?

— Не са. Аз изпълнявам само някои определени поръчки. И от време на време получавам нещо като премия. Като тази вечер. Лъки ми предложи петдесет долара, за да дойда да те взема.

— Петдесет долара? — в гласа ѝ се долавяше недоверие.

Той бутна назад каубойската си шапка.

— Изглеждаш изненадана. Прекалено голяма, или прекалено малка ти се струва тая сума?

— Единственото, което зная, е, че никъде няма да ходя с теб. Сама ще се прибера в Милтън Пойнт.

— Не можеш, забрави ли? Колата ти е в Остин, а ти пристигна тук с господин Страстна Целувка. — Бръчиците около очите му се сгъстиха, когато се усмихна. — Предполагам, че би могла да го помолиш да те откара у вас. Макар че милата му мамичка ще получи истеричен припадък, ако малкото ѝ момче не си е у дома за Коледа. Но ти няма да го помолиш, нали, госпожице Сейдж?

Той предварително знаеше отговора на този въпрос и тя го намрази още повече.

По тротоара минаха няколко души, които пееха коледни песни и прокламираха мир на земята, а Сейдж, разтревожена и угрижена, се питаше как да постъпи. Чудеше се дали наистина е разумно да напусне относително сигурното си убежище на верандата на Белчърови и да тръгне с този тип, който изглеждаше така, сякаш извършването на углавни престъпления бе любимото му занимание.

От друга страна, за нея семейството ѝ беше най-важното нещо в света. Ако наистина трябваше да се прибере у дома... Бележката от Лъки изглеждаше съвсем истинска, но щом този мошеник успя да я намери чак в къщата на годеника ѝ...

— В колко часа каза, че започнаха родилните болки на Сара?

На лицето му бавно разцъфна познатата презрителна усмивка, по-мазна и от разтопеното масло, с което поливаха коледната пуйка.

— Това е един от подвеждащите ти въпроси, нали? Искаш да се убедиш, че не съм измамник.

Без да се смути от думите му, тя скръсти ръце пред гърдите си и се загледа в него сякаш очакваше отговора му.

— Е, добре. Ще се включа в играта — рече ѝ той. — Съпругата на Чейс не се казва Сара, а Марси. По баща Джоунс. Тя е посредник по продажби на недвижимо имущество и от време на време Чейс с много обич я нарича Гъсето — прякора ѝ от времето, когато са ходили заедно на училище.

Той се наклони на една страна, леко присви в коляното единия си крак и я изгледа с арогантен и заплашителен поглед. Палците на ръцете му отново бяха натъпкани в джобовете на дънките му.

— Хайде, госпожице Сейдж! Доброволно ли ще тръгнете или ще трябва да си изработя петдесетте долара?

Тя прехапа долната си устна. Той беше прав за няколко неща, и най-вече съвсем точно ѝ бе посочил, че няма как да си тръгне от къщата на Травис Белчър. Нямаше никакво намерение да моли Травис за каквото и да било. И макар че Харлан Бойд беше долен мошеник и братята ѝ я принуждаваха да прекара няколко часа с него — нещо, за което тя смяташе да им поиска обяснения при първа възможност, — гордостта ѝ не ѝ позволяваше да се обърне за помощ към нито един човек в тази къща.

— Предполагам, че нямам голям избор, нали, господин Бойд?

— Така е. Нямаш никакъв избор. Хайде да вървим.

— Трябва да си взема нещата.

Тя се опита да го заобиколи, но той отстъпи крачка встрани и застана на пътя ѝ. Сейдж вирна глава и яростно го изгледа. Беше доста висок. Тя беше наследила високия ръст на баща си и имаше много малко мъже, които бяха толкова по-високи от нея, че да ѝ се наложи да вдига глава, за да ги погледне в очите. Ръстът му беше твърде обезпокоителен. Както и светлината, която струеше от очите му или пък гласът му — толкова мек и в същото време по мъжки дрезгав и груб.

— Ако бях на мястото на гаджето ти, бих скочил отгоре ти подобно на котарак върху купа с прясна, сладка сметана.

Сейдж мъчително преглътна, но побърза да си го обясни с високо вирнатата си глава.

— Преди време един тип безпокоеше снаха ми и ѝ говореше гадости по телефона. Едва сега разбирам колко отвратена трябва да се е чувствала.

— Ти не си отвратена. Ти си уплашена.

— Уплашена?

— Боиш се, че ако те целуна, ще ти хареса.

Тя презрително изсумтя.

— Бих искала да видя как ще го направиш.

— Надявах се да кажеш точно това.

Вирнатото ѝ нагоре лице все още изразяваше изумление и предизвикателно презрение, когато той постави едната си ръка зад главата ѝ, привлече я към себе си и впи устни в нейните в жарка и страстна целувка. Преди да успее да осъзнае какво става, тя усети езика му в устата си — настойчив, ласкав, неустоим.

Ококорила очи от изумление, тя погледна над рамото му към трапезарията, която се виждаше през прозореца. Сервитьорите се движеха около дългите, изкусно подредени маси, сервираха на гостите на семейство Белчър печени пилета и сладки картофи, докато бившата годеница на сина им бе скандално и брутално нападната на верандата от един мъж с похотлива усмивка и кални ботуши.

Ако не беше замръзнала от изненада, тя сигурно щеше да се разсмее силно и истерично.

Само след няколко секунди обаче Сейдж си възвърна самообладанието. Сложи ръце на гърдите му и го отблъсна е всичка

сила. Не можеше да си поеме дъх. Дишаше накъсано и едва след като пое няколко глътки чист въздух, успя да изхрипти с продран глас:

— Само още веднъж опитай нещо подобно и цял живот ще съжаляваш затова.

— Сериозно се съмнявам в това, госпожице Сейдж. А и ти също. — После загрижено погледна към небето. — По-добре да тръгваме, преди времето да е станало още по-лошо. Иди и си вземи нещата. Ще те чакам точно тук.

Прекалено разярена, за да му отговори, тя се обърна и влезе вътре.

— Това е най-долният, най-подлият номер, който някога си ми погаждал. — Сейдж яростно крещеше в телефонната слушалка. Тя остро миришеше на тютюн и беше намазана с нещо лепкаво, само един Бог знае какво.

— Сейдж, ти ли си? Девон е пъкнала език в ухото ми. Ще трябва да говориш по-високо.

— Зная, че ме чуваш, Лъки — извика тя. — Зная също така, че Девон няма да започне да се натиска с теб в болничния коридор. Какво става? Бебето роди ли се вече?

— Не. Но скоро трябва да се роди. Надявам се да е така, защото Чейс направо ще ни подлуди.

Докато брат ѝ я осведомяваше за състоянието на Марси и за притесненията на Чейс, Сейдж забеляза нещо тъмно и космато да се промъква между струпаните щайги само на няколко метра от монетния телефон. Тя потръпна и ѝ се прииска да вдигне крака от бетонния под, но просто нямаше къде да се скрие.

Това беше най-ужасната нощ в живота ѝ. Най-напред годеникът ѝ я бе изоставил, а след това бе поведена за вкъщи от един хитър негодник с непоносимо държание.

Камериерката на семейство Белчър я бе придружила до стаята за гости, където ѝ бе помогнала да опакова багажа си. Както ѝ бе обещал, Харлан Бойд я чакаше на мястото си на верандата. Веднага я настани в колата си, която беше изненадващо чиста и почти нова.

Едва се бе примирила с мисълта, че ще трябва да пропътува цялото разстояние в компанията му, когато той отби от междуцатската магистрала и пое по един тесен път, който беше почти без маркировка и без никакво осветление.

— Къде отиваме?

Непрекъснато си повтаряше, че не трябва да се паникьосва. Знаеше, че този тип хора се разколебаваха и се отказваха от деянията си само в случай, че жертвите им успеяха да запазят самообладание. Обеща си, че няма да се опитва да отваря вратата и да се хвърля в движение от колата, преди да се убеди, че планът му е да поиска от семейството ѝ голям откуп, за да им каже къде се намира пребитото ѝ изпонаранено тяло.

Когато ѝ отговори, гласът му прозвуча далеч по-разумно от мислите, които се блъскаха в главата ѝ.

— Това е пътят към самолетната площадка.

— Самолетна площадка?

— Там приземих самолета.

— Самолет?

— Ти да не би да не дочуваш? Престани да повтаряш всяка моя дума.

— Искаш да кажеш, че ще се приберем вкъщи със самолет?

— Разбира се. А ти какво си помисли? Че ще шофирам дотам?

— Точно така.

— Е, това само показва в каква голяма заблуда може да изпадне човек. Не по-малка от заблудата ти по отношение на оня Казанова.

Тя остави последната му забележка без коментар и потъна във враждебно мълчание през останалата част от пътуването. Бе извървяла значителен път от началото на вечерта, когато съвсем спокойно се бе движила измежду представителите на хайлайфа в Хюстън.

А сега стоеше в един влажен, ветровит, населен с гризачи самолетен хангар и чакаше мъжа, който я бе целунал така, сякаш си изкарваше прехраната с това, и който я дразнеше и обиждаше при всяка отдала му се възможност. В момента беше навън и проверяваше самолета преди да излетят.

Тя изля цялата си безсилна ярост върху брат си, когото бе открила в болницата в Милтън Пойнт.

— Лъки, как можа да ми изпратиш този... този човек...

— Ще тръгвате ли скоро?

— Да, ще тръгваме, но аз съм бясна от яд. Как можа да изпратиш такъв човек да ме вземе?

— Какво му е на Харлан?

— Какво му е на Харлан? — Тя отново бе започнала да повтаря всяко казано изречение. — Това е междуселищен разговор. — Тя се опитваше да прогони главоболието си като леко масажираше слепоочията си. — Ще ми отнеме твърде много време, за да изброя всичките му отрицателни качества. Защо изпрати него? Защо просто не ми се обади в дома на семейство Белчър?

— Защото знаех, че си пътувала с колата на Травис до Хюстън и си оставила своята в Остин. Съквартирантката ти ми каза. Ти беше споменала, че родителите на Травис не са били особено очаровани от мисълта, че ще идвате у нас веднага след Коледа и затова бях сигурен,

че никак няма да им хареса, ако той тръгне с теб два дни по-рано и пропусне Коледа у тях...

— Добре, добре. Но можеше поне да ме предупредиш, че ще си имам придружител.

— Съжалявам, Сейдж, но нямах никакво време. Чейс си скубе косата и скърца със зъби вече няколко часа. Притеснява се, защото Марси е вече на тридесет и шест години, а това е първото ѝ раждане.

— Тя е добре, нали? — попита Сейдж, обезпокоена за жената, на която толкова се възхищаваше.

— Общо взето, да. Но раждането не върви леко. Мама едва успява да накара Чейс да се държи що-годе цивилизовано. Знаеш какво означава това бебе за него. А и Лорин е неспокойна, защото ѝ никне зъб.

— О! Първото зъбче?

— Точно така. Малкото дяволче вече започна да хапе с него. Девон е изцяло заета с нея и обстановката е много напрегната. Нямах време за нищо.

Сейдж можеше да си представи сцената в болницата. Никой не можеше да се справи с Тайлърови, когато някой от семейството се нуждаеше от тях. Спомни си нощта, в която Девон бе родила дъщеря си. Беше истински хаос. Обстоятелствата тогава бяха малко по-различни, разбира се. Един от клиентите на Марси я бе нападнал в същата оная нощ. Сейдж бе пристигнала след като Марси бе спасена и настанена в болницата, но бе почувствала преживения от снаха ѝ ужас. Точно такива кризи и премеждия най-силно сплотяваха семействата.

В гърлото ѝ заседна буца. Въпреки врявата и напрежението, тя искаше да е с тях.

— Можех да си взема кола под наем — намусено изрече все пак.

— Не искахме да го правиш. Студената вълна още не е достигнала Хюстън, но тук от обяд е много студено. И мокро. Не искахме да шофираш в това лошо време, но бяхме убедени, че веднага ще започнеш да спориш с нас. Затова решихме, че е най-добре да не ти даваме подобна възможност и изпратихме Харлан.

— Щях да съм в по-голяма безопасност, ако бях тръгнала сама, а не с Харлан.

— Какво каза? Не те чух? Край мен мина една количка.

— Няма значение. — Не искаше да zlepоставя Харлан пред брат си, който очевидно му се доверяваше напълно. Щеше да е напълно безсмислено да ги притеснява преди да е пристигнала благополучно в Милтън Пойнт. Но веднага щом се прибереше, възнамеряваше да им разкаже с най-големи подробности за скандалното му поведение. — Ще се видим като пристигна. Поздрави всички. Особено Марси.

— Ще го направя. Чао, дечко!

Тя замислено затвори телефона. Опитваше се да изчисти ръцете си от лепкавото вещество, когато Харлан се появи.

— Бебето родило ли се е?

— Не още. Но Лъки казва, че ще е скоро.

— Самолетът е готов, ако и ти си готова.

— Може ли по-напред да си измия ръцете някъде?

— Оттук. По-добре свърши и някои други неотложни неща. Полетът е без прекъсване.

Изобщо не го намираше за забавен. Без да каже нито дума, тя мина край него и бутна вратата на тоалетната. Запали лампата и веднага отстъпи крачка назад. Гърбът ѝ се блъсна в гърдите му.

— О, Боже. — Помещението беше отвратително мръсно. Никой не го бе почиствал от години.

— Тук има всичко, от което се нуждаеш — каза Харлан, като едва успяваше да сдържи смеха си.

Сейдж се опита да подтисне обхваналата я погнуса, влезе в стаята и затръшна вратата под носа му. Направи само най-неотложното, като се стараеше да не се докосва до нищо около себе си. Изми ръцете си над ръждясалата мивка и ги тръсна няколко пъти, за да изсъхнат.

Когато излезе от сградата, намери Харлан да я чака на пистата.

— Къде са куфарите ми?

— Вече са на борда, мадам. Мога ли да видя бордовата ви карта, моля?

Тя го изгледа с убийствен поглед:

— Не можем ли да минем без този театър?

— Твоят Дон Жуан изпрати по дяволите цялото ти чувство за хумор. Съзнаваш ли го?

Хвана я за лакътя и я поведе към един едномоторен самолет. Колкото повече се приближаваха, толкова по-голяма ставаше

изненадата ѝ. Самолетът беше истинска развалина, реликва от отдавна отминало време. Корпусът му бе кърпен и пребоядисван толкова много пъти, че приличаше на многоцветен юрган. Перката се въртеше, но двигателят дрънчеше, кашляше и се даваше.

Тя измъкна ръката си и се обърна към него.

— Ти сам ли построи тази браква?

— Не е мой. Взех го назаем.

— Надявам се, не очакваш, че ще летя с него, нали?

— Освен ако не са ти поникнали крила.

— А, не! Забрави за това. Чувала съм стари шевни машини, които работят далеч по-гладко от този двигател. Братята ми знаят ли с какво ще летим?

— Те изцяло се доверяват на преценката ми.

— В такъв случай аз пък нямам вяра в тяхната.

— Самолетът е напълно сигурен и безопасен.

Той я хвана за ръка и я помъкна по напуканата писта. Когато стигнаха до вратата, я повдигна и я качи на крилото.

— Влизай.

Тя се покачи в малката кабинка. Той се настани на пилотското място и се пресегна през нея, за да се увери, че вратата ѝ е добре затворена. Ръката му се плъзна по гърдите ѝ. Може и да беше случайно, но тя не посмя да го погледне, за да разбере. Мрачно се загледа през предното стъкло, като отчаяно се опитваше да прикрие страха си.

— Закопча ли предпазния колан?

— Хмм.

— Удобно ли ти е?

— Чудесно.

— Ако искаш, можеш да съблечеш самото си. — Той посочи късото сако, което чудесно допълваше панталона ѝ.

Това бе коледният подарък, който сама си беше направила. От август месец бе започнала да пести, за да може да си го купи. До този момент Харлан Бойд бе единственият, който го бе харесал. А това не говореше особено добре за вкуса ѝ.

— Имаш ли нещо против да побързаш? Искам да излетим час по-скоро, за да престана да умирам от страх. — Тя сърдито го изгледа.

През следващите няколко минути Харлан бе зает с излитането. Получи разрешение от кулата — една стая, разположена на втория етаж на голямата сграда. Закара самолета до края на пистата, изчака разрешението и бързо потегли. Сейдж едва устояваше на импулса си да натисне въображаемия педал в краката си, за да помогне за ускорението.

Малкият самолет започна да се издига във въздуха, макар на нея да ѝ се струваше, че все още не са набрали достатъчно висока скорост. Харлан го издигна толкова рязко, че тя усети, че се е излегнала на мястото си като в зъболекарски стол.

Стиснала се с две ръце за седалката, тя най-сетне се престраши да погледне през прозореца.

— Земята вече не се вижда.

— Разбира се, че не се вижда. Вече сме в облаците.

— И какво правим в облаците?

— Ще се отпуснеш ли? Няколко години карах хеликоптер на нефтените находища в Залива. Това тук е фасулска работа.

— Така ли? Нищо не се вижда. Как можеш да си сигурен, че няма да се блъснем в нещо?

— Мога, разбра ли? Веднага щом се издигнем над облаците, полетът ни до Милтън Пойнт ще е лек и приятен.

— Сигурен ли си, че ще можеш да намериш мястото за приземяване?

— Улучвам го всеки път. Застрахован съм срещу злополуки, имам точен и прецизен инструмент, който никога не греша. — Погледна я и се усмихна.

— Страхотно! Ако наистина държиш на работата си, по-добре да престанеш с това.

— С кое?

— С циничните намеци.

— Защо? Да не смяташ да се оплачеш на Чейс и Лъки?

— Уверявам те, че няма да те сметнат и наполовина толкова забавен, колкото очевидно си мислиш, че си.

Той се облегна на седалката си и изпъна дългите си крака толкова, колкото позволяваше тясната кабина.

— Обзалагам се, че няма да им кажеш абсолютно нищо за случилото се тази вечер.

— И защо?

— Защото аз мога да им разкажа нещо още по-забавно. За теб и за господин Страстна Целувка. — В очите му се отразяваха светлините на контролното табло. — Не смятам, че ще им разкажеш тази история, нали?

— Случилото се между нас с Травис си е лично моя работа. — В гласа ѝ се долавяше възмущение. — Как ще се справя с проблема, какво ще кажа на семейството си — това ще реша аз. И това в никакъв случай не ти влиза в работата, господин Бойд.

Той се изхили.

— Точно така. Ти няма да им кажеш истината. Няма да им кажеш, че той те изостави. Всичко е наред, госпожице Сейдж. — Той леко ѝ намигна. — Това ще бъде нашата малка тайна.

Тя измърмори нещо, което в никакъв случай не би изрекла никоя истинска дама и обърна глава, за да погледне през прозореца. Единственото, което можа да види под самолета, бе призрачно сива пелена от облаци. Гледката я изнервяше и тя отвърна поглед, облегна глава на седалката си и затвори очи.

— Колко време ще летим?

— Един час. Там някъде. Зависи от бурята.

Тя рязко изправи глава.

— Бурята?

— Само се пошегувах. Да проверя дали си заспала. Искаш ли малко кафе? — Харлан протегна ръка и измъкна някъде изпод коленете си блестящ термос. Подаде го на Сейдж. — Сандвич? — Той пусна кормилото, за да отвори една кафява книжна торба и да надникне в нея.

Само при споменаването на храна стомахът ѝ болезнено се сви, което ѝ напомни, че бе пропуснала печените пилета на госпожа Белчър.

— Моля те, гледай си самолета. Аз ще развия сандвичите.

Той ѝ подаде пакета. Тя сложи термоса между бедрата си.

— Салам, сирене и горчица — констатира Сейдж, докато развиваше първия сандвич. Разви и другия и повдигна горната филия хляб. — Два сандвича със салам, сирене и горчица.

Подаде му единия и бързо отхапа от другия.

— Мама обикновено е по-изобретателна, когато приготвя сандвичи.

— Лори? — той изломоти нещо с пълна уста. — Тези сандвичи не ги е правила тя.

— Откъде ги взе?

— От Мо.

— Кой е Мо?

Харлан преглътна и отхапа следващата хапка.

— Мо. Взех колата му, за да дойда до къщата на Белчър. Струва ми се, че ти не го видя. Точно така. Когато той слезе долу, ти беше в тоалетната. Мо ръководи самолетната площадка. Помолих го да ни приготви нещочко. Каквото му се намира.

Сейдж изплю храната в ръката си.

— Шегуваш се, нали?

— Нищо подобно. Ако не искаш да ядеш повече, дай го на мен.

Тя буквално запрати сандвича към него. Той се приземи в скута му, точно върху ципа на избелелите му дънки.

— Не ти харесва храната на Мо, така ли?

— Не! И ти чудесно знаеш, че не бих хапнала нищо, което идва от тази мръсна, пълна с плъхове сграда.

Яростта ѝ го развесели.

— Ще хапнеш, ако огладнееш достатъчно. Налей ми малко кафе в капачката на термоса, ако обичаш.

— Сам си налей.

— Чудесно. Но в такъв случай ще трябва да пусна кормилото. И да се пресегна за термоса.

Термосът все още стоеше здраво стиснат между бедрата ѝ. Харлан се усмихна весело, въпросително вдигнал едната си вежда.

Тя бързо му наля кафе.

Марси роди десет минути след като Сейдж пристигна в болницата. Тя едва бе успяла да прегърне всеки един от семейството, когато Чейс връхлетя през двойната летяща врата.

— Момче! — Лицето му беше измъчено и изпито, косата му стърчеше на всички посоки, изглеждаше смешен и глуповат в сините болнични дрехи, но на устните му сияеше широка усмивка.

Беше преживял огромни страдания след смъртта на първата му съпруга, Таня. Нероденото му дете бе умряло заедно с нея при автомобилната злополука, в която бе ранена и Марси Джоунс. А миналата година, за всеобща изненада, Чейс се бе оженил за Марси.

Неочакваната им връзка, както и подробностите, свързани с внезапното им решение да се оженят, си оставаха истинска загадка за Сейдж. Трябваше да изминат няколко месеца след сватбата им, за да може тя най-сетне да се убеди, че бракът им не е глупава и безперспективна грешка.

По всичко личеше, обаче, че този брак се бе оказал изключително успешен. Никога до този момент не бе виждала Чейс толкова уморен, но и толкова щастлив.

— Бебето е съвършено — гордо им извести гой. — Тежи четири килограма и сто грама. Марси се чувства чудесно. Макар че е наистина много изтощена.

— Над четири килограма? Хмм? Доста големичко, като се има предвид, че се роди преждевременно — отбеляза Лъки и заби лакът в ребрата на брат си.

— Джеймс Лоурънс, дръж се прилично! — запротестира майка му.

— Искам да ви кажа, преди да сте започнали всички да смятате, че Марси забременя още през първата ни брачна нощ.

— Не си си губил времето, големи братко.

— Тук си дяволски прав. — Чейс намигна на Лъки. — Между впрочем, синът ми ще носи твоето име. Решихме да го кръстим Джеймс Чейс.

— По дяволите! — Лъки бавно преглътна. — Просто не зная какво да кажа.

— Това вече е нещо ново. За пръв път ти се случва. — Чейс потупа брат си по гърба. И двамата изглеждаха объркани и смутени, готови да се разплачат. Чейс отчаяно се опитваше да избегне това,

бързо отклони поглед встрани и забеляза Сейдж. — Ей, дечко, радвам се, че пристигна навреме.

Чейс беше с десет години по-голям от Сейдж. А разликата между него и Лъки бе по-малко от две години. Докато бе малка, двамата й по-големи братя непрекъснато я тормозеха и измъчваха с номерата си, но тя винаги ги бе боготворила. Искаше й се да вярва, че и те изпитват към нея същата обич и привързаност.

Силната прегръдка на Чейс малко я поуспокои.

— Да, успех. Едва — добави тя и хвърли един убийствен поглед към Харлан.

— Поздравления, Чейс — приближи се той и протегна ръка.

— Благодаря. — Стиснаха си ръцете и Чейс се обърна към всички. — А сега ще ви помоля да ме извините. Искам да се върна при Марси.

— Не искаш ли тази вечер да дойдеш у нас? — предложи Лори.

— Не, благодаря. Ще остана тук докато ми позволят, а след това ще се прибера у дома.

Той се запъти към летящата врата. Макар че веднага бе дотърчал, за да сподели с тях радостта си от раждането на сина му, Сейдж бе сигурна, че в този момент той предпочита да е до жена си. Почувства остра болка и малко им завидя за щастието им. Никой на този свят не бе толкова важен за тях, колкото те бяха един за друг.

Сейдж искрено се съмняваше дали и тя някой ден щеше да бъде толкова важна за някой друг, дали щеше да се превърне в център на живота му, в извор на щастие и светлина. Постъпката на Травис тази вечер само бе подсилила съмненията й.

След няколко минути една сестра изнесе Джеймс Чейс Тайлър и им го показа през прозореца на залата за новородени.

— Тъмен е като баща си — продума Лори с премрежен от сълзите поглед. — Чейс изглеждаше по същия начин, когато се роди. Спомняш ли си, Пат?

Пат Буш, местният шериф, беше дългогодишен приятел на семейството. Сейдж не си спомняше момент, в който Тайлърви да са имали нужда от него и той да не е бил край тях, за да им предложи помощта и подкрепата си. А когато баща им почина преди няколко години, Пат стана просто незаменим. Сега, когато Бъд Тайлър вече го

нямаше, той беше верен съюзник, лоялен защитник и съветник, предан приятел.

Той кимна и погледна към Лори.

— Разбира се, че помня. Малкият Джейми сякаш е одрал кожата на баща си.

— Джейми! — възкликна Лори. — О, това ми харесва. — Пат, струва ми се, че ти току-що измисли галеното име на внука ми.

Малко след това сестрата се оттегли с ревящото бебе.

— Предполагам, че това е знак, че вече трябва да се прибираме у дома — допусна Лъки. — А и освен това, Лорин има нужда да си легне в собственото легло.

Седеммесечната му дъщеря беше заспала в ръцете на майка си, но вълнението и суматохата бяха смутили съня ѝ и тя започна да се върти и да проплаква.

— Аз също искам да си легна. — Девон уморено се усмихна. — Не помня вече от колко часа я държа на ръце.

— Дай да я подържа — Сейдж протегна ръце към племенницата си, която виждаше твърде рядко. Кое то може би не бе чак толкова лошо, защото Девон твърдеше, че ако оставят Сейдж да се грижи за Лорин, ще я разглези до безобразие. — Почини си малко. — Сейдж погледна снаха си. Аз ще я държа докато пътуваме към къщи. Ако, разбира се, нямате нищо против да ме вземете в колата си.

Не смяташе да пропътува нито крачка повече с Харлан Бойд, особено след като беше видяла пикала му, който ги очакваше на тясната самолетна площадка на Милтън Пойнт и който не бе в по-добро състояние от самолета, с който бяха долетели от Хюстън.

Не че тя имаше някакви снобски претенции по отношение на марката и модела на колите, в които се возеше. Братята ѝ караха камионите на компанията, които изглеждаха така, сякаш са преживели не една война. Травис постоянно я дразнеше заради колата ѝ, която непрекъснато тракаше и дрънчеше, и която Сейдж караше от първата си година в университета. Но дори и тя очакваше в колата да има известни удобства, като прозорци и ключове например. Харлан обаче запали пикапа като допря две оголени жици. Сейдж съвсем не бе сигурна, че не го бе откраднал. Едното стъкло го нямаше и дупката бе закрыта с квадратно парче картон, което обаче не можеше да спре студения, влажен вятър.

Харлан изобщо не изглеждаше обиден от отказа ѝ да пътува с него.

— До скоро — каза им той и се насочи към асансьорите.

Сейдж с раздражение забеляза няколко чифта очи, които се вторачиха в него, когато той мина покрай сестринската стая и го проследиха по пътя му през целия коридор. Сейдж си призна, че косата му представляваше изключително привлекателна смесица от кафяви, руси и платинено-светли нюанси, че очите му бяха неотразими, а обикновените дънки Ливайс седяха като излети по невероятното му тяло и веднага се намрази заради мислите си.

— Аз ще откарам Лори — предложи Пат.

— В нашата кола има достатъчно място, Пат — каза Лъки. — Няма смисъл да се разкарваш.

— Не се притеснявай. Изобщо няма да ме затрудни.

Всички заедно излязоха от болницата. Докато Лъки изкарваше колата от паркинга, Сейдж погледна през задното стъкло и видя Харлан, който тъкмо се качваше в кабината на пикапа си.

— Надявам се, че няма да забрави да закара багажа ми у дома — отбеляза тя.

Той бе хвърлил куфарите ѝ в каросерията на пикапа и бе метнал отгоре им един брезент. Все още валеше и тя се надяваше, че вятърът не е издухал брезента встрани.

— Кой? Харлан ли? Можеш да разчиташ на него.

— Ти очевидно много му вярваш.

Лъки я погледна в огледалото за обратно виждане.

— Май долавям заядливи нотки в гласа ти.

Беше ѝ предоставил златна възможност да изрази мнението си за новия им работник и тя възнамеряваше да му даде да се разбере.

— Или изпитваш необяснимо уважение към него, или пък изобщо не цениш по-малката си сестра.

— Наистина много ценя Харлан. А и ти си съвсем добре — каза той, като очевидно съзнателно се опитваше да я ядоса.

Сейдж прикова поглед в огледалото и видя немирните пламъчета, които проблясваха в очите му. Беше смятала, че това са най-сините очи в света, докато тази вечер не срещна погледа на Харлан. В този момент обаче, прословутият чар на Лъки нямаше да му

помогне особено. Вече бе изтърпяла достатъчно и не смяташе да се примирява със закачките и шегите му.

— Кой е този човек, Лъки? — рязко попита тя. — Появява се изневиделица, никога дори не съм чувала за него, а вие му давате работа в компанията и му поверявате живота на единствената си сестра! Какво ви става, по дяволите?

— Първо на първо — Лъки се опита да обуздае избухливия си нрав, — не се е появил изневиделица. Чейс се е запознал с него в Хюстън миналата година.

— О, такава ли била работата? — Гласът ѝ бе саркастичен и зъл, а погледът, който му хвърли — ядосан и заплашителен. — Хюстън е пълен с престъпници и убийци. Не четеш ли вестници? Това, че сте го срещнали в Хюстън, едва ли означава, че заслужава доверието ви.

— Чейс му вярва.

— И защо?

— Просто инстинкт.

— В такъв случай започвам да се съмнявам в преценките на Чейс. Предполагам, че Харлан просто се е появил при вас без всякакво предупреждение.

— Преди около шест месеца.

Не си беше идвала за Деня на благодарността, защото имаше много за учене. Ако си беше дошла тогава, щеше вече да се е запознала с него. Но през последните няколко седмици цялото ѝ време бе погълнато от подготовката на дипломната ѝ работа. Телефонните разговори с близките ѝ бяха кратки и съвсем конкретни и никой не се бе сетил да ѝ спомене за новия работник.

— Предполагам, че е искал да поживее известно време на гърба на Чейс — каза тя.

— Нищо подобно. Търсеше работа. Вече не се нуждаели от услугите му на предишната му работа.

— Естествено. Той прилича на скитник. Хитър, изобретателен и находчив негодник, който вероятно ще офейка с печалбите на компанията.

— Няма никакви печалби — отбеляза мрачно Лъки.

Девон, която до този момент съвсем разумно бе мълчала, окуражително постави ръка върху рамото на съпруга си.

— Надяват се, че някои от идеите на Харлан биха могли да спасят бизнеса, Сейдж.

Сейдж с недоумение местеше поглед от единия към другия.

— Какво? Будалките ли се с мен? Той? Неговите идеи? Да не би все пак да не съм разбрала нещо? Да не би да ви е пратен от небето? Или пък се е излюпил от златно яйце?

— Достатъчно, Сейдж! — Лъки я погледна с раздражение. — Разбирам накъде биеш. Очевидно Харлан не ти е направил много добро впечатление.

— Най-меко казано.

— И какво толкова ужасно е направил? Да не би да е нанесъл кал с ботушите си в мраморното фоайе на семейство Белчър?

— Нещо много по-лошо от това. Той... — Беше подслушал един разговор, а тя не искаше братята ѝ да разберат за него. Беше ѝ казал неща, които не можеше да повтори пред братята си, защото се опасяваше, че може да се стигне до проливане на кръв.

Беше я целунал с такава чувственост и похотливост, че тя бе останала за миг бездиханна в ръцете му, а сега искаше да се престори, че нито целувката, нито изненадващата ѝ реакция са се случили наистина.

— Е? — Лъки се обади от предната седалка.

— Какво той?

Сейдж премълча всичко, което едва не бе изрекла преди малко и вместо това каза:

— Той е груб и вулгарен.

— Харлан? — Девон изглеждаше изненадана. — Но той обикновено е толкова внимателен и учтив.

Сейдж, която се бе надявала, че поне Девон ще я подкрепи, изведнъж се почувства изоставена от всички. Погледна ги и рязко обяви:

— Аз не го харесвам.

— Е, тогава просто стой далеч от него — посъветва я Лъки. — Нямаш нищо общо с бизнеса, така че какво те интересува кой точно работи за нас. И без това скоро ще се омъжиш и ще се махнеш оттук. И като стана дума за това, как е бъдещото докторче?

Презрителното му отношение към Травис остана незабелязано. Вниманието на Сейдж бе привлечено от забележката на Лъки, че тя не

участва в семейния бизнес. Неговите безцеремонни и болезнено правдиви думи я нараниха много повече, отколкото той или който и да било друг можеше да предположи.

Естествено, че тя нямаше нищо общо с Тайлър Дрилинг. Тя беше малкото момиченце в семейството. Дошла прекалено късно. Може би в резултат на някаква грешка. Нали се бе появила на бял свят цели осем години след втория силен, здрав и умен син на родителите ѝ. Момчетата бяха в комбина — бяха задружни и непобедими. Който и да споменеше името им в града, независимо от повода, всички знаеха за кого става дума. За момчетата на Тайлър. А тя беше само тяхната по-малка сестра.

Навремето братята ѝ изобщо не бяха очаровани от идеята да си имат по-малка сестричка. Бяха я дразнили и тероризирали безмилостно през цялото ѝ детство. О, тя знаеше, че я обичат. Знаеше, че са готови да я бранят от всеки и от всичко, готови са да ѝ осигурят всичко, за което ги помоли.

Но те двамата бяха много по-близки помежду си — не само братя, но и най-добри приятели и довереници. Тя никога не е била част от тая твърде специална мъжка привързаност и винаги тайно им бе завиждала и ревнувала. Надяваше се, че с възрастта ѝ това чувство ще изчезне, но така и не можа да го преодолее.

Опита се да преглътне дълбоката обида и замислено отговори на въпроса на Лъки.

— Травис е добре.

— Ще дойде ли след Коледа, както го бяхте планирали?

— Съмнявам се. Той... потънал е до гуша в учене. А и освен това, едва ли ще се чувства много удобно, ако дойде. Сега, след раждането на Джейми, у нас ще е истинска лудница...

Не довърши обяснението си. Боеше се да не се издаде и в същото време не искаше да ги лъже. Голата истина бе, че Травис няма да им гостува за празниците. Не бе необходимо да им казва нищо повече.

След като се сдобрят с Травис, би могла да им разкаже за моментното му умопомрачение, обхванало го по Коледа, но вероятно нямаше да направи и това. Щеше да мине много време, преди постъпката му да се превърне в обикновен епизод от живота ѝ, за който да разказва безгрижно и през смях.

— Много жалко, че няма да е тук — каза Лъки с престорена искреност. Девон силно го плесна по рамото.

По всяко друго време Сейдж яростно би се нахвърлила върху Лъки, задето се присмива на Травис, но сега и тази му забележка остана напълно незабелязана. Сейдж бе прекалено заета да се бори със собствената си съвест и да се опитва да убеди сама себе си, че всъщност не ги бе излъгала.

Лъки не я бе попитал направо: Още ли си сгодена за Травис или той развали годежа по-рано тази вечер?, мислеше си Сейдж. Просто не бе споменала тази подробност, това бе всичко. Защо тогава непрекъснато я преследваше злорадата усмивка на Харлан? Защо продължаваше да чува думите му: Няма да им кажеш истината, нали?

През целия си живот бе успявала добре да прикрива истинските си чувства и разочарования. Блъфираше добре и точно затова толкова я безпокоеше мисълта, че един съвършено непознат мъж, един скитник като Харлан, бе съумял да я види такава, каквато е, независимо от блъфове и преструвките ѝ.

Лори Тайлър бе най-щастлива, когато цялото ѝ семейство бе събрано в къщата ѝ, а тя забързана се суетеше из кухнята. Беше се омъжила за Бъд Тайлър на осемнадесет години и от тогава, та до ден днешен, винаги си е била домакиня. Не изпитваше угризения, че никога не бе ходила на работа, нито пък ѝ минаваше през ума, че би могла да съжалява, че животът ѝ е протекъл у дома. Изборът, който бе направила толкова млада, ѝ бе донесъл само радост и блажено щастие.

Дейно участваше в светския и църковния живот, беше роден лидер и в същото време можеше да се заеме с най-черната и неблагоприятна работа. Не се оплакваше и чудесно се справяше с всичко.

Но когато бе в кухнята си, а шумните и непокорни членове на семейството ѝ седяха удобно разположени около голямата маса, тя беше в стихията си. А тази вечер бе особено щастлива, защото бе дарена с още едно внуче... и Сейдж си беше у дома.

Сейдж бе зачената много след като двамата с Бъд бяха решили, че семейството им вече е достатъчно голямо. Малкото момиченце дойде на белия свят като допълнителна награда, като невероятен скъпоценен подарък. Изящната хубост на русокосото ангелче бе придала изисканост на семейството им, дръзкият ѝ характер бе дооформил изградената за тях представа.

Лори не хранеше никакви илюзии по отношение на дъщеря си, така както не хранеше такива и по отношение на синовете си. Сейдж имаше много положителни качества, но и доста недостатъци. Беше твърдоглава и своеволна и също като Чейс се товареше с хорските проблеми и се винеше за всички несполуки и неудачи. Беше наследила и прословутия темперамент на Тайлърви и подобно на Лъки бе много избухлива и раздразнителна.

Сейдж не бе сдържана, тиха и срамежлива — качества, с които обикновено характеризират идеалните дъщери. Лори обаче имаше друго мнение по въпроса и бе доволна, че Сейдж е по-скоро буйна и жизнерадостна, отколкото благовъзпитана и покорна. Предпочиташе веселите и жизнени момичета, а Сейдж притежаваше веселие и дръзка непокорност в излишък.

Лори обичаше дъщеря си по много специален начин, макар че Сейдж понякога се държеше така, че бе много трудно да я обича човек. Тя не бе любвеобилна — трудно приемаше любовта на околните, още по-трудно изразяваше собствените си чувства. Никога не се

разкриваше докрай сякаш се боеше, че може да бъде отблъсната или наранена. И в това отношение твърде много приличаше на Чейс, за разлика от Лъки, който често се оставяше в плен на чувствата си.

— Искаш ли нещо за хапване, скъпа? — Лори не можа да устои на импулса да я докосне и леко погали с ръка русата ѝ грива.

— Благодаря, мамо. Ако не те затруднявам, разбира се. — Тя веднага допря буза до ръката на Лори, а след това, сякаш смутена от детинския си жест, бързо се отдръпна. — Хмм. Коледни бисквити.

— Да — Лори се засмя, като видя бъркотията, която цареше върху кухненската маса. — Марси започна да ражда тъкмо когато се канех да ги наръся с пудра захар. Както виждаш, зарязах всичко и хукнах. Ще ги довършим утре.

— С най-голямо удоволствие — каза Сейдж и бързо я прегърна, преди да се настани на един стол край масата.

— Много съжалявам, че се наложи да промените плановете си с Травис. — Лори пусна едно парченце масло в сгорещената тенджера и започна да ѝ приготвя сандвич със сирене.

— Не се безпокой за това.

— Да ти кажа честно, тайничко се радвам, че утре ще си бъдеш у дома.

— Аз също.

— Коледната вечер просто нямаше да бъде същата без теб. Кой щеше постоянно да слухти около подаръците?

— Никога не съм слухтяла!

— Как ли пък не! — Лъки влезе в кухнята и се отпусна на един стол. — Спомняш ли си Коледата, когато Чейс и аз развихме подаръците ти и на тяхно място сложихме умрели щурци? Тогава ти се искаше да не ги бе отваряла предварително.

— Негодник! — Сейдж хвърли една пуканка към него. Лъки се ухили, хвана я и я лапна.

— И аз си спомням — обади се Пат. Той се бе облегал на шкафа, щипваше по малко от суровото тесто и отпиваше от кафето, което Лори му бе сипала. — Наложил се Бъд да ви напердаши и двамата наврѣх Коледа. Беше много разстроен, че трябваше да го направи. Лори, ти се опита да го убедиш да не ги бие.

— Макар че, Бог ми е свидетел, те и двамата си заслужаваха пердаха заради номера, който ѝ свиха. Лъки, къде е Девон?

— Помоли ме да пожелаая на всички ви лека нощ. Изтощена е от умора.

— След всичките номера, които ми погаждахте с Чейс, истинско чудо е, че от мен не излезе някой психопат — отбеляза Сейдж.

— Защо? Аз мисля, че си малко смахната.

Тя го замери с още една пуканка. Този път той ѝ я върна обратно. Тя му подхвърли друга. Лъки отново ѝ я върна. Само след миг из цялата стая хвърчаха пуканки.

— Деца! Кълна се, че сте по-лоши и от тригодишни малчугани.

Все още се смееха, когато Харлан влезе през задната врата, понесъл куфарите на Сейдж. Всеки път, когато го погледнеше, независимо от колко време не го бе виждала, Лори винаги оставаше малко изненадана от изключителната му красота.

Тя винаги бе смятала, и с пълно основание при това, че синовете ѝ са най-красивите мъже в околността. Това ѝ мнение се поддържаше и от огромния брой жени, с които се бяха срещали преди най-сетне да се влюбят истински и да се задомят. За възрастта си Пат също не изглеждаше никак зле. Доста жени във и около Милтън Пойнт завиваха на Лори заради всеотдайността му към нея.

Харлан, обаче, притежаваше красотата на филмовите звезди. Сигурно не един и двама телевизионни идола биха му завидели за ъгловатата форма на изящното му лице и за предизвикателната извивка на устните му. А очите... Само един поглед на тези бездънни очи и дори и на възрастна жена като нея ѝ се завиваше свят и дъхът ѝ сякаш спираше, помисли си Лори.

— Благодаря ти, Харлан. — Тя се обърна към него. — Остави ги ей там. Можеш да ги качиш горе и по-късно. Искаш ли нещо за ядене?

— Не, благодаря. — Той свали мократа шапка и прекара пръсти през гъстата си, разбъркана коса. — Само малко кафе, ако обичаш.

Лори му наля една чаша. Когато се обърна да му я подаде, улови погледа на Сейдж, която го гледаше с такова презрение, сякаш той беше един от щурците, с които братята ѝ бяха подменили коледните ѝ подаръци.

Харлан наистина бе малко груб и недодялан в обноските си, но Лори изпита истинско разочарование от Сейдж, която би могла да се отнесе към него малко по-великодушно и добронамерено.

След това видя как Харлан ѝ намигна и ѝ се усмихна. Нищо чудно, че Сейдж бе толкова ядосана. Лори едва успя да сподави усмивката си. Харлан се опитваше да флиртува със Сейдж, но очевидно бе сбъркал адреса. Решителната ѝ и самоуверена дъщеря проявяваше интерес към някой мъж само ако беше сигурна, че ще може да го води за носа — като Травис.

Харлан, обаче, изобщо не изглеждаше засегнат от високомерието ѝ. Лори развеселена го наблюдаваше да се взира в Сейдж, която бавно и методично изяде печения си сандвич със сирене и изпи две чаши мляко. Когато тя привърши с вечерята си, Лъки се изправи и се протегна.

— Май е по-добре да отида да видя дали Девон и Лорин са заспали.

Пожела им лека нощ, излезе от кухнята и тръгна нагоре по стълбите.

— И аз съм съсипана от умора — каза Сейдж и също се изправи. — Пътуването беше много изтощително — додаде тя, вперила поглед в Харлан, който съвсем безгрижно посрббваше от кафето си, макар че на устните му играеше едва забележима усмивка. — Лека нощ, мамо. Утре сутринта ще довършим тези бисквити. — Целуна Лори по бузата. — Лека нощ, Пат.

Тя се насочи към куфарите си и Харлан се изправи. Сейдж му махна с ръка да си остане на мястото.

— Мога да ги занеса и сама.

— Не се притеснявай. Аз ще ги донеса. — Той се наведе и взе двата куфара.

Сейдж ги измъкна от ръцете му и излетя от кухнята, без да каже нито дума повече.

Пат погледна Лори с недоумение. Тя само сви рамене. Харлан се върна до масата, за да доизпие кафето си.

— Вече е късно. Трябва да се връщам в града — обади се Пат.

— Ще те изпратя. — Лори се пресегна за сакото си, което висеше на една закачалка точно до задната врата, и го наметна на раменете си.

Веднага щом се отдалечиха достатъчно и излязоха от обсега на светлината, която струеше от прозорците, Пат я привлече в прегръдката си и я целуна. Устните му бяха топли и нежни, целувките им — всеотдайни, искрени и страстни. Той я притисна силно към себе

си и тя остана неподвижна за миг, усетила ласките на ръцете му, а след това бързо отстъпи назад. Бузите ѝ пламтяха от смущение.

— Дявол да го вземе, изобщо не се целуваш като баба — подразни я той.

— Караш ме да се държа наистина скандално — измърмори тя и го целуна по шията.

Той докосна с устни косата ѝ, а после отново я зацелува жадно и ненаситно. Пъхна голямата си ръка под сакото ѝ и леко я постави точно под гърдите ѝ. Лори съблазнително изви тяло при допира му, сякаш за да му покаже, че и тя, не по-малко от него, копнее за ласките му. Пат покри гърдата ѝ с ръка и леко я стисна през дрехите.

Няколко минути по-късно той я пусна и от гърлото му се изтръгна дълбок стон.

— Лори, мислила ли си и за нещо повече?

Не бе необходимо да го пита какво има предвид. Повечето от вечерите, които прекарваха заедно, завършваха с подобен разговор.

— Непрекъснато мисля за това, Пат.

— Не искаш ли?

— Знаеш, че искам.

— Помоли ме да ти дам време до празниците. Е, те вече започнаха.

— Но тогава не знаех, че Джейми ще се роди по-рано.

— Какво значение има Джейми? Това не е никакво оправдание — рязко изрече той. — Виж, вече започва да ми писва от целия този маскарад. Крием се, целуваме се и се опипваме в тъмното като хлапета. Твърде съм възрастен за всичко това.

— На мен също не ми харесва особено.

— Тогава го направи. Никой няма да бъде шокиран. Чейс вече знае за нас. А всички останали може би се досещат.

— Не зная, Пат — гласът ѝ беше изпълнен със съмнения.

— Лори, аз умирам — каза той, а после отново простена. — Искам да спя с теб, по дяволите! Искам го вече четиридесет години. Защо ме принуждаваш да чакам още?

— Заради Сейдж например.

— Сейдж?

По гласа му личеше, че бе успяла да го изненада.

— Тя съвсем скоро ще се сгоди. Не искам моята романтична връзка с теб да помрачи и засенчи годежа ѝ. Ще бъде ужасно егоистично от моя страна, нали?

— Крайно време е и ти да проявиш малко егоизъм. Децата ти са непоправимо разглезени благодарение на теб.

— И твоята заслуга не е никак малка — върна му го тя.

— Сейдж е младо, съвременно момиче. Ще те разбере.

Лори прехапа нерешително долната си устна.

— Не съм съвсем сигурна как ще възприеме идеята за нас двамата. Тя беше любимката на Бъд, на татко глезеното съкровище.

— Едва ли е била по-привързана към Бъд от теб и от мен. — Здравно стисна устни и леко се намръщи. — Искам отговор, Лори. Скоро. Не мога да продължавам така до безкрайност.

Резкият му и остър глас не можа да я уплаши. Нито пък да я заблуди. Тя обгърна врата му с ръце.

— Да не би да ми поставяш ултиматум, шерифе Буш?

— Както искаш, така го разбирай.

Тя се притисна към него.

— Не си и помисляй, че можеш да ме изоставиш, Пат. Ако някога го направиш, ще те намеря и ще те застрелям.

— По дяволите! Вярвам, че можеш да го направиш.

— Ще го направя. Можеш да разчиташ на това.

Пат се опита да се пребори с усмивката, която се появи на устните му, но в края на краищата се предаде.

— Е, добре, по дяволите! Нямам намерение да те напусна и ти дяволски добре го знаеш. — Сведе глава и многозначително я целуна. Най-накрая неохотно се разделиха. Той се запъти към патрулната кола. — Утре вечер ще дойда, за да те закарам на църква.

Лори му помахаша с ръка и замечтана се върна в къщата. Едва бе влязла през кухненската врата, когато от горния етаж се разнесе ужасен, страховит трясък.

— Какво, за Бога, беше това! — възкликна Лори, притеснена за Лорин, която спеше в люлката си. — Прозвуча така, сякаш къщата всеки момент ще се срути.

Харлан скочи от стола си край масата и излетя от кухнята, насочил поглед към стълбището. Лори го следваше по петите. Бързо се втурнаха нагоре по стълбите. Лъки и Девон изхвърчаха от спалнята си.

Лъки беше само по слип, а Девон бързо навличаше някакъв халат върху нощницата си.

Точно срещу тях, от другата страна на антрето, Лорин нададе рев от стаята си. Девон отиде да я успокои и да я приспи отново. Лъки се почеса по гърдите и ядосано попита:

— Какво, по дяволите, беше това?

— Това — Сейдж внимателно изговаряше всяка дума — беше малката ти сестра, която преди малко влезе в стаята си само за да установи, че вече е заета от някой друг. — Тя стоеше в дъното на антрето, подпряла двете си ръце на кръста си, тропаше с крак и се тресеше от ярост.

— Боже — Лори въздъхна. — Забравих.

— Предполагам, че ще е дяволски трудно да ѝ обясним — каза Харлан.

— Остави на мен.

— С удоволствие — измърмори той.

— Мамо, какво правят вещите на този човек в моята стая? — Тя насочи пръст към гърдите на Харлан.

— Точно това исках да ти обясня. — Гласът на Лори прозвуча съвсем спокойно. — Поканихме Харлан да се нанесе у нас. Той живее тук, заедно с нас.

— Да живее тук? Той живее тук? В моята стая? Приели сте този безделник и сте му дали моята стая?

— Сейдж, ако се успокоиш...

— Не мога да повярвам — кресна Сейдж и прекъсна Лори по средата на изречението. — В това семейство май всички с изключение на мен са оглупели.

Девон излезе от детската стая и внимателно затвори вратата след себе си.

— Лорин отново заспа.

— Това е добре — кимна Лъки. — Сейдж, ще бъдеш ли така добра да говориш малко по-тихо? Виковете ти могат да събудят и мъртвец.

Той хвана Девон за китката и я помъкна през антрето към спалнята им, като весело я потупа по гърба.

— Но съм ти искрено благодарен, задето събуди Девон. — Погледна я, вдигнал вежди в похотлива гримаса и затвори вратата след

себе си.

Сейдж с ярост изгледа затворената врата и процеди през зъби.

— Животно!

След това отново насочи вниманието си към майка си и към мъжа, който не само бе нахълтал неканен в живота ѝ, но очевидно вече бе покорил семейството и дома ѝ. До тази вечер изобщо не бе чувала за него, а сега изведнъж се бе превърнал в проклятието на живота ѝ. На всичкото отгоре, той сякаш безкрайно се забавляваше от това.

— Какво правят нещата му в моята стая? — Беше снишила гласа си с няколко децибела и то само заради спящото бебе. — Къде са моите вещи, майко? Не мога да повярвам, че си ги изхвърлила, за да настаниш него, без дори да ме питаш!

— Сейдж, достатъчно! Успокой се веднага! — Когато майка ѝ заговореше с този тон, Сейдж разбираше, че е време да млъкне и да я чуе. Впрегна всичката си воля и се опита да обуздае гнева си. Както вървяха нещата, съществуваше реална заплаха да я изпъдят навън на студа, ако не се държи прилично, а Харлан Бойд ще се радва на топлотата и обожанието, което близките ѝ очевидно изпитваха към него.

— Аз поисках разрешението ти за преразпределение на стаите — каза Лори. — Не си ли спомняш, че ти се обадох преди няколко седмици и те попитах дали ще мога да преместя някои от нещата ти в спалнята за гости.

— О! — Обвинителният поглед на Сейдж изгуби част от остротата си, когато си припомни този разговор. — Съвсем смътно си спомням нещо подобно. Бях изцяло погълната от дипломната си работа. Едва успях да се съсредоточа върху разговора. Но съм сигурна, че ти изобщо не спомена, че сте взели наемател, който ще живее в моята стая.

— Почувствах, че си много заета и разсеяна — обясни Лори. — Побързах да приключа разговора, защото знаех, че умът ти е другаде. По онова време не смятах, че е необходимо да ти разказвам за Харлан.

— Значи си сметнала, че не бих искала да узная, че някой си се е настанил в моята стая?

— Сейдж, но ти почти не си живяла в тази стая, откакто отиде в колежа, а това беше преди около седем години! — Търпението на Лори

най-сетне се бе изчерпало. — Имаш апартамент в Остин. Скоро ще се омъжиш. Двамата с Травис ще имате свой собствен дом.

Харлан шумно се изкашля. Беше се облегал на стената, кръстосал крака и скръстил ръце на гърдите си. Сейдж забеляза усилията му да не се разсмее и в този момент бе готова да го убие с голи ръце.

— Омъжена или не, винаги съм смятала, че ще имам собствена стая в къщата, в която съм пораснала. — Въпреки че отчаяно се опитваше да прикрие истинските си чувства, в гласа ѝ се долавяше огорчението и силната болка, които раздираха душата ѝ. И защо не, по дяволите! Днешният ден очевидно щеше да се превърне в най-черния в живота ѝ.

Лицето на Лори се смекчи и тя прегърна Сейдж.

— Разбира се, че имаш стая в тази къща — нежно ѝ каза тя. — И винаги ще я имаш. А когато се омъжиш и доведеш семейството си тук, аз ще осигуря стаи за всички ви. Но от сега нататък, Сейдж, тази къща ще бъде само временен подслон за теб. Ще идваш и ще си тръгваш. Преместих вещите ти в спалнята за гости, за да осигуря повече свободно място за нещата на Харлан. Иначе щеше да е много тясно. Сега разбираш ли?

Разбираше чудесно, но все още всичко ѝ се струваше напълно неприемливо. И причината беше в Харлан. Едва ли щеше да бъде чак толкова ядосана, ако някой друг спеше в леглото ѝ. Но самият факт, че именно той се бе настанил в стаята ѝ, я караше да беснее от яд.

Поддавайки се на мрачното си настроение, тя каза:

— Не мога да не се питам къде би отседнал Харлан, ако не бе успял така умело да се натрапи и да се възползва от гостоприемството ви.

— Изобщо не се е натрапвал. Аз му предложих стаята. Не виждам защо трябва да живее съвсем сам в онази каравана.

— Каравана?

— Тази, която влача след пикапа — поясни той, намесвайки се в разговора за пръв път.

— Не искам да те обиждам, Харлан — Лори го потупа по ръката, — но тя изглежда е виждала и по-добри дни. В нея сигурно става силно течение — обясни тя на Сейдж. — Сигурна съм, че тук му е много по-удобно.

— Ама, разбира се. Аз също съм сигурна. — В гласа ѝ се долавяше неприкрит сарказъм. — Няма начин да не му е добре. Стаята ми винаги е била много удобна. Поне аз смятам така. Винаги съм я харесвала — още от времето когато бях малко момиченце.

Лори се намръщи и макар че не каза нито дума, неодобрението, изписано на лицето ѝ, беше повече от красноречиво.

— Вижте — Харлан заговори и се отдели от стената. — Не искам да бъде повод за скандали и недоразумения. Още тази вечер ще върна нещата си в караваната, а ти ще можеш да се нанесеш в стаята си.

— Не се опитвай да замажеш нещата — сухо процеди тя през ядно стиснатите си устни. — Както каза майка ми, тази къща е само временен подслон за мен.

— И така ли е наистина? — Тонът му подсказваше, че той е на по-различно мнение.

— Точно така — рязко му отговори тя. — А сега, ако ме извините и двамата, искам да си взема един душ и да си легна. — Затътри се надолу по коридора, като носеше с усилие двата си куфара, които бяха толкова тежки, че ѝ се струваше, че ще ѝ откъснат ръцете. Спря преди да стигне до спалнята за гости и се обърна.

— Все още имам право да ползвам банята, нали?

— Това не е никак смешно, Сейдж — каза майка ѝ.

— Дяволски си права. Не е.

Сейдж хлътна в спалнята за гости и затръшна вратата след себе си.

Харлан подсвирна.

— Нямах абсолютно никакво намерение да предизвикам този семеен спор. Извинявай, Лори.

— Не се безпокой. Утре ще се разбере с нея.

— Аз наистина съм готов да се върна незабавно в караваната, ако смяташ, че това ще успокои ситуацията. Всъщност, май изобщо не трябваше да се нанасям тук.

— Няма да е необходимо — увери го тя и го потупа по ръката. — Радвам се, че си сред нас. Ти вдъхна на Чейс и Лъки нови надежди за бизнеса ни. И смятам, че най-малкото, което мога да направя за теб, е да ти подсигурия стая, докато си тук. — Лори погледна надолу по коридора. — Извинявам се заради грубото отношение на Сейдж. Тя е... ами, тя е доста напрегната.

— Да, и аз го забелязах. — В откритата му усмивка нямаше и следа от обида.

— Лека нощ, Харлан.

— Лека нощ.

Харлан влезе в стаята, принадлежала преди на Сейдж Тайлър. Чувстваше се подтиснат и разстроен. Беше му забавно да я дразни, но не бе й помислял да нарани чувствата ѝ по този начин. Не и след случилото се по-рано вечерта. Странно. Сейдж изглеждаше много по-наскърбена от историята със стаята ѝ, отколкото от разрива с Белчър.

— Какъв невероятно тъп кучи син! — процеди Харлан през зъби, докато събуваше каубойските си ботуши, подскачайки ту на единия, ту на другия си крак.

Сейдж все още не го знаеше, помисли си Харлан, но за нея бе истински късмет, че се бе отървала от Белчър. Ще ѝ е необходимо време, за да го осъзнае, но рано или късно щеше да проумее, че без да иска се бе спасила от много разочарования и нещастия.

Точно в този момент гордостта ѝ бе силно наранена. Чувството ѝ за собствено достойнство бе уязвено тази вечер. Но дълбоко в себе си тя сигурно изпитваше истинско облекчение. Бе умна жена и не можеше да не съзнава, че току-що бе избавена от една ужасна грешка.

Животът с такъв мрачен и меланхоличен човек като Белчър щеше да я направи нещастна, мислеше си Харлан. Само в малкото си пръстче тя притежаваше повече кураж, повече смелост и жизненост, отколкото Белчър щеше някога да събере в цялото си бледо и отпуснато тяло. Тя цялата излъчваше жизнерадост и енергичност — от главата до петите. Онова мамино синче нямаше да успее да я задоволи и да я направи щастлива и след десет милиона години.

Особено пък в леглото.

Ако Белчър я удовлетворяваше, ако ѝ даваше всичко онова, за което копнееше здравето ѝ и младо тяло, тя сигурно щеше да се опита да възстанови предишните им отношения с далеч по-голяма борбеност и настойчивост. Щеше да плаче, да го заплашва, щеше може би да извърши нещо ужасно. А тя не бе направила нищо подобно. Беше виждал жени, далеч по-разстроени само заради един счупен нокът. Те проливаха повече сълзи за маникюра си, отколкото Сейдж за Белчър.

А може би Белчър доста честичко се държеше по този начин и Сейдж вече знаеше, че това е само поредната заплаха, която скоро ще

бъде забравена. Възможно е тя да смята, че разполага с безпогрешен план, за да си го върне обратно... или пък дълбоко в сърцето си знае, че той няма да ѝ липсва много, ако изчезне завинаги от живота ѝ.

Ако последното му предположение се окажеше истина, а Харлан се надяваше, че е точно така, — това означаваше, че сексуалният живот на господин Страстна Целувка едва ли е бил особено вълнуващ. Сейдж беше приела всичко твърде спокойно, не приличаше на жена, която разбира, че раздялата ѝ с Белчър поставя страстния и чувствен секс с партньора ѝ на жертвения олтар.

Мислите за Сейдж Тайлър и сексуалния ѝ живот извикаха в съзнанието му предизвикателни и възбуждащи образи и устните му се разтегнаха в лека усмивка. По дяволите! Тя сигурно е като необузdana лъвица в леглото — загоряла, гъвкава, ненаситна.

После сякаш изведнъж изтрезня.

Нямаше никакво право да си я представя легнала върху атлазени чаршафи — гладки като собствената ѝ кожа, с разпиляна по възглавницата коса, заплетена и непокорна като характера ѝ.

— Какво, по дяволите, изобщо знаеш за характера ѝ? — присмехулно се запита той.

Много. Инстинктивно разбираше, че Сейдж притежава чувственост, която никой до този момент не бе успял да открие и събуди — твърде съблазнителна мисъл, която обаче веднага трябваше да забрави. Беше грешка да мисли за Сейдж. А и освен това бе дяволски опасно.

Тайлъррови бяха добри към него. Бяха го взели под крилото си, а той бе спечелил доверието им. Но Харлан разбираше, че те веднага ще го зачертаят от списъка на приятелите си, ако разберат, че изпитва похотлива страст към сестра им. По дяволите! Наистина щяха да го направят! Не биха търпели подобно отношение. А и защо трябва да го правят?

Но въпреки това не можа да отклони мислите си от Сейдж.

Бе изпитал истинско състрадание към нея, когато я видя да стои прегърнала колоната на верандата и да плаче за оня богат мръсник. Нито една от снимките ѝ, които бе виждал из къщата, не го бяха подготвили за първата му истинска среща с нея. А когато тя се обърна и тръгна към него, само един поглед към стройните ѝ бедра, обгърнати в плътно прилепналия кожен панталон, запали в тялото му страстен

копнеж и желание, от които сякаш лумна огън в слабините му и той цялата вечер трябваше да се бори с обхваналата го възбуда.

Мислите му отново го подсетиха за това и той разкопча най-горното копче на дънките си. Съблече жилетката си и я закачи в просторния гардероб, а след това свали и ризата си, смачка я на топка и я хвърли в плетения кош, който Лори му бе дала. Само след миг чорапите му последваха ризата.

Отметна завивките на леглото и се излегна, пъхнал ръце под главата си, със зареян в тавана поглед. Това беше позата, която заемаше винаги, когато му се налагаше да помисли върху нещо.

Тази вечер мислите му бяха съсредоточени върху Чейс и малката сестричка на Лъки. Не бе изненадан, че тя се оказа толкова красива и привлекателна. И двамата братя бяха красиви — всеки по свой собствен начин. Лори Тайлър пък изглеждаше изключително добре за възрастта си и можеше да завърти главите на мъже, доста по-млади от нея. Във всеки случай, шерифът изцяло си бе загубил ума по нея, помисли си Харлан и се усмихна, като си припомни влюбените погледи, които си разменяха, когато мислеха, че никой не ги вижда.

Ето защо той предварително бе решил, че Сейдж ще е красавица като останалите членове на семейството ѝ. Това, което не бе успял да предвиди, обаче, бе силното въздействие, което тя започна да му оказва. Жените винаги са били твърде лесни завоювания за него. А после, когато дойдеше време да се премести някъде другаде, той ги изоставяше със същата лекота, с която ги беше пленил.

Още от сега обаче знаеше, че няма да му е никак лесно да се сбогува със Сейдж. Тя беше неизчерпаем извор на неочаквани изненади, от които не би искал да се лиши. Нейните постоянно сменящи се настроения, дълбочината и силата на чувствата ѝ го привличаха така, както никоя друга жена не бе успявала преди.

Беше толкова ядосана, когато го хвана да подслушва, че той не можа да устои на импулса да я подразни. Но тя се оказа толкова дръзка и нахална, че не му остави никакъв избор — трябваше да я целуне, за да я накара да замълчи. А целувката се оказа дяволски приятна — толкова възбуждаща и наелектризираща, че в оня миг му се прииска веднага да я грабне на ръце и да я отнесе в леглото.

Споменът за целувката им засили напрежението в слабините му и той разкопча още едно копче на дънките си. Никак не се гордееше с

желанието, което изгаряше тялото му. Срамуваше се от него. Тайлорови му вярваха и той никога нямаше да измами доверието им.

От друга страна, обаче, те нямаше откъде да знаят какво става в главата му. А никой човек не можеше да бъде обесен само заради мислите си. Познаваше Лъки и Чейс достатъчно добре, за да знае, че и двамата са безумно влюбени в съпругите си. Бяха буйни и страстни мъже и със сигурност знаеха какво означава отчаяно да желаеш някоя жена.

И все пак едва ли ще е много разумно да...

Очите му отскочиха към вратата, която внезапно се отвори. Силуетът на Сейдж се откри на светлината, идваща от антрето. Беше му много трудно да приеме на сериозно войнственото ѝ изражение, защото бе облечена само с един халат, а мократа ѝ коса бе сресана назад и откриваше току-що измитото ѝ лице.

— Искам си одеялото.

— Моля?

Харлан не можеше нито да седне, нито да се изправи. Нямаше физическата възможност да го направи. Тялото му бе в състояние да извърши едно единствено нещо, но за това и дума не можеше да става. Изражението на Сейдж категорично подчертаваше, че тя не бе дошла в стаята му, за да търси романтични преживявания и той остана да лежи неподвижно на мястото си.

Тя прекоси стаята и спря, едва когато стигна до долния край на леглото му.

— Електрическото ми одеяло — каза тя. — Това одеяло е мое, откакто се помня. През зимата винаги спя с него. Искам си го.

— Никога ли не чукаш, преди да нахълташ в стаята на някой мъж?

— Пораснах с двама по-големи братя около себе си, така че съм свикнала да гледам мъже по бельо.

— А освен това си виждала и гаджето си, нали? — Не можеше да не я попита. От една страна, той съвсем искрено се интересуваше от сексуалния ѝ живот с Белчър. От друга — искаше да я провокира и разядоса докрай. — Кой знае защо, не мога да си го представя съвсем добре по бельо. Но съм сигурен, че има кокалести и ръбести колена.

Сейдж му хвърли такъв унищожителен поглед, който би могъл само за няколко секунди да попари цяла дузина свежи рози.

— Може ли да си получа одеялото?

Харлан сведе поглед към тялото си, а после го премести към босите си крака. Когато очите му се върнаха върху лицето ѝ, той каза:

— Можеш да вземеш всичко, което си пожелаеш, госпожице Сейдж.

Това не ѝ хареса. Никак не ѝ хареса. Злобно сви устни, хвърли завивката му на земята и започна да дърпа одеялото, докато най-накрая успя да го измъкне от мястото му между матраците. Веднага след това Сейдж се завъртя на голите си пети и се запъти към вратата, но само след миг кабелът на одеялото я дръпна назад и тя се закова на мястото си, като едва се задържа да не падне по гръб на пода.

— Предполагам, че ще е по-добре да го изключиш от контакта. Освен ако не разполагаш с много дълъг разклонител, разбира се — насмешливо отбеляза той.

Без да мърда от мястото си, тя дръпна кабела и го изключи от контакта. Притисна одеялото към гърдите си и яростно го изгледа.

— Може да си заблудил цялото ми семейство, но не и мен. Аз не съм глупачка, господине! Напълно си ми ясен. Нямам ти никакво доверие и ще те изхвърля при първа възможност.

— Това е много интересно.

Тя продължи, без да го удостои с отговор:

— Не мога да проумея как братята ми, които по принцип са толкова интелигентни и предприемчиви, могат да ти имат каквото и да било доверие, че и да те приемат едва ли не като член от семейството. И недей да се ласкаеш от любезното отношение на майка ми. Тя изпитва състрадание към всички, би прибрала в къщата и бясно куче, а аз смятам, че ти си далеч по-опасен. Мама обича хората и се доверява на всеки, но само до момента, в който разбере, че той е абсолютно покварен и долен, а аз съм сигурна, че не е далеч денят, в който ще ѝ покажеш истинския си лик. Ти наистина умееш да се преструваш. Ненадминат си в това отношение. Това поне не може да ти се отрече. Успя да заблудиш дори и Пат, а той обикновено надушва негодниците от цяла миля разстояние. Е, добре! Мен, обаче, не можеш да излъжеш. — Тя удари гърдите си с малкия си юмрук. — Успял си да замажеш очите на всички останали, но аз те видях в най-лошата ти светлина. Видях как се държиш, когато не се опитваш да се правиш на добро, услужливо и очарователно момче. Смятам, че е мое морално

задължение да те разоблича като лъжец и мошеник пред лековерното си семейство и ще го направя при първа възможност.

— А и така ще можеш да ме отстраниш от живота си — спокойно отбеляза той. — Много удобно, нали? Та нали аз съм единственият, който знае, че си лъжкиня. Това е основната причина, поради която не ме искаш в дома си. Присъствието ми те изнервя. Боиш се, че ще споделя с близките ти малката ни тайна.

Разтреперана от ярост, тя отново се запъти към вратата и този път успя да я достигне без проблеми. Затръшна я след себе си с такава сила, че стъклата на прозорците се раздрънчаха.

Харлан се разсмя. Ама че характер имаше това момиче! А опитът му го бе научил, че когато една жена е с избухлив и раздразнителен нрав, то страстната ѝ натура е пламенна и неудържима във всяко отношение.

При тази мисъл той простена от болка и удоволствие.

— О, по дяволите!...

Вместо да разкопчава и останалите копчета на дънките си, той се изправи и ги събу. После свали и бельото си. Изпъна чаршафите на леглото, вдигна завивката и се изпъна в предишната си поза, като придърпа завивката до гърдите си, в случай че госпожица Сейдж отново решише да се яви без предупреждение в стаята му. Не че възбудата му можеше да бъде прикрита под завивките, кисело си помисли той, загледан в скута си.

Тя грешеше, разбира се. Нищо не ѝ бе ясно. Както и на всички останали. Никой не бе успял да вникне в същността му през последните четиринадесет години, които бе прекарал сам. Няколко души може би разбираха причините, които го подтикваха да живее по този начин и да се скита от място на място, но той не допускаше никого достатъчно близо до себе си, за да може който и да било да си изгради определено мнение за него. Не обсъждаше предишния си живот с никого. Съзнаваше, че произходът му може да промени отношението на хората, или поне да преиначи и изопачи мнението им за него.

Искаше да го приемат такъв, какъвто е. Сега. В този момент. Искаше да го ценят заради острия ум, новаторските идеи и веселия му и безгрижен нрав. Искаше да го уважават заради това, което е, и нищо повече.

Беше доволен от решението, което беше взел преди четиринадесет години, но знаеше, че малко жени биха приели начина му на живот, особено пък тези със силно развит инстинкт за създаване на дом и семейство. Животът му би бил изключително неприемлив за жена като Сейдж, която тачеше корените си и за която семейството стоеше над всичко. Тя никога не би могла да разбере потребността му да се скита от място на място. А и той, разбира се, нямаше никакви основания да иска от нея да разбере начина му на живот. Точно така, по дяволите!

Колкото по-скоро я изхвърлеше от ума си, толкова по-добре. Щеше да му е много трудно, а може би дори невъзможно, да се концентрира върху работата си, ако тя се мотае наоколо. Искрено се надяваше, че Сейдж няма да удължи коледната си ваканция. Ако имаше късмет, тя щеше да си тръгне веднага щом изядат и последните остатъци от пуйката.

Но до тогава щеше да му е дяволски трудно да опази разсъдъка си, да държи очите си далеч от нея, а ципа на дънките си — удобно закопчан.

Сейдж се събуди от носещия се из къщата приятен аромат на пържено свинско. Тя се усмихна. Беше ѝ топло и уютно, чувстваше се доволна и щастлива при мисълта, че майка ѝ е долу в кухнята и приготвя бисквити и пържена наденица за закуска.

Травис винаги ѝ се присмиваше и наричаше любимата ѝ закуска селска.

Мисълта за Травис я подсети за всички неприятни преживявания от предишния ден. Спомените за случилото се веднага прогониха доволството и доброто ѝ настроение.

Сейдж отвори очи. На стената срещу нея висяха познатите ѝ, поставени в рамки снимки. Сейдж — капитан на клакьорския отбор на колежа в Милтън Пойнт; Сейдж — облечена в тога и с шапка получава дипломата си от колежа; Сейдж — облечена в подобни одежди получава дипломата си от декана по бизнесадминистрация в Тексаския университет; Сейдж с братята си и баща си в Националния парк Йелоустоун, който посетиха, когато тя беше седемгодишна. Любимите снимки.

Но тапетите не бяха същите. И стаята също.

Значи, в края на краищата, случилото се не бе просто лош сън. Това не беше нейната стая. Той живееше в стаята ѝ, използваше мебелите ѝ, спеше в леглото ѝ, търкаляше се в чаршафите ѝ. Това, последното, бе най-неприятно от всичко.

С такова нетърпение бе очаквала Коледа, радвала се бе, че най-сетне ще се отърве от тежкото бреме на последните напрегнати месеци в университета. И тогава Травис бе започнал да хленчи, че ще трябва да поделити времето си между семейството си и нея самата и тя се бе принудила да отстъпи от плановете си да прекара цялата ваканция у дома. И след всичко това, след като я бе накарал да се съгласи да прекара част от празниците със семейството му, той бе имал наглостта да развали годежа им.

Бе имал нахалството да съсипе празника ѝ.

И щеше да си плати за това. Щеше да му е дяволски трудно да изкопчи прошка от нея. Рано или късно щеше да се върне и да я моли на колене да му прости, а тя смяташе съвсем недвусмислено да му даде да разбере, че е постъпил крайно глупаво, като ѝ спретна този номер точно по Коледа, опропастявайки цялата ѝ ваканция.

През изминалата година те двамата непрекъснато говореха за сватбата си. Правеха планове. Бяха достигнали до споразумението, че бъдещият им брак ще е по-скоро прагматичен, отколкото изпълнен с романтични подбуди и преживявания. Смятаха, че сексуалното привличане е твърде нестабилна основа, върху която да изградят бъдещия си живот, и затова и двамата приемаха, че това, което ще ги свързва в брака, са еднаквите им цели, амбиции и стремежи.

Сейдж твърде отдавна бе осъзнала, че не може да разчита на някой мъж да я направи щастлива и че всичко зависи от нея самата. Травис разбираше това. И той, подобно на нея, очакваше от бъдещата си съпруга единствено привързаност и лоялност, както и подкрепа в усилията му да преуспее в медицинското поприще.

Тя обичаше Травис. Снощи той също ѝ бе признал, че я обича. Но те двамата се отнасяха много по-прагматично към любовта, отколкото някои влюбени двойки, които познаваше.

Както всеки друг мъж, така и Травис, можеше да бъде докаран до страстно опиянение и плам. Но животът му в никой случай не се въртеше около мъжествеността, стаена в слабините му. Той не притежаваше първичната, животинска чувственост и сексуалност на братята ѝ. И на...

Опита се да прогони тази предателска мисъл от съзнанието си. Нямахше да позволи на този мъж да съсипе нито миг повече от ваканцията ѝ. Щеше да престане да мисли за него веднъж завинаги.

За нещастие, обаче, мислите ѝ следваха собствения си ход. В съзнанието ѝ отчетливо изпъкна образът на Харлан Бойд, проснат по гръб в средата на леглото ѝ. То сякаш беше прекалено късо за него. Русата му коса опираше в единия му край, а дългите му крака почти докосваха другия.

Той дори не се опита да се държи по-прилично, когато тя влезе в стаята, а просто остана на мястото си, леко свил в коляното единия си крак.

В Плейгърл бе виждала снимки на съвсем голи мъже, които обаче не изглеждаха и наполовина толкова секси и възбуждащи. Той бе далеч по-привлекателен — полуоблечен, проснат по гръб, с две разкопчани копчета на дънките си.

Мисълта, че си спомня всичко с такива подробности, я притесни, но Сейдж бе абсолютно сигурна, че не греши. Точно две копчета бяха

разкопчани и през пролуката се виждаше еластичният колан на слипа му.

Съвсем ясно си представяше и гърдите му — широки и мускулести, покрити с меки кафеникави косъмчета. Стомахът му бе стегнат, с изящно оформени мускули. Ако бе хвърлила отгоре му монета от двадесет и пет цента, тя със сигурност щеше да отскочи нагоре. Не бе сметнал за необходимо дори да измъкне ръцете изпод главата си. Вместо това остана да лежи с изпънати назад ръце, излагайки на показ снопчетата мека, къдрава коса под мишниците си.

Снощи в болницата той бе съвсем наясно, че всички сестри го зяпат. Негодникът напълно съзнаваше, че е привлекателен. А той наистина бе привлекателен, особено за жени, които си падаха по този тип нахакани нехранимайковци. На всичкото отгоре бе и нахално самоуверен. Изобщо не се опита да ѝ се извини, когато влезе в стаята му и го завари без риза. Нито пък се опита да се прикрие с нещо.

Вместо това, остана да лежи в леглото си, залепил на лицето си непоносимата си, самонадеяна усмивка и приличаше на човек, който или мисли за секс, или току-що е правил секс, или — тя си спомни притаения в очите му тлеещ плам — очаква скоро да прави секс.

Мислите му може и да са били мръсни, но той самият не беше мърляв на вид. Стаята ѝ бе толкова чиста и подредена, колкото и когато тя живееше в нея. Може би дори малко по-чиста.

Докато снощи седеше на кухненската маса и ядеше сандвича си под напрегнатия му поглед, тя бе забелязала, че ноктите му са чисти и добре поддържани. Не миришеше на лошо. Всъщност, докато пътуваха със самолета, тя бе доловила аромата на любимия ѝ мъжки парфюм. Дрехите му, разбира се, не бяха по последна мода, но бяха напълно подходящи за Милтън Пойнт. Говореше с тексаския носов акцент, но изглеждаше добре образован и начетен, не допускаше граматически грешки, в речника му нямаше диалектни думи и изрази.

Тези положителни черти, обаче, едва ли можеха да компенсират големите му недостатъци. Как се осмеляваше да я целува по този начин! Целувката му ѝ напомняше за непристойните филми, забранени за непълнолетни, а това вероятно бяха единствените филми, които той гледаше. Никой никога не я бе целувал по този начин. Нито дори Травис...

Тя съвсем благоразумно се отказа от по-нататъшни сравнения между тях двамата. Каза си, че подобно отношение не би било честно спрямо Травис, но не пожела да се задълбочи и да си изясни защо точно той щеше да се окаже онеправдания.

Единственото, в което бе сигурна в този момент, бе, че господин Харлан Бойд е най-неприятния, най-нахакания и арогантен индивид, когото бе имала нещастieto да срещне и който бе станал свидетел на най-унизителния момент в живота ѝ.

Сейдж не можеше да се примири с това за нищо на света. Подобна ситуация бе просто немислима. А щом той бе успял да изиграе семейството ѝ и да се превърне в незаменим работник в Тайлър Дрилинг, тя трябваше да се прости с надеждите си, че той скоро ще изчезне от дома ѝ.

Единствената ѝ алтернатива бе да си върне Травис час по-скоро.

— И тогава ще видим кой ще се смее последен, господин Бойд...

Подредени един след друг, Тайлърови тържествено пристъпяха по централната алея в църквата, където се извършваше среднощна служба на свещи. Присъствието им там в коледната вечер бе традиция, която не бе нарушавана от десетилетия. От всички членове на семейството се очакваше да бъдат в църквата. Тази година, обаче, поради напълно разбираеми причини, Чейс и Марси трябваше да бъдат извинени.

— Но Харлан пък ще дойде с нас и така ще компенсираме отсъствието им — щастливо отбеляза Лори и пъкна ръце в палтото, което Пат ѝ подаде.

Сейдж съвсем съзнателно избягваше Харлан, докато семейството се събираше в антрето на къщата, преди да тръгнат за града. Той бе отсъствал през целия ден и тя не го бе виждала от предишната нощ.

Сутринта бе посетила Марси в болницата и отново бе видяла племенника си Джейми. Останалата част от деня прекара в печене на бисквити и пазаруване. Празничното коледно оживление, обхванало града, бе успяло да поразее мрачните ѝ мисли за Травис.

Доброто ѝ настроение обаче се скърши в момента, в който Харлан се спусна по стълбището и се присъедини към тях, докато се приготвяха за църква. Без да обръща внимание на очевидното ѝ нежелание да разговаря с него, той се приближи към нея, докато прекосяваха предната веранда.

— Нямах нищо против, че ще дойда с вас на църква, нали, госпожице Сейдж?

— Всъщност имам. Ти не си член от семейството. — Тя го огледа високомерно от горе до долу. Не беше официално облечен, но бе сменил дънките с черни панталони, а под кафявото му кожено яке, което изглеждаше така, сякаш бе преживяло не една битка, се виждаше бяла риза. — Но предполагам, че трябва да съм благодарна, че поне няма да ни посрамиш с вида си.

Усмивката, която ѝ хвърли, я накара да скръцне със зъби от яд, а той се спусна напред и ѝ отвори вратата на колата. Преди обаче да успее да се настани до нея, Сейдж хвана вратата и силно я затръшна под носа му.

Всички богомолци знаеха, че третата редица в църквата е запазена за семейство Тайлър. Откакто Сейдж се помнеше, те винаги бяха сядали на тези места. Тържествената им процесия предизвика

значителен смут в църквата. Те носеха свещите, които всеки един от тях беше получил на входа, стискаха в ръце библиите и палтата си, с тях беше и бебето Лорин с всичките ѝ необходими принадлежности.

Пат Буш отстъпи встрани и пусна Лори пред себе си. Тя направи няколко крачки, а после се върна обратно и му прошепна:

— Искам да седна до Сейдж. Ти мини пръв.

Пат тръгна напред и седна в края на реда. До него се настаниха Лори и Сейдж.

Тя хвърли един поглед през рамо и с облекчение видя, че след нея идваше Девон. Лъки пристъпяше след нея, а Харлан вървеше последен.

Слава Богу, нямаше да ѝ се наложи да седне до него!

Сейдж погледна пред себе си и се отпусна, за да се наслади на тържествената атмосфера. Олтарът и галерията на хористите бяха украсени с яркочервени цветя. От органа и пианото се носеха коледни химни. Присъстващите бяха потънали в почтителна и благоговейна тишина.

— ...но ако се разплаче, ще ни се наложи да се измъкнем.

Сейдж бе изтръгната от унеса си от шепота на Девон.

— Добра идея. Ще си сменим местата с Харлан. — Лъки не можеше да говори тихо. Гласът му се чу в целия храм. Пасторът, който седеше до подиума, го погледна намръщено, както всъщност правеше всяка неделя от деня, в който Лъки бе престанал да посещава детската градина.

Харлан се изправи, Лъки се премести до най-крайното място, Девон мина до него, като остави свободно мястото между нея и Сейдж. Харлан се промъкна край тях, като се опитваше да не ги настъпва и да не блъска коленете им и се отпусна на мястото до нея.

Тя сякаш се вцепени и едва чуто изохка.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Да не би да настъпих пръстите ти?

— Не.

— В коляното ли те ритнах?

— Не.

— Значи пъшкаш, защото не съм направил нито едно от двете?

Сейдж рязко извърна глава точно в момента, в който той насочи цялото си внимание към подиума, монтирал на лицето си благочестиво

и почтително изражение. Разярена, Сейдж се приближи плътно до майка си. Не искаше дори дрехите ѝ да се докосват до Харлан.

Коледният химн завърши в тържествено кресчендо. Пасторът застана на амвона. Службата винаги започваше точно в единадесет и половина, за да може да свърши в полунощ.

— Здравейте всички.

Чейс застана на страничната пътека и се надвеси над рамото на Пат. На лицето му грееше щастлива усмивка, отправена към всички тях, заели местата си на гретия ред.

— О, ти все пак дойде! — доволно възкликна Лори.

— Марси настоя, че не бива да пропускам службата заради нея.

— Как е Джейми?

Чейс се усмихна така, както се усмихват всички млади бащи.

— Чудесно. — Погледна с извинение към пастора, който сякаш чакаше Тайлърви да се настанят, за да започне службата. — Ще седна ей тук — прошепна Чейс и се отпрати към предния ред.

— Нищо подобно няма да правиш. Ще ти направим място — каза Лори. — Искам всички да седнем заедно. Пат, премести се насам.

Те отново се размърдаха и успяха да направят малко местенце за Чейс и да се настанят, преди пасторът да ги помоли да сведат глави за първата молитва.

Настроението на Сейдж далеч не бе религиозно. Беше притисната до Харлан, бедрото ѝ плътно се опираше в неговото. Няколко секунди се бутаха един друг с рамене, докато накрая Лори я сръга и я предупреди да не мърда повече. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да отстъпи и да допре рамото и ръката си в неговите.

Харлан гледаше напред и изглеждаше напълно погълнат и завладян от службата. Сейдж обаче знаеше, че не е така. В сините му очи проблясваха весели и закачливи пламъчета, притискаше ръката ѝ твърде силно, а когато се пресегна за книжката си с химните, ръката му леко бръсна гърдата ѝ и тя бе повече от убедена, че това съвсем не бе случайно и неволно докосване.

Тридесетминутната служба сякаш продължи цяла вечност. Най-накрая светлините изгаснаха и църковните служители тръгнаха по пътеките със запалени свещи като палеха свещите на богомолците, които седяха на най-крайните места.

Когато запалиха свещта на Лъки, той се обърна към Девон, поднесе пламъка към фитила на нейната свещ, а после нежно я целуна. Като внимаваше да не изгори бебето, Девон поднесе свещта си на Харлан.

Сейдж му подаде свещта си, когато той се обърна към нея. Харлан не гледаше в пламъка на запалената свещ, а в нея. Преструвайки се на безразлична, тя вдигна очи и срещна погледа му. Свещта ѝ се запали и тя веднага усети как в гърдите ѝ сякаш избухна пожар, силен и неукротим като пламъчето на върха на свещта ѝ. За миг остана като хипнотизирана под погледа на сините му очи. След това бързо се обърна към майка си и ѝ поднесе свещта с треперещата си ръка.

Нито веднъж не погледна към Харлан през останалата част от службата. Седеше с наведена глава, загледана в пламъка на свещта, която стискаше в несигурните си, изпотени от напрежение ръце. Опитваше се да изглежда благочестива и смирена. Всички около нея смятаха, че е потънала в молитви и изобщо не допускаха, че се старее да обуздае обърканите си чувства.

Стомахът ѝ се свиваше. Устата ѝ ту пресъхваше, ту се изпълваше с огромно количество слюнка. Извика на помощ цялото си самообладание, впрегна цялата си воля, за да не погледне отново към Харлан. Съвсем ясно усещаше всяка част от тялото си, която се допираше до неговото.

Чувстваше се отпаднала и замаяна.

Никога преди не бе изпитвала нищо подобно и състоянието ѝ в този миг я плашеше и объркваше. Може би се разболяваше от грип. Беше ѝ много топло и кой знае защо се чувстваше необяснимо развълнувана и смутена.

Коленете ѝ омекнаха и тя едва успя да се закрепил на краката си, когато пасторът даде знак на богомолците да се изправят. Всички заедно изпяха Тиха нощ, а след това загасиха свещите си и почнаха да излизат от църквата точно когато камбаните възвестиха полунощ.

Този миг винаги бе изпълвал Сейдж с възторг, преклонение и вдъхновение. Но тази вечер, докато вървеше към изхода, тя съзнаваше, че силното сърцебиене и обхваналото я вълнение нямаха нищо общо с тържественото величие и празничния звън на камбаните. Чувстваше се гузна и виновна, преизпълнена с плътски желаниа и копнеж.

— Тази вечер ще пропусна сайдера и бисквитите, мамо. — Чейс се обърна към Лори, когато стигнаха паркинга. — Това е първата ни Коледа заедно. Искам да прекарам колкото е възможно повече време с Марси.

— Разбирам — кимна Лори и го прегърна. — Ще ни липсваш. Поздрави Марси от нас.

— Ще се видим утре.

— Това означава, че ще дойдеш на обяд?

— Не бих го пропуснал за нищо на света — извика той през рамо и се затича към колата си.

Сейдж се прибра вкъщи с Пат и Лори, а Харлан — с Лъки и семейството му. По пътя обсъждаха църковната служба, говориха за Джейми, правиха планове за коледния ден, но Сейдж бе необичайно мълчалива и незаинтересована.

Притесняваше я мисълта, че Харлан Бойд бе предизвикал такава физическа реакция от нейна страна. Никога досега в живота си не бе изпитвала такава физическо влечение към някой мъж, дори и към този, за когото възнамеряваше да се омъжи. Усещала бе всяко негово докосване, чувствала бе дъха му дори и бе убедена, че това бе възможно само защото и той изпитваше същото вълнение и смут от допира им.

Глупости! За всичко бе виновен празникът. Хората често изглупяваха в коледната нощ, започваха да се държат неестествено, да вярват в Дядо Коледа и други подобни небивалици.

За да е в безопасност, обаче, тя внимателно избягваше Харлан, докато помагаше на майка си да подредят масата. По-рано вечерта бяха приготвили сандвичи и пикантни сосове. На печката в кухнята вреше чайник с коледното питие. Случаят беше тържествен и те седнаха в трапезарията, но коледната нощ винаги минаваше без излишни официалности и церемонии.

— Днес разговаря ли с Травис?

Сейдж се задави с бисквитата, която дъвчеше, когато Лори неочаквано зададе въпроса си.

— А? Ами... не, но той и семейството му имаха планове за целия ден и вечерта, така че изобщо не се надявах да ми се обади. Пат, още един сандвич? Изял си само два!

Обърна се към шерифа, като се опитваше да отклони вниманието от себе си. Само един от присъстващите около масата схвана истинските ѝ намерения. Сейдж не успя да го заблуди с хитрия си ход и когато вдигна очи и го погледна, той весело ѝ намигна.

По-късно, докато отнасяше един поднос с мръсни чинии към кухнята, тя едва не се блъсна в Харлан, който тъкмо влизаше през задната врата, натоварен с камара коледни подаръци. Тя се направи, че не го вижда.

Когато минаваше край нея, обаче, той се наведе и поставил устни на ухото ѝ, прошепна:

— Много убедително лъжеш, госпожице Сейдж. Никой не се усъмни в думите ти.

Шокът от допира на устните му по ухото ѝ едва не я накара да изпусне подноса. Тя яростно го тръсна върху кухненския плот и чиниите издрънчаха.

— Не съм ги излъгала! Наистина не очаквах Травис да ми се обади днес. И докато сме сами, искам да ти кажа, че поведението ти в църквата беше отвратително.

— Може би. Но ти хареса.

Преди да успее да му отговори, той се изниза през вратата.

В седем часа на следващата сутрин Лори, Девон и Сейдж вече бяха в кухнята и приготвиха коледния обяд. Лори се суетеше около пуйката и се притесняваше, че или ще я препекат, или ще я оставят недопечена.

По някое време Харлан се настани на масата, хапна малко за закуска и предложи да донесе дърва и да напаля огън във всекидневната. Лори го благослови с една от специалните си усмивки. Сейдж се престори, че изобщо не го забелязва.

Лъки влезе и каза на Девон:

— Лорин е нахранена, изкъпана и вече е в креватчето си за сутрешната си дрямка.

Сейдж изпусна стръка целина, който кълцаше, и се обърна към брат си, зяпнала от изумление.

— Шегуваш се!

— Какво? — измърмори той в отговор, наля си чаша кафе и разлисти далаския вестник.

— Бившият жребец на Милтън Пойнт, любимецът на всички жени сам къпе дъщеря си?

— Да, и се надявам, че ще съм единственият мъж, който някога ще я къпе.

— Лъки, просто е невероятно, че точно ти казваш подобно нещо — обади се Девон и с престаорена изненада премигна няколко пъти.

Той изръмжа нещо и зарови глава във вестника, но само след няколко минути го свали и възкликна:

— Ей, Девон, това е най-хубавата статия, която си написала до този момент! Нищо чудно, че я отпечатаха във всички вестници из целия щат. Мамо? Сейдж? Четохте ли я вече?

И двете кимнаха утвърдително. Бяха прочели материала на Девон за бездомниците в Америка, който беше едновременно много трогателен и безкрайно хаплив и язвителен.

По средата на сутринта пристигна Пат, натоварен с подаръци. Лъки му помогна да ги сложи край елхата във всекидневната.

— Кога ще можем да отворим подаръците? — попита Сейдж.

— След обяда.

— О, мамо! След обяда?

— Да, след обяда.

Плановете им обаче се промениха, когато Чейс пристигна с цялото си семейство. Лори избухна в сълзи, когато той положи внука ѝ в ръцете ѝ. Тя начаса забрави за пуйката и прегърнала новороденото, се настани на люлеещия се стол във всекидневната. Чейс грижливо настани Марси в един фотьойл, макар че според Сейдж тя изглеждаше напълно способна да се справи и без помощта му.

— Надявам се, че ще има място и за нас на масата — каза Марси през смях. — Зная, че не сте очаквали, че и аз ще дойда, но когато тази сутрин лекарят ми каза, че ще ме изпишат, двамата с Чейс решихме, че можем да се отбием за малко.

— Съвсем за малко. Тя бързо се уморява. — Чейс обгърна раменете ѝ с ръка. — Какво ще кажете? Не е ли страхотна?

Марси наистина изглеждаше чудесно. Разкошната ѝ, червена коса свободно падаше по раменете ѝ. Ако не друго, то поне тенът на лицето ѝ бе станал още по-привлекателен от бременността. Тялото ѝ също бе понапълняло.

— Сега празникът ми наистина е пълен — заяви Лори и целуна сладко ухаещото вратле на Джейми.

Всички се струпаха около нея, за да се порадват на новороденото. Сейдж отбеляза, че всички вече са тук и спокойно биха могли да отворят подаръците. Този път решиха да ѝ угодят.

Пат, в ролята на Дядо Коледа, раздаваше подаръците, струпани под елхата, която, според Сейдж, бе украсена точно както би трябвало да бъде украсена всяка коледна елха. Измежду захарните пръчки и бонбоните се виждаха украшения, които тя и братята ѝ бяха правили в училище. Дори и най-аматьорските и грозни играчки се пазеха грижливо и с гордост се поставяха на елхата всяка година.

Сейдж бе очарована от всички подаръци, но най-много ѝ хареса новият камшик за езда от Чейс и Марси.

— Зная, че никога няма да удариш някое животно с него — Чейс ласкаво подръпна един кичур от косата ѝ, — но е много красив.

— Ето още един подарък за теб, Сейдж — обяви Пат и ѝ подаде една красиво опакована кутия. — Този е от... — Пат погледна картичката. — От Харлан.

— Харлан! — Произнесе името му с такъв тон сякаш той беше потомък на хунския вожд Атила. Успя все пак малко да посмекчи гласа

си, погледна го и промърмори: — Познаваме се едва от два дни. Наистина не беше необходимо да ми купуваш подарък.

— О, но аз го направих от сърце.

Искреността и убедителността му я накараха да изтръпне.

— Какъв е подаръкът, Сейдж? — попита Лори.

Тя разви пакета.

— Маркер за книга.

— На него е изписан един цитат — каза Харлан и отново привлече вниманието на всички към подаръка.

Сейдж погледна заплетения надпис и се намръщи.

— Какво пише, Сейдж? — поиска да узнае Чейс.

Прочети го на глас.

— Просто един цитат от Х. Л. Менкън, — каза тя като се надяваше, че това ще им е достатъчно. Но не беше. Всички я погледнаха с очакване. Тя изведнъж се бе оказала в центъра на вниманието им, а очевидно Харлан искаше точно това. С абсолютно спокоен и безизразен глас прочете цитата: — Съвестта е вътрешният глас, който ни предупреждава, че някой може би ни гледа.

Лъки се разсмя.

— Трябваше да го подариш на мен.

— И какво толкова си направил, че те мъчи гузната ти съвест? — попита Девон, присвила очите си.

Всички насочиха вниманието си към тях. Сейдж яростно изгледа Харлан, а след това прибра подаръка си в плитката му кутия и се изправи.

— Ще отида да видя пуйката. — Излезе от стаята, като през цялото време усещаше присмехулния му поглед, който сякаш прогаряше дупка в средата на гърба ѝ.

Въпреки присъствието на Харлан, Сейдж изпита истинска наслада и удоволствие от празничния обяд. Беше толкова хубаво отново да си е у дома, заобиколена от хората, които обичаше. По време на обяда тя изведнъж осъзна, че от доста време не се бе чувствала толкова спокойна и отпусната и причината за това бе отсъствието на Травис.

Братята ѝ се дразнеха от присъствието му, а той на свой ред не можеше да понася грубоватите им шеги. Сейдж винаги се оказваше по средата, опитвайки се да ги примири и да убеди Травис, че заядливостта е тяхна семейна черта. Днес изпитваше истинско облекчение задето не ѝ се налага да го успокоява и да угажда на прекалената му чувствителност и обидчивост.

Сякаш прочел мислите ѝ, Травис се обади точно когато разчистваха масата. Лори вдигна слушалката на телефона.

— Сейдж, за теб е. Травис.

Докато излизаше от трапезарията, за да се обади от телефона в антрето, тя хвърли през рамо един победоносен и самодоволен поглед към Харлан. Взе слушалката от майка си, вдигна я към ухото си и заговори достатъчно високо, за да я чуят всички в съседната стая.

— Весела Коледа, скъпи!

— Ъъъ, весела Коледа! — Той очевидно бе изненадан. Не бе очаквал гласът ѝ да прозвучи толкова радостно и безгрижно. — Обаждам се само за да се уверя, че си се прибрала благополучно.

— Не е било необходимо да се безпокоиш за мен. Справих се чудесно.

— Ами, това е добре. Радвам се.

Не я попита как се е прибрала. Не го ли интересуваше? Не изпитваше ли любопитство? Не му ли минаваше през ума, че може да е пътувала на стоп, да е попаднала на някой сексуален маниак... което не беше твърде далеч от истината, като се имат предвид някои от нещата, които Харлан бе казал, и начина, по който я бе целунал.

— Марси роди момче — информира тя Травис. — Веднага го нарекохме Джейми.

— Наистина ли? Чудесно.

— Почакай само да го видиш, Травис. Толкова е сладък.

— Сейдж, аз... Това, което искам да кажа, е, че нищо не се е променило. Обаждам се единствено, за да разбера дали си се прибрала

благополучно. Не беше съвсем на себе си когато си тръгна и се безпокоях. Прислужницата намерила гривната, която ти подарих, на масата в спалнята за гости.

— Точно така.

— Искях да я задържиш, Сейдж.

— Защо?

— Ами, нали знаеш... Почувствах се много неловко, когато ти казах, че между нас всичко е свършено. Това беше голям удар за теб. Видях, че те заболя. Как се чувстваш сега, когато си имала достатъчно време, за да премислиш нещата? Не искам да те разстройвам отново.

Така значи. Това обаждане не бе опит за сдобряване.

Той не ѝ се извиняваше, не ѝ предлагаше маслинено клонче в знак на примирие. Обаждаше се просто, за да ѝ изкаже съчувствието си и да ѝ напомни за златната гривна, с която се бе опитал да успокои угризенията и гузната си съвест.

Но по тона на гласа му тя веднага разбра, че той никога няма да се върне при нея и на колене да я помоли за прошка. През изминалите няколко дни тя се бе зальгвала с мисълта, че това може да се случи. Сега обаче разбираше, че разрывът между тях беше съвсем истински. И окончателен. Това, което долавяше в думите му, не бе разкаяние и молба, а съжаление.

Как се осмеляваше той да се държи толкова самоуверено! Да не би да е очаквал, че тя ще скочи от някой мост? Или пък, веднъж прибрала се у дома, ще се хвърли в леглото, а близките ѝ ще сменят студените компреси върху подутите ѝ от плач очи? Очевидно си е мислил точно това.

Само че не бе познал, сърдито си помисли тя. По-скоро щеше да си сложи белезници на китката, отколкото гривната, която ѝ бе подарил като утешителна награда. В този момент съжаляваше единствено, че няма възможност да затъкне проклетата гривна в гърлото му.

Понеже от миналата вечер се бе напатил от подслушвани, тя весело заговори отново.

— Е, аз трябва да вървя, Травис. Благодаря, че се обади. Весела Коледа!

Затвори телефона и за няколко мига остана вкопчена в слушалката, сякаш се опитваше да почерпи сила и кураж от нея. Нямахме обаче никакво намерение да съсипе празника на всички със

съобщението, че тя и Травис в края на краищата няма да се оженят. Докато не измислеше някой елегантен и тактичен начин да събщи новината на семейството, без да нарани самолюбието си, тя смяташе да продължи да мълчи и нагло да ги залъгва с измислени истории.

Но в този момент имаше нужда от няколко минути, за да се съвземе и възвърне самообладанието си. Вместо да се върне в трапезарията, тя тръгна нагоре по стълбите. Когато наближи вратата на стаята, в която спеше, Сейдж дочу гласове, които идваха оттам.

Марси лежеше на леглото. Джейми, залепил устнички в гърдата ѝ, лакомо сучеше. Чейс ги гледеше с обожание.

— О, извинявай, Сейдж — каза Марси, като я видя да стои на вратата. — Ще отидем в някоя друга стая.

Сейдж се усмихна, опитвайки се да прикрие терзанията и притесненията си.

— Не ставай глупава. Качих се само за да си оправя грима.

Тя се приближи до тоалетната масичка и се огледа, опитвайки се да прецени доколко страданието бе изписано и по лицето ѝ. Не забеляза никакви видими признаци. Сложи си малко червило, а след това се приближи до леглото и седна срещу Чейс, който не сваляше очи от жена си и детето си.

Тримата заедно бяха олицетворение на семейното щастие и блаженство. Сейдж усети, че сълзите отново напират в очите ѝ, но този път поне бяха лесно обясними. Всички хора се разчувстваха при вида на новородено бебе и щастливите му родители.

— Джейми е много красив. — Гласът ѝ бе подрезгавял от вълнение. — Наистина красив.

— Благодаря ти. И ние така смятаме. — Марси вдигна очи и когато срещна погледа на Чейс, Сейдж забеляза безграничната любов и всеотдайност, която струеше от очите им и се почувства като натрапница.

След миг Чейс се обади:

— Почти не ми остана време да те посрещна както трябва, дечко. Всички ние дяволски се гордеем с теб и с научната ти степен.

— Благодаря.

— Жалко, че Травис не може да дойде да отпразнува Коледа с нас. — В гласа на Марси се долавяше искрено съчувствие. — Струва ми се, че двамата с Джейми съсипахме планове ви.

— Не е така. Ние...

Ако въобще можеше да сподели с някой за разваления годеж, то това бяха само Чейс и Марси. Марси бе изключително деликатна и много уважаваше чувствата на околните. Чейс по начало бе по-сериозен от Лъки, който или щеше да се разгневи срещу този кучи син, който се осмелява да зареже сестра му, или щеше да я побърка от закачки и присмехулни шеги.

Но Сейдж все още не бе готова да признае неуспеха си. Те също щяха да ѝ предложат съчувствието си. А тя не би могла да го понесе. И за да спести на всички неловката сцена, Сейдж продължи с лъжите и затвърди у тях убеждението, че все още е сгодена.

— Толкова често променяхме плановете си напоследък, че един път повече или по-малко е без значение.

— Ей, Чейс — Лъки почука на вратата. — Можеш ли да се откъснеш от жена си и хлапето за известно време, за да наблюдаваш мача между каубоите и северноамериканските индианци? Ще ги пръснем от бой.

Чейс въпросително погледна към Марси. Тя се разсмя.

— Не бих могла да искам от теб да пропуснеш нещо подобно.

— Бих могъл да гледам мача у дома.

— Не. Направи ми това удоволствие и се забавлявай. Аз съм добре. Ще нахраня Джейми и ще остана да си почина малко.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Той се наведе и я целуна по устните, преди да излезе от стаята. Марси го проследи с поглед, а после сведе очи към Джейми. Беше спрял да суче. Тя хвана гърдата си, отмести я встрани и измъкна зърното си от малката му уста. Сейдж протегна ръце.

— Имаш ли нещо против да го подържа малко?

— Не, разбира се. — Сейдж се бе научила как се държи малко бебе още след раждането на Лорин, но въпреки това пое бебето много предпазливо и внимателно. Марси забеляза това и отбеляза:

— Явно ще натрупаш доста практика, преди да си родиш собствено дете, а този момент едва ли е много далеч.

Сейдж енергично тръсна глава.

— Не. Не мисля така.

— Нима с Травис не смятате да имате деца?

— О, разбира се, че смятаме, но мислим да поизчакаме поне пет години, преди да си позволим дете.

— Плановете ви са твърде прецизни, а? — Сейдж кимна, а Марси тихо се разсмя, докато се наместваше на възглавницата зад гърба ѝ. — Понякога обаче нещата се нареждат съвсем иначе.

— Чейс каза, че си забременяла още през първата брачна нощ.

— Точно така, макар че смятахме, че сме взели всички предпазни мерки. Слава Богу, оказа се, че сме сбъркали. — Тя с любов се загледа в сина си.

Сейдж сведе глава над детето, което спеше в ръцете ѝ, и потърка буза в меката му, топла главица.

— Амин! Той е истински ангел.

След известно време тя върна детето на майка му. Марси изглеждаше напълно доволна да си лежи на леглото и да гледа заспалото дете. Беше спокойна и уверена в любовта, която двамата с Чейс изпитваха един към друг. А преди време беше толкова делова, напълно отдадена на кариерата си.

— Какво ще стане с бизнеса ти? — попита Сейдж.

— Взимам си малко отпуск. Поне докато отбия Джейми и започна да го храня изкуствено. В момента съм наела двама агенти, които ме заместват. Есме ръководи офиса. Всичко е под контрол.

Сейдж изпита пристъп на завист към Марси, също както по-рано през деня бе завидяла и на Девон. Тя не беше кой знае колко по-млада от тях, а бе постигнала толкова малко. Нямахше собствена кариера, нито пък работеше упорито за утвърждаването си в света на бизнеса. Нямахше дете, което изцяло да зависи от нея. Нямахше и мъж, който да я боготвори и обожава, който да я иска за вечна спътница в живота си.

Внезапно стените на стаята сякаш се струпаха отгоре ѝ и тя усети, че се задушават от обхваналото я чувство на малоценност.

— Мисля, че ще отида да поюзая, за да опитам новия си камшик — каза тя и буквално изхвърча от стаята, без повече обяснения.

Сутринта бе обула кожения си панталон, така че не ѝ се налагаше да се преоблича. Само няколко минути след като излезе от къщата през задния вход, тя вече бе оседлала коня си и препускаше в галоп през просторното пасище.

Денят беше прекрасен. Небето бе толкова ясно и синьо, че очите ѝ заболяха от блясъка му. Слънцето сгриваше лицето ѝ, но вятърът

беше студен. Той разпиля косата ѝ и напълни очите ѝ със сълзи. Или поне тя така си обясни внезапния изблик на сълзи.

И какво бе постигнала в живота си? Нищо. Какви планове имаше за бъдещето? Никакви.

Когато започна да се среща с Травис Белчър, ѝ се струваше, че бракът с него е най-разумната стъпка, която би могла да предприеме. Сега обаче бе готова да си признае, че той бе прав — тя просто се бе опитала да убеди сама себе си, че го обича. Връзката им беше съвсем прозаична, защитена от рискове и сътресения. И това се дължеше на простия факт, че тя не го обичаше достатъчно, за да се почувства наранена. Отказът му да се ожени за нея я обиждаше, нараняваше я дори, но поради съвсем други причини, които нямаха нищо общо с любовта.

Ето, най-накрая си го призна. Беше влюбена не толкова в Травис, колкото в идеала за мъж, който си бе изградила и който Травис отчасти представляваше. Затова разрывът с Травис не бе кой знае каква загуба за нея. Единственото ѝ разочарование бе свързано с плановете ѝ за бъдещето, но които включваха като основен момент женитбата ѝ с Травис. Точно тук се криеше големият проблем. Затова бе толкова наранена и объркана. Какво щеше да прави с остатъка от живота си.

Близките ѝ щяха да са напълно зашеметени и смаяни от учудване, ако им кажеше какво мечтае да направи. Щяха да я погалят покровителствено по главата и да ѝ кажат, че идеята ѝ е просто забавна. Никой нямаше да я приеме на сериозно. Никога не го бяха правили. За тях тя бе просто един дечко.

Конят ѝ се умори, но тя все още не беше решила как да постъпи оттук нататък. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че точно в този момент не би могла да понесе още едно горчиво разочарование. И затова, поне за известно време, щеше да запази в тайна плановете и амбициите си.

Сейдж вкара жребчето в обора, избърса го и му даде кофа овес. Когато излезе от бокса му, тя долови някакво движение с периферното си зрение, обърна се и видя Харлан, който се подпираше на голямата двойна врата.

— Какво искаш? — сърдито го попита тя, като се надяваше, че размазаният от сълзите грим не е оставил черни следи по бузите ѝ.

— Излязох да се поразтърча и да глътна малко чист въздух.

— Мислех, че гледаш футболния мач.

— Първото полувреме свърши.

— Кой води?

— Индианците.

— С колко?

— Не си в много празнично настроение. Мислех, че обаждането на господин Страстна Целувка ще те поразвесели.

— Така и стана.

— Да не би отново да е поискал ръката ти?

— Опитва се да ме накара да му простя — сдържано рече тя. — Нали ти казах, че ще размисли и ще дойде да ме моли за прошка. — Лъжеше нагло и самоуверено. Моралните й принципи не се отнасяха и до Харлан. — Всеки бъдещ младоженец изпада в предбрачна треска и поне веднъж се опитва да се измъкне преди сватбата.

— Не всеки.

— Да не би някога да си се женил? — попита тя, подпряла ръце на кръста си.

— Не бих казал.

— Тогава как, по дяволите, можеш да знаеш какво правят и какво не правят младоженците?

Той подсвирна.

— И ругаеш на всичкото отгоре. Наистина трябва да направим нещо, за да те избавим от мрачната депресия.

— Празничното ми настроение се изпари в момента, в който видях глупавия ти подарък.

Той се захили без капка разкаяние.

— Не ти ли хареса? Когато го видях, реших, че сякаш е правен за теб.

— Трябвало е да си спестиш парите.

— Е, сега вече наистина се чувствам отговорен за скапаното ти настроение. — Той погледна нагоре. — Може би това ще те развесели.

Тя проследи погледа му. Една свежа клонка имел бе закачена на касата на вратата.

— Кой го закачи там? Преди малко го нямаше. — После сведе очи и го погледна. — О, много хитро от твоя страна.

— Наречи го акт на благотворителност. Помислих си, че Травис сигурно ти липсва. И тъй като той не е тук, за да те целуне за Коледа...

— Той разпери ръце сякаш ѝ предлагаше услугите си.

— Сериозно ли говориш? — недоверчиво възкликна Сейдж.

— Никога не съм бил по-сериозен.

— И очакваш да те целуна?

Той пъкна ръце в джобовете на дънките си и килна глава на една страна.

— Защо не! Няма да е за пръв път.

— Никога преди не съм те целувала.

— Аз кой знае защо си спомням нещо друго.

— Ти само насила допря устни в моите.

— Беше приятно, нали?

— Не мисля.

Той се разсмя и се запъти към нея.

— Хайде, хайде. Е, какво ще кажеш? Да те целуна ли?

— Не.

— Защо така? — Беше се приближил толкова много, че телата им почти се докосваха. Очите му бяха бездънни и настойчиви. — Боиш се, че може пак да ти хареса? Дори повече отколкото ти хареса първия път?

Предизвикателството му беше непоносимо нагло и обидно. Нито един Тайлър не би се уплашил и не би отстъпил пред подобно поведение. Особено пък Сейдж. Навремето приемаше всички предизвикателства на братята си. В противен случай те щяха да започнат да я наричат пъзла и ревла. Харлан очевидно се досещаше за това и го използваше в своя полза. И въпреки това Сейдж просто не можеше да не приеме едно така скандално предизвикателство.

— И какво толкова, по дяволите! Една целувка под имела. Голяма работа!

Наистина беше голяма работа, защото той знаеше как да целува.

Беше голяма работа, защото ако някой някога поканеше цяла група експерти по въпросите на целуването да се появят в Донахю, Харлан Бойд сигурно щеше да бъде избран за техен председател.

Беше голяма работа, защото от целувката изтръпна цялото ѝ тяло, та чак до пръстите на краката ѝ.

Сейдж смяташе да му отговори с една кратка и целомъдрена целувчица, само за да му покаже, че никак не се бои от предизвикателствата му. Не се паникьоса дори когато той хвана главата

й с две ръце и леко я наклони назад. Та той беше просто един мъж. И ставаше дума само за една целувка.

Но преди да осъзнае какво точно се бе случило, тя усети, че с готовност приема езика му между разтворените си устни. Приема бе точната дума. Той не бе оказал никакъв брутален натиск върху устните й. Не се бе опитал със сила да го промуши в устата й, както постъпваха някои от недотам талантливите й приятели в опитите си да я омилостивят.

Езикът му беше нежен и ненатрапчив, галеше я бавно, изследваше устата й, усещаше вкуса й.

Единственото рязко и шокиращо нещо в целувката им беше незабавната реакция на тялото й. Устните му бяха твърди и стегнати. Знаеше точно колко да натисне, кога да я ухапе лекичко, кога да я погали ласкаво. Беше просто невероятно, уменията му я плашеха, но усещането беше неповторимо и тя не можеше да се отдръпне. Струваше й се, че да се противопостави на тази изкусна целувка, бе като да отреже пръстите на изключително надарен и талантлив илюзионист.

Харлан, подобно на магьосник, излъчваше особено обаяние и чар. Стомахът й се свиваше, а краката й тегнеха, натезали и неподвижни. Главата й започна да се върти, чувстваше се лека и замаяна, а ушите й запулсираха от силния приток на кръв. Гърдите й се напрегнаха, зърната й се втвърдиха. Почувства тъпа, пулсираща болка между бедрата си.

Без да се отделя от устата й, той свали ръце към раменете й, плъзна ги надолу по гърба й и обгърна задника й. После силно я притисна към себе си.

Сейдж леко простена, почувствала възбудата, обхванала стегнатото му тяло. Коленете й се разтрепериха също като в църквата предната вечер. Костите й сякаш омекнаха и тя се облегна на него, търсейки подкрепа и опора. Не можеше да откъсне устните си от неговите. Опря ръце на ризата му и пръстите й неволно докоснаха здравите му гърди.

— По дяволите, Сейдж — измърмори той и за момент спря да я целува и се взря в лицето й.

Клепачите й сякаш също бяха поразени от изтощението, обхванало цялото й тяло. Едва успя да ги повдигне и да го погледне.

Съзнаваше, че по-късно щеше горчиво да съжалява за случилото се, но точно в този момент ѝ се струваше, че ще умре, ако той не продължи да я целува.

Харлан очевидно изпитваше същото, защото я поведе навътре в обора, далеч от вратата, където можеше да ги види всеки, който случайно надникне през прозореца на къщата. Спряха се едва когато гърбът ѝ опря в дъските на първия бокс.

Миризмата в обора изпълни ноздрите ѝ. Аромат на животински тела, прясно сено, стари кожени ремъци и... Харлан. Той ухаеше на мъжки парфюм, на сила и слънце. Беше здрав. Привлекателен. Мъжествен.

Когато отново сведе глава към нейната, тя сама потърси устните му. А когато езикът му се плъзна в сладката ѝ, гостоприемна уста, от гърлото му се изтръгна нисък, страстен стон и той силно притисна тялото си към нея, опиянен от меката ѝ плът. Сейдж вдигна ръце и зарови пръсти в косата му.

Когато най-сетне се откъснаха един от друг, за да си поемат дъх, и двамата едва дишаха. Лицата им бяха зачервени, телата им изгаряха от страст, в слабините им пулсираше неутолимо желание.

— По дяволите — измърмори той още веднъж и зарови лице във врата ѝ.

Започна да я целува жадно, с разтворена уста като леко докосваше кожата ѝ със зъбите си. Някога се бе заклела, че ще убие всеки мъж, който се осмели да остави някакъв белег по тялото ѝ. А сега неудържимо плъзгаше ръце по мускулестия гърб на Харлан и отметнала назад глава откриваше за целувките му цялата си шия.

В началото той само леко я погали с устни покрай яката. После разкопча най-горното копче на блузата ѝ и започна да целува шията ѝ. Тя простена, изви гърба си назад и силно се притисна към него. Той разкопча и второто, а след това и третото копче на блузата ѝ. Когато най-сетне откопча цялата блуза, Харлан обсипа тялото ѝ с жадни целувки.

Най-накрая вдигна глава и погледна гърдите ѝ. Те се повдигаха и спускаха с бясно темпо и всеки момент сякаш щяха да изхвъркнат от дантеления ѝ, ниско изрязан сутиен. Зърната ѝ, твърди и възбудени, стърчаха под приличната на паяжина дантела.

— По дяволите, Сейдж. — Харлан въздъхна през стиснатите си зъби. После постави ръце върху гърдите ѝ.

Тя затвори очи и изпусна дълга и продължителна въздишка:

— Да.

Той леко потърка втвърдените ѝ зърна с дланите си.

— Хмм. Да — прошепна тя и леко се залюля.

И внезапно осъзна, че ръцете му вече не я обгръщат и не чувства топлината на тялото му. Наложил си да отвори очи и се опита да ги фокусира. Той стоеше на няколко метра от нея. Ръцете, които само преди миг я бяха галили толкова нежно, сега бяха пъхнати дълбоко в джобовете на дънките му, сякаш не смееше да им се довери и да ги остави открити и свободни. Очите му бяха приковани върху гърдите ѝ. Дъвчеше яростно долната си устна и ругаеше през зъби.

Сейдж изведнъж дойде на себе си. Чувстваше се така, сякаш току-що се е събудила от хипнотичен транс. Едва ли щеше да е толкова бясна и разярена, ако изведнъж се бе озовала чисто гола пред публиката на някакво второкласно шоу. Само с две големи крачки измина разстоянието, което ги разделяше, и с всичка сила го зашлеви през лицето.

За нейно изумление обаче, Сейдж съвсем ясно си даваше сметка, че го удари не заради това, което беше направил, а защото бе престанал да го прави.

Той разтърка бузата си и каза:

— Е, почти се получи.

— Нищо подобно. — Гласът ѝ бе нисък, натезжал от презрение и гняв. — Няма с какво толкова да се похвалиш. — Започна несръчно да закопчава блузата си, после се отказа от това почти непосилно начинание и заметна сакото си около разголените си гърди. — Аз не почувствах абсолютно нищо.

— Не говорех за усилията, положени от мен — спокойно отбеляза Харлан. — Имах предвид твоя план.

Думите му прозвучаха напълно безсмислено. Или той говореше глупости, или тя бе прекалено ядосана, за да вникне в смисъла на казаното от него. Сейдж отметна назад разрошената си коса.

— Какво искаш да кажеш? Не че това има кой знае какво значение за мен.

— Говоря за неуспешния ти опит да се отървеш от мен. — Сейдж го изгледа и премигна глуповато няколко пъти. Неспособността ѝ да го разбере сякаш започваше да го ядосва. Прехапа долната си устна, подъвка я малко и каза: — Съвсем очевидно е какво беше намислила, Сейдж.

— Нищо не съм замисляла.

Той презрително изсумтя.

— Не съм вчерашен, както сигурно вече си забелязала. — После се приближи към нея, наведе се и додаде: — Една жена не може да се превърне от безчувствена буца лед в кипнало от страст гърне за толкова кратко време. Освен ако няма някоя напълно основателна причина, разбира се.

— Буца лед? Кипнала от страст? Причина? — Не знаеше с коя от всички обиди да започне.

— Искаш да ме изгониш от дома си и имаш твърде основателна причина за това. И затова реши, че ще ме примамиш в обятията си, а след това ревейки, ще отидеш да се оплачеш на братята си, нали?

— Какво? — Тя зяпна от изненада.

— Точно така. Мислила си, че ако се забъркам с теб, те незабавно ще ме изритат от къщата. И вероятно си имала право. Само че не се получи — Той погледна към гърдите ѝ. — Почти беше успяла, но аз се осъзнах навреме. — След тези думи се обърна и се запъти към вратата.

В продължение на няколко секунди Сейдж остана загледана в гърба му. После се втурна след него, сграбчи го за ръкава и го завъртя към себе си.

— През целия си живот до сега, никога не съм била обвинявана в нещо толкова долно, толкова непочтено, толкова... Ти за каква всъщност ме мислиш?

— Ти си лъжкиня!

— Не. Не съм.

— Така ли? А защо не каза на близките си, че онзи Казанова те разкара?

— Никой не ме е питал.

— Значи той наистина те е разкарал. Когато ти се обади преди малко, не е било, за да те помоли за прошка.

Сейдж се почувства като обвиняема. Харлан се разсмя.

— Добре де! Излъгах те! — изкрещя тя. — Но не съм излъгала близките си.

— Но те няколко пъти споменавах името на Травис, а ти не им каза нищо за случилото се.

— И какво общо имаш ти с всичко това?

— Нищо, предполагам. И бих искал да си остане така. Не се опитвай да ме заблуждаваш по начина, по който манипулираш всички останали.

— Не съм опитвала нищо подобно.

Той рязко повдигна едната си вежда.

— Така ли?

— Да. — Гласът ѝ прозвуча предизвикателно. — Точно така.

— Защо тогава ме целуна по този начин?

Тя отвори уста, за да отговори, но изведнъж осъзна, че просто няма какво да каже. Бързо затвори устата си и погледна встрани.

— Каж ми — бавно заговори той и запристъпя към нея, докато тя най-накрая не отстъпи няколко крачки назад, — да не би целувките ти да са били напълно искрени и истински? Аз си помислих, че всичките ти стонове и въздишки бяха престорени. Да не би да искаш да кажеш, че всичко е било истинско? Ласките ти, прегръдките, умолителното да, да!

— Млъкни! Отвратителен си!

— Отвратителен, а? — Той се разсмя и повтори думата няколко пъти и сякаш след всяко повторение тя му се струваше все по-забавна. — Дааа. Вероятно затова засмука езика ми подобно на бебе, получило любимия си биберон.

Самоувереността му беше просто непоносима. Тя очевидно бе загубила за момент здравия си разум. Вероятно се дължеше на разочарованието ѝ от постъпката на Травис, или на празничното настроение и всепрощаващата любов, които сякаш се носеха из въздуха. Или пък на някакво хормонално смущение. Но каквато и да бе истинската причина, тя явно бе изпаднала за малко във временно умопомрачение.

Не само че му бе позволила всякакви волности, ами бе успяла да убеди сама себе си, че се наслаждава на ласките му и дори копнее за повече. Ако той някога разбере това, щеше да превърне живота ѝ в

истински ад. Май щеше да е по-добре да го остави да си мисли, че е студена и безсърдечна интригантка.

Отметна косата си назад и го изгледа високомерно.

— Е, заслужаваше си да опитам, нали? Ако си беше позволил нещо повече, щях да те изтипосам пред братята си в истинския ти вид. И все още мога да го направя.

— И те вероятно ще ти повярват. — Той я огледа от главата до петите. — Изглеждаш така, сякаш добре си се позабавлявала. Зачервени и подпухнали устни. Разрошена коса. Разширени и замъглени очи. Да, ако отидеш в този си вид и им кажеш, че съм те свалял, те без съмнение ще ме погнат със заредени пистолети.

Захили се накриво и затвори едното си око.

— Но ти няма да им кажеш, нали? Защото тогава аз пък ще трябва да им разкажа как страстно отвърна на целувката ми и как прелъстително извиваше тяло около моето. И понеже те са честни мъже, неведнъж изпитали страст и желание, не може да не те попитат как така си подмамила един мъж в прегръдките си, докато в същото време си сгодена за друг. И тогава цялата истина за господин Страстна Целувка ще излезе наяве и...

Той прехапа устни, поклати глава и я изгледа със съжаление.

— А това ще помрачи празника на всички, нали? Ще пропуснат последната четвъртина от футболния мач. Лори вероятно ще се разплаче, защото ще ѝ е трудно да повярва, че малкото ѝ момиченце може така да си играе с някой мъж. Марси може да се разстрои толкова много, че да ѝ спре кърмата и тогава бебето Джейми ще се разболеет и...

— Ти си отрепка. — Произнесе думата през стиснатите си зъби, изрече я така, сякаш тя идваше от дъното на душата ѝ. Кипнала от гняв, Сейдж мина край него и се отправи към широката врата.

— Ей, Сейдж?

Тя се завъртя на пета:

— Какво?

— Целувала ли си някога онова мамино синче по този начин?

— Ха! — Изгледа го предизвикателно и заяви: — Целувала съм го далеч по-страстно и всеотдайно.

— И той да се откаже от всичко това? Значи е пълен глупак. Истински късмет е, че най-сетне успя да се отървеш от него, нали?

— Какво има, Марси? Не можеш ли да спиш?

Чейс протегна ръка към лампата на нощното шкафче и я запали. Жена му лежеше по гръб до него и гледаше в тавана. С едната ръка леко разтриваше корема си. Чейс мигновено се разтревожи.

— Нещо не е наред ли?

— Не, няма нищо. — Тя се усмихна, забелязала загриженото му лице.

— Днес май много се преумори. Трябваше да се приберем у дома веднага. А и не биваше да позволявам на лекаря да ме убеди, че можеш да бъдеш изписана. Той вероятно е искал да се прибере? къщи за Коледа и да е свободен през празничните дни.

— Ще се успокоиш ли най-после? Добре съм. Просто още не съм свикнала с нормалния си вид. Чувствам се чудесно без огромния корем и се радвам, че всичко вече свърши. — Тя погледна към детската люлка, в която спеше синът им.

— Не вярвам, че размишленията за плоския ти корем не ти позволяват да заспиш. — Чейс се надигна, подпря се на лакът и се вгледа в нея.

— Вече е време за следващото кърмене на Джейми. Майките имат шесто чувство за тия неща, нали знаеш?

— Аха. — Той остана за миг загледан в закачливата ѝ усмивка. — Има нещо друго, което те притеснява. Какво е то? — Взе ръката ѝ, вдигна я към устните си и целуна дланта ѝ. — Е?

— Сейдж.

Той я изгледа с недоумение.

— Сейдж? Какво за Сейдж?

— Не зная. И точно затова постоянно мисля за нея. Днес нещо не беше съвсем наред, но не мога да определя кое всъщност ме притеснява в поведението ѝ.

— Беше засегната заради Травис, който не дойде да прекара Коледа с нея.

— Може би — замислено отбеляза Марси.

— Не си ли съгласна с мен? Мислиш, че има и още нещо?

— Имам чувството, че тя преживява много труден период от живота си. Беше много неспокойна.

— Тя винаги е неспокойна.

— Но днес беше необичайно мрачна. Развеселяваше се само от време на време. Цял ден сякаш не можеше да си намери място.

Той се замисли за миг.

— Може би все още не може да се съвземе след изпитите.

— Може, но не зная защо си мисля, че нещата не са толкова прости. Безпокойството ѝ е свързано с нещо по-сериозно.

— Някакви предположения?

— Хмм. В този момент си спомням как се чувствах като завърших колежа. Изведнъж осъзнах, че вече съвсем официално принадлежа към света на възрастните. Бях много изплашена; струваше ми се, че стоя изправена на висока скала в очакване да се гмурна в морето на живота.

Той се засмя.

— Едва ли можеш да сравняваш Сейдж със себе си. Ти си умница. А тя е още съвсем вятърничава.

— Така ли? — сухо попита Марси и измъкна ръката си от неговата. — Някога разговарял ли си сериозно с нея, заслушвал ли си се в това, което казва, съобразявал ли си се с мненията ѝ, допускал ли си изобщо, че те заслужават внимание?

— Ей, Марси, аз...

— Не, не си — продължи тя, отговаряйки на собствените си въпроси. — Двамата с Лъки се отнасяте с нея така, сякаш все още е малката ви сестричка. Хлапе. Е, да, ама вече не е така. Тя е жена. Една добре образована жена.

— Надявам се, че е така. Образованието ѝ ни излезе доста солено.

— Ето за това също исках да поговорим. — Марси седна в леглото. — Всеки път когато заговорите за образованието ѝ, то е, за да ѝ кажете колко скъпо ви е струвало. Казвал ли си ѝ някога колко много се гордеете с нея?

— Ама, разбира се — каза той. — Днес например. И ти беше в стаята.

— На мен ми прозвуча твърде официално. Като по задължение. Твоето образование и образованието на Лъки са стрували не по-малко от това на Сейдж. Да не би да се боите, че няма да получите възвращаемост на инвестициите си, защото тя е жена?

— Може и така да се каже. Особено пък, ако се омъжи за оня мухльо, Белчър.

— Значи смяташ, че тя не е способна дори да си избере подходящ съпруг?

— Не съм казал това.

— Но точно това намекна. И което е по-лошо, вие двамата с Лъки съвсем ясно ѝ дадохте да разбере какво мислите за него. Не ви ли минава през ума, че по този начин наранявате чувствата ѝ?

— Никой не може да нарани Сейдж.

— Разбира се, че може!

Чейс зарови пръсти в косата и силно въздъхна.

— Не мога да повярвам, че си лежим тук посред нощ и спорим за онова хлапе, сестра ми. Добре де, за по-младата ми сестра.

— Не спорим. Просто ти посочих няколко детайла, на които до този момент не си обърнал внимание. — Тя млъкна, а той кимна с глава и ѝ даде знак да продължи. — Първо на първо, тя вече не е дете. Тя е зряла жена и във всяко едно отношение има равни права с теб и Лъки.

— Аз не съм никакъв дивак, Марси. Винаги съм вярвал в равноправието на половете.

Без да му отговори, тя продължи:

— Сейдж е високоинтелигентна. Тя е чувствителна. — Той скептично повдигна вежди. — Така е, Чейс. Само че не го показва, защото се бои, че двамата ѝ братя ще започнат да ѝ се присмиват. А вие правите точно това.

— Добре. Наистина я дразним. Но от доста време насам и двамата сме съгласни, че тя вече е голяма.

— Но продължавате да я избягвате по същия начин, по който сте го правили когато е била малко момиченце и ви е следвала по петите.

Той с неудоволствие трябваше да признае, че Марси е права.

— Мисля, че тя се чувства изолирана от всички. Лъки, Девон и Лорин са едно цяло. Същото важи за теб, Джейми и мен. Лори е изцяло погълната от Пат и внуците си. Не разбираш ли, че Сейдж се чувства отхвърлена и самотна?

— Да, предполагам, че е така.

Тя протегна ръка и го погали по бузата в знак, че му прощава.

— Отнасяй се към нея с малко повече разбиране и уважение.

Той кимна:

— Обещавам.

— Благодаря, скъпи! Сигурна съм, че Сейдж ще оцени промяната в отношението ти.

— И като стана дума за мама и Пат, докога мислиш, че ще продължат с глупавата си игра?

Чейс бе разказал на Марси за целувката, на която бе станал свидетел в деня, в който се роди Лорин. Уверен бе, че тя няма да разкрие тайната им.

— Не знам, но ми се иска най-сетне да предприемат нещо — Марси обви ръце около врата му. — Искам всички в този свят да бъдат лудо влюбени. Само тогава ще могат да разберат щастието, което изпитвам всеки път, когато те погледна.

Той я прегърна, притисна я към себе си и я целуна с много обич и страст.

— Колко време трябва да мине преди...

— Осем седмици. Поне — прошепна тя, допряла устни до неговите.

— Това ще бъдат два много дълги и мъчителни месеца.

Марси пъкна ръка под завивките и нежно го погали.

— Не е необходимо да е така. Поне за теб.

Той простена от удоволствие, почувствал допира на ръката ѝ.

— Ако всяка млада майка е толкова секси колкото теб, жените по света щяха да са непрекъснато бременни.

Джейми избра точно този момент, за да се събуди. Без да негодува и да се сърди на прекъсването, Чейс стана от леглото и надяна един халат. Подмени пеленките на сина си, а след това го взе от люлката и го занесе на Марси, която вече бе свалила нощницата си, готова да го накърми.

Чейс сложи ревящото вързопче в ръцете ѝ и с любов и изумление се загледа в Джейми, който веднага налага зърното на Марси.

— Малък лакомник — Чейс весело се разсмя.

— Метнал се е на баща си — Марси погледна към съпруга си през спуснатите си мигли и се усмихна.

— Щом прилича на мен, значи много ще те обича. — Вълнението, което изпитваше при вида на бозаещото дете, стегна гърлото му. — Никога не съм допускал, че ще мога да обичам теб —

или когото и да било друг — толкова силно, Марси. Ти единствена успя да ми върнеш любовта, да ме накараш да обичам отново след смъртта на Таня.

Очите ѝ се навлажниха.

— Легни до мен — прошепна тя. Той свали халата и отново се пъкна между завивките. Марси промуши ръка под главата му и я притегли към другата си гърда.

Всяка година, след празниците, Сейдж изпадаше в мрачно настроение. Тази година, обаче, то беше повече от мрачно. Първите няколко дни след Коледа тя все пак успяваше да си намери някаква работа — помагаше на Лори да свалят празничната украса, да опаковат всичко и да го качат на тавана.

Приготвяха храна за Чейс и Марси и по няколко пъти на ден ги посещаваха в къщата им на Уудбайн Лейн. Сейдж дори предложи да остане да спи там, за да помага в грижите за Джейми, но предложението ѝ бе отклонено съвсем тактично, тъй като родителите на Марси пристигнаха от Хюстън, за да им погостуват няколко дни.

Сейдж обиколи приятелките си, които все още живееха в Милтън Пойнт, но тези гостувания я подтиснаха още повече. Повечето от приятелките ѝ бяха заети или с кариерите си, или със съпрузите и семействата си и тя почувства, че почти нищо вече не я свързва с тях.

Въпреки че полагаше специални усилия да отбягва Харлан, всяка вечер сядаха заедно на масата. За огромно нейно облекчение той сякаш не я забелязваше. Цялото му внимание бе погълнато от Лъки и разговорите им за бизнеса. Лори ѝ предаде предложението му да освободи стаята ѝ. Тя отказа. Злото вече бе сторено. Любимата ѝ стая бе осквернена и тя не желаше да живее в нея. Никой повече не повдигна този въпрос.

Сейдж ловко отбягваше разговорите за Травис както с близките си, така и с най-добрите си приятелки, които често я разпитваха за бъдещите ѝ планове. Една вечер, когато Пат бе наминал да ги види, Сейдж дочу Лори да споменава, че според нея те двамата с Травис сигурно са се скарали.

— Доколкото зная, той изобщо не се е обаждал след Коледа, а и тогава разговаряха съвсем набързо — каза Лори. — Сигурно са се скарали. Ти какво мислиш за това?

Сейдж си представи Пат, който замислено мести кибритената клечка от единия ъгъл на устата си в другия.

— Проклет да съм, ако зная. С момчетата понякога е много трудно, но момичетата са просто невъзможни.

Любопитството им нарастваше с всеки изминал ден, защото тя упорито отказваше да обсъжда с тях планове си за бъдещето. Никой не ѝ задаваше въпроси, но Сейдж усещаше безпокойството и загрижеността им.

Времето ѝ вече изтичаше. Трябваше да им каже, че сватба няма да има. Но как да го направи без да се унижи? Оставаше ѝ единствено да чака да се случи нещо непредвидено, което да ѝ предложи разрешение на проблема.

И то се случи, макар да не бе точно това, което очакваше.

Докато се обличаше рано една сутрин, някой леко почука на вратата на стаята ѝ. Тя сграбчи един халат, разгърна го пред себе си като параван, прекоси стаята с босите си крака и леко откряна вратата.

— Какво искаш?

Харлан не се смути от грубостта ѝ. Веднага ѝ подаде някаква изрезка от вестник.

— Това бе публикувано в светската хроника на сутрешния хюстънски вестник. Изрязах го, преди да го види някой друг.

Озадачена, тя погледна заглавието. На Нова година ще се състои тържествена вечеря в чест на годежа.

Подзаглавието гласеше: *Приятели от детство обявяват плановете си да се оженят.* Отдолу бяха публикувани снимки на доктор и госпожа Белчър, на Травис и на новата му годеница.

— ...и когато влязох в стаята, за да видя какво прави, го заварих с вдигната глава да оглежда патетата и другите животинчета по одеялото му.

Лъки погледна Харлан, а на лицето му бе изписано явно недоверие и скептицизъм. Харлан безучастно сви рамене.

Чейс веднага прекрати тази размяна на недоверчиви погледи.

— Не лъжа. Кълна се! Наистина бе вдигнал главата си от възглавницата. И това е нищо. Чуйте само...

— Дълго ли е? — попита Лъки. Бе наклонил стола си силно назад и седеше, подпрял ботушите си в ъгъла на бюрото.

— Защо?

— Защото през последните петнадесет минути не си спирал да говориш за Джейми. Той е страхотно хлапе, но дай ни малко почивка, а?

— Забрави ли какво беше, когато се роди Лорин? С часове седях и слушах за всяко едно нейно постижение.

— Е, да, ама след известно време тези разкази стават много досадни.

Лъки скочи на крака.

— Взе ми думите от устата.

Чейс даде знак на брат си отново да седне на мястото си.

— Но аз въпреки всичко те слушах търпеливо.

— Исусе! — Лъки изпъшка и умолително погледна към Харлан.

Той седеше на един стол с права облегалка. Предните крака на стола стърчаха във въздуха, а облегалката съвсем предвидливо бе подпряна на стената. Както винаги, обстановката в офиса на Тайлър Дрилинг бе съвсем обикновена и непретенциозна. Но на него му харесваше. Харесваше му и добронамереното заяждане на двамата братя, които — той бе сигурен в това — бяха готови да умрат един за друг.

Опитвайки се да остане безпристрастен, той каза:

— Чейс напълно си е изгубил ума по това бебе, Лъки.

Окуражен, Чейс се наведе напред.

— Джейми е просто неотразим. Наистина неотразим.

— Но той е само едно бебе — недоверчиво изпъшка Лъки.

— Зная, но от сега си личи, че ще стане любимец на жените като порасне. — Чейс се захили самодоволно. — Явно се е метнал на стареца си.

— Искаш да кажеш на чичо си Лъки. — По-младият брат погледна към Харлан и намигна. Харлан се изхили.

— Върви по дяволите! — Чейс сърдито се обърна към брат си. — Но хлапето наистина е страшно умно. Казах ли ти за...

— Да! — изкрещя Лъки.

Чейс го изгледа с раздражение, но преди да успее да каже каквото и да било, Сейдж влезе в стаята. Харлан безшумно пое въздух и го задържа в гърдите си. Всеки път, когато я видеше, стомахът му се свиваше на топка, а това бе най-безобидната физическа реакция на тялото му.

Точно поради това се бе опитвал да стои на разстояние от нея през изминалите няколко дни. На Коледа едва се бе разминал с неприятностите и затова твърдо бе решил да не се забърква повече в подобни истории.

Тази сутрин, обаче, бе забравил всичките си добри намерения. Когато Сейдж отвори вратата след почукването му, раменете ѝ бяха съвсем голи, като се изключат атлазените презрамки на сутиена ѝ. Беше разгърнала един халат пред себе си — той не виждаше нищо, но въображението му не знаеше граници.

Беше гримирана само наполовина, косата ѝ все още бе мокра, но тя изглеждаше фантастично. А в този момент бе още по-красива. Усмивката ѝ бе леко напрегната, но като се има предвид новината, която ѝ бе съобщил сутринта, трябваше да признае, че тя проявява забележително самообладание. Това изобщо не го изненадваше. Вече бе имал случай да я види как реагира след неочакван и зашеметяващо силен удар. Находчивостта и съобразителността ѝ бяха достойни за възхищение.

Очите им се срещнаха, но само за миг и тя веднага отмести поглед встрани. Не можеше да я вини. Беше смутена, защото той знаеше тайната ѝ.

А всъщност нямаше за какво да се притеснява. Ако някой се бе показал като истински глупак, то това беше Травис Белчър, а не тя.

— Ей, Сейдж — Чейс я погледна. — Казах ли ти за Джейми...

— Да — бързо го прекъсна тя. — Два пъти.

— Но ти дори не знаеш какво щях да ти кажа.

— Каквото и да е, вече го зная. Не можеш ли първо да кажеш едно здрасти?

— Разбира се. Здравей. Искаш ли малко кафе?

— Не, благодаря. Току-що закусих.

— Какво те води насам, дечко? — попита Лъки. Въпросът му очевидно бе реторичен, защото без да изчака отговора ѝ, той взе сутрешния вестник и го разтвори.

Сейдж се приближи до бюрото и го измъкна от ръцете му. Умно момиче, помисли си Харлан. Успя да му вземе вестника, преди Лъки да стигне до светската хроника. Не че съществуваше някаква вероятност той да я прочете. Самият Харлан съвсем случайно бе попаднал на материала за Белчър.

— Искам да поговорим.

— Искаш да поговориш с мен? — попита Лъки.

— С вас двамата.

Тя посочи Чейс, а после се обърна и многозначително изгледа Харлан. Изражението ѝ бе властно и високомерно, но Харлан почувства обхваналата я нервност, която сякаш граничеше с отчаяние.

Предните крака на стола му се удариха в пода и той се изправи.

— Имам малко работа в склада. Ще се видим по-късно.

Облече жилетката си, сложи си каубойската шапка и я нахлупи ниско над очите си. Погледна Сейдж, докосна с два пръста периферията на шапката си, отвори вратата и излезе. Докато затваряше вратата след себе си, не преставаше да се пита за какво ли щеше да разговаря с братята си. Но каквато и да бе причината за появата ѝ в офиса, той усещаше, че този разговор много я плаши.

За нейно огромно облекчение Харлан излезе от офиса, без да направи какъвто и да било намек за тазсутрешната им среща. След като ѝ подаде изрезката от вестника, той съвсем тактично се оттегли, като преди това затвори вратата на спалнята ѝ.

Но състраданието му бе последното нещо, от което тя имаше нужда в този момент. Предпочиташе присмеха и подигравките му пред съчувствието и мълчаливата му подкрепа. Той се държеше така, сякаш някой — или нещо вътре в нея — бе умряло. В този момент, обаче, тя имаше много по-сериозни проблеми, за които да се тревожи, и Харлан Бойд и мнението му за нея отстъпиха на заден план.

Беше прекарала един напрегнат час в стаята си — крачеше напред-назад, кроеше планове, отчаяно се опитваше да реши какво да предприеме отгук нататък. Дали да не се върне в Остин и да си потърси работа? Дали да не остане още малко в Милтън Пойнт и да се отдаде на бездействие в очакване на някакво внезапно вдъхновение. А може би просто ще трябва да събере всичката си смелост, да се опита да се справи с неприятната ситуация и да я обърне в своя полза?

Веднага щом реши каква ще бъде следващата ѝ стъпка, тя бързо се облече и без да губи никакво време, излезе от къщи. Скоро всички щяха да разберат за годежа на Травис с оная жена, но Сейдж Тайлър не възнамеряваше да се крие по ъглите и да ближе раните си. Тя вече имаше нов план за бъдещето си.

Веднага щом вратата се затвори зад Харлан, Лъки попита:

— Какво има?

Тъй като не разполагаше с никакво време, Сейдж реши, че няма смисъл да говори със заобикалки и затова почна направо.

— Искам кариера.

Двамата мъже я изгледаха с изумление, след това се спогледаха и отново приковаха погледи в нея.

— Кариера? — повтори Чейс.

— Мисля, че го казах съвсем ясно.

— Но ти си имаш кариера — каза Лъки. — Нали скоро ще се омъжиш.

— Женитбата не е кариера.

— Бракът ти с Травис Белчър ще бъде най-трудната и всепоглъщаща работа, която би могла да си представиш.

— Лъки! — Чейс въздъхна с неудобство. Сейдж сграби облегалката на най-близкия стол, опитвайки се да овладее гнева си. Една препирня с Лъки би била напълно излишна в този момент. Трябваше да защити каузата си напълно спокойно и убедително. Прекалената ѝ разгорещеност и липса на самообладание само щяха да затвърдят убеждението им, че все още е твърде млада и неопитна.

— Не съм сигурна кога ще се омъжа — каза тя, като хем заобиколи истината, хем си спести очевидната лъжа. — А междувременно имам нужда от работа, от някакво предизвикателство, което да запълва времето и да поддържа интереса ми. Искам сама да си изкарвам прехраната.

— Ами, аз съм сигурен, че в Хюстън ще можеш да си намериш каквато искаш работа — каза Лъки и я погледна с чаровната усмивка, която бе спечелила сърцата на безброй жени. — Или смяташ да останеш в Остин, докато двамата с Травис най-сетне се решите да предприемете последната стъпка?

— Аз... аз смятах да остана в Милтън Пойнт за известно време. В случай, разбира се, че моето присъствие няма да пречи на теб и на Девон.

— Не, по дяволите! Тази къща е и твоя, Сейдж. Тя принадлежи на всички ни. Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че ще ни пречиш?

— Лъки — Чейс отново се намеси, — нека първо я чуем какво има да ни казва. След това ще го обсъждаме.

— Та нали точно това правя?

Чейс като че ли не го чу и насочи цялото си внимание към Сейдж. Погледна я с напрегнатите си сиви очи и попита:

— За помощ ли ни молиш, Сейдж? Какво искаш? Да задвижим връзките си? Да кажем добра дума за теб пред някой евентуален работодател? Да ти напишем препоръки? Ще го направим с удоволствие, нали, Лъки? Ти само ни дай името, а ние ще направим всичко, което е по силите ни. Къде би искала да работиш?

Те все още не разбираха. За тях тя си оставаше малката им сестричка — напълно безполезна, освен в случаите, в които решаваха, че могат да ѝ свият някой номер. Чувстваше се сломена, защото изведнъж осъзна, че и през ум не им минаваше с какво би искала да се занимава.

Този път, обаче, нямаше време за самосъжаление и разочарования. Не можеше да си позволи да се поддава на чувствата си, защото този път залогът бе много висок — наранената ѝ гордост. Тя изправи рамене, вирна глава и заяви:

— Тук. Искам да работя за Тайлър Дрилинг.

Те отново я изгледаха с изумление. Чейс успя да проговори пръв.

— Тук? Ами... ей, Сейдж, ами... това е страхотно.

— Какво, по дяволите, се... — Лъки млъкна веднага, щом улови предупредителния поглед на Чейс. — Ами, да, Сейдж! Наистина е страхотно.

Сейдж изпусна дълбока въздишка. Напрежението ѝ понамаля и тя тихо се разсмя.

— Наистина ли? Сериозно ли говорите?

— Разбира се — Лъки силно провлачваше думите. — Защо не! Тук винаги може да се намери някаква работа. Постоянно изоставаме с документацията. Дори и в тези тежки времена, счетоводните книги са истинско наказание, а ние и двамата с Чейс мразим да се занимаваме с тях. Нито един от нас не разбира кой знае колко от счетоводство. А и както сама виждаш, тук е доста мръсно и разхвърляно.

Сейдж, докарана до бяс от думите му, се завъртя на пета и се отправи към вратата. Чейс се втурна след нея и я сграбчи за китката на ръката.

— Пусни ме! — Тя яростно започна да се дърпа.

— Няма. И ако се опиташ да ме ухапеш, както правеше, когато беше дете, ще те ударя. А сега стой мирна. — После се обърна към Лъки. — Следващия път, когато ти хрумне да си отвориш голямата уста, направи една услуга на всички ни и се опитай да замълчиш.

Лъки, напълно объркан и изумен, широко разпери ръце.

— Ама какво има? Какво толкова казах?

Сейдж все пак успя да измъкне ръката си. Отказа се от намерението да си ходи, но и бързо забрави за решението си да контролира изблиците си на гняв и се озъби насреща им с яростта на млада лъвица, извадила ноктите си и готова за бой.

— Не търся работа за чиновничка, разсилна, или прислужница, Лъки — изкрещя тя. — Образована съм колкото вас и притежавам необходимата квалификация, за да ръководя бизнеса. Може би нямам достатъчно практически опит, но теоретично съм далеч по-добре

подготвена от теб. Аз пораснах, слушайки разговорите ви за нефтената промишленост, познавам развитието ѝ в детайли и без да искам, натрупах много познания в тази област. Днес бизнесът ни запада. Не виня за това никого от вас, но съм дяволски сигурна, че един нов човек в компанията едва ли ще навреди по някакъв начин. И като говоря за нов човек, имам пред вид член на семейството — додаде тя, спомнила си изведнъж за Харлан. — Никой от вас не смята за необходимо да се обърне към мен и изглежда не допускате, че аз бих могла да предложа някои нови идеи и решения на проблемите. А и дори да не е така, имам пълно право да работя в тази компания наравно с вас двамата. Единствената разлика между нас е, че аз имам яйчници вместо топки. Ако се бях родила момче, всички вие щяхте да очаквате от мен да се включа в бизнеса веднага щом завърша колежа. И преди да ме заклеймите като войнстваща феминистка, позволете ми да ви кажа още нещо. На мен ми харесва да съм жена. Не желая да съм мъж. Но когато става дума за работа и кариера, искам към мен да се отнасят честно и справедливо, така както се отнасят към съпругите ви колегите им от браншовете, в които работят. Сигурна съм, че нито един от вас не се съмнява в изключителната женственост на съпругата си. Искам да започнете да мислите за мен като за интелигентна жена, а не като за момиченцето с миши опашчици, което имахте навика да тормозите просто за да се забавлявате. Аз не съм дете, аз съм умна, зряла жена. От доста време живея в света на възрастните, но очевидно и двамата не сте го забелязали. Е, крайно време е да го направите. Не желая повече да ме потупвате покровителствено по главата, а след това да ме избутвате настрана и да се държите така, сякаш съм невидима. Няма да позволя повече да ме пренебрегвате.

В стаята се възцари неловко и продължително мълчание. Сейдж се задъхваше от негодувание, златистокафявите ѝ очи блестяха от яд.

Най-накрая Лъки проговори:

— Уха! Това беше страхотна лекция, деч... Сейдж.

— Благодаря.

— Девон ли те подучи?

— Не, всичко реших сама.

Чейс се обади за пръв път.

— Не сме те изключили умишлено от семейния бизнес, Сейдж. Но от доста години ти не живееш при нас, а учиш надалеч. Бяхме

решили, че изобщо не възнамеряваш да работиш след като се омъжиш. Във всеки случай, не сме си и помисляли, че би искала да останеш в Милтън Пойнт. — Той се намръщи. — Предполагам, че си обсъдила всичко това с Травис. Той какво мисли по въпроса?

— Това няма значение. Никога не съм била, нито пък имам намерение от сега нататък да се превръщам в негова собственост. — Никога до този момент не бе говорила толкова откровено за взаимоотношенията си с Травис. — Искам да поработя пълноценно преди да се омъжа.

— И какво смяташ, че можеш да работиш в компанията?

Тя ги погледна с неудобство, а после сведе очи. Това беше най-неубедителната част от аргументите ѝ.

— Не съм сигурна. Зная, че от няколко години се опитвате да вложите капитали в нови предприятия. Може би ще мога да ви помогна, да предложа нещо ново, което сте пропуснали. Бих могла дори да се опитам да намеря нови клиенти, тъй като повечето от старите ни клиенти вече са извън бизнеса. Мисля, че ако прегледам документацията на компанията, ще мога да предложа някои изгодни сделки, които да привлекат нови клиенти.

— Няма да можем да ти плащаме много — мрачно отбеляза Лъки.

— Не е необходимо да ми плащате. — Те я погледнаха с изненада и тя побърза да добави. — Ще работя по договор. Няма да е необходимо да ми плащате, докато не постигна някакъв резултат. При всяка сключена сделка, ще получавам определен процент от печалбата.

— И от какво ще живееш?

— Не съм похарчила всички пари, които ми дадохте за последния семестър. Все още имам известни спестявания. Освен това, щом ще живея у дома, ще имам нужда само от пари за бензин. Свикнала съм с оскъдния си гардероб и използвам възможно най-рационално малкото дрехи, които имам.

Чейс изглеждаше натъжен.

— Сигурен съм в това, Сейдж. През последните няколко години не бяхме особено щедри към теб. А ти винаги си проявявала изключително разбиране към проблемите ни.

— И никога не си ни молила за повече. За което сме ти безкрайно признателни — добави Лъки.

Сърцето ѝ се размекна и тя се приближи към тях, като ги прегърна и двамата.

— Тази криза засяга всички ни, нали? Оттук нататък искам да дам и моя принос в разрешаването на проблемите. Споразумяхме ли се?

— Аз съм съгласен — каза Лъки.

Чейс я погледна.

— Добре. Вече си част от бизнеса. Но не бързай да ни благодариш. Може да се окаже, че просто ще потънеш заедно с нас и с компанията.

Сейдж чу само тая част от думите, които изразяваха съгласието му, хвърли се към него и силно го притисна към себе си. После се обърна към Лъки и го прегърна със същото въодушевление.

— Няма да останете разочаровани. Кълна се. Благодаря ви, че ми дадохте тази възможност.

— Не е необходимо да се доказваш пред нас, Сейдж — каза Чейс.

— Може би. Но аз трябва да се докажа пред самата себе си.

— Знаеш ли, Чейс — обади се Лъки, — тя може би ще успее да продаде идеята на Харлан по-добре от нас двамата.

— Харлан? — промърмори тя. Възторженият ѝ изблик угасна само при споменаването на името му. Беше толкова развълнувана, че напълно бе забравила за него. — И каква точно е идеята на Харлан?

Чейс я хвана за ръката и я поведе към вратата.

— Ела, ще ти покажем.

Складът се намираше съвсем близо до офиса и представляваше една огромна, прилична на пещера постройка. Само преди няколко години той бе изгорял до основи. Лъки бе обвинен в умишлен палеж, но Девон Хейнс, с която бе прекарал нощта, потвърди алибито му. Алвин Кагни и Джак Ед Патерсън, двама местни негодници, все още излежаваха присъдата си за палежа.

Сградата бе построена отново на предишното си място, а цялото оборудване, изгоряло при пожара, бе изцяло възстановено. Но въпреки това складът не беше такъв, какъвто го знаеха в най-добрите и успешни за компанията години. Сейдж го помнеше от детството си. В тогавашните ѝ представи складът беше мръсно и мрачно място, което миришеше на нефт, на кал и на уморени от работа мъже, което кънтеше от грохота на работещите машини и от грубия, пиперлив език на работниците.

Обстановката в склада не бе твърде подходяща за една млада дама и поради тази причина тя съвсем престана да го посещава след като поотрасна. Винаги бе завиждала на братята си, които спокойно можеха да ходят навсякъде и да общуват с мъжете, които работеха за баща им. Толкова пъти ѝ се бе искало да я вземат на някоя сондажна площадка, да ѝ позволят да участва в празничното ликуване при откриването на всеки нов кладенец.

Когато Чейс вкара пикапа през широките двойни врати на склада, Сейдж с тъга забеляза, че той вече не бе същият. Беше прекалено чист. Машините стояха притихнали и потънали в прах. Наоколо не се суетяха работници с мръсни лица, не се опитваха да се избършат в зацапаните си носни кърпи, докато проклинаха безспирно лошото време, скапания си късмет и пресъхналите кладенци. Безгрижният им смях и дългоопашатите лъжи за добрите стари дни в нефтените полета на Източен Тексас бяха изчезнали заедно с тях.

В този момент в склада имаше един-единствен човек, който се бе навел над чертожната маса и внимателно проучваше някакъв чертеж. Дочул приближаването на пикапа, той се изправи и забодде жълтия молив, с който чертаеше, в гъстата руса коса зад ухото си. Въпросително изгледа Сейдж, която се приближаваше към него, заобиколена от братята си.

— Някакъв прогрес, Харлан?

Той поклати глава.

— Не е кой знае какъв. Просто не виждам начин да го направя по-евтино.

— Да направиш какво? — попита Сейдж.

Харлан отстъпи и махна с ръка към чертежа.

Тя го разгледа внимателно, но не можа да разбере абсолютно нищо. Не ѝ се щеше да покаже невежеството си, но просто нямаше друг изход.

— Това не е някакъв сюрреалистичен натюрморт на купа за плодове, нали?

Мъжете се изхилиха.

— Ти ѝ обясни, Харлан — предложи Чейс. — Идеята е твоя.

— Ами, става дума за това — започна той. — Помислих си, че след известни видоизменения, нефтодобивната помпа може да се превърне в помпа за други течности, най-вече за вода.

— Понякога в нефтените кладенци се изпомпва вода.

— Браво! — каза Лъки и я погали по главата. После, сякаш припомнил си разговора им отпреди малко, бързо отдръпна ръка. — Не исках да те засегна.

— Не си — автоматично отвърна тя. Цялото ѝ внимание бе приковано върху оживените сини очи на Харлан, които гледаха насмешливо и безочливо само когато той решише да се държи като негодник, но в моменти като този разкриваха будния му и интелигентен ум. — Какви други приложения смяташ, че може да има една такава помпа?

Той се поколеба. Чейс побърза да се намеси.

— Сейдж е вече част от компанията. Можеш да ѝ кажеш върху какво работим.

— О, сигурен съм, че тя умее да пази тайна — отбеляза той с почти недоловима за другите насмешка. — Приложението ще бъде в областта на напояването, Сейдж. С малко изобретателност и малко капитал — той погледна Чейс и Лъки и мрачно се усмихна — бихме могли да превърнем сондажната екипировка в добра напоителна система.

Тя внимателно обмисли казаното и попита:

— И на кого ще я продаваме?

— Точно тук би могла да се включиш, Сейдж — намеси се Лъки. — Щом изработим прототипа, ще трябва да се заловим с маркетинг и

проучване.

— Какво ще кажете за фермерите? — попита тя.

— Това би било добро начало.

— И всички, които отглеждат цитрусови плодове в долината. —

Умът ѝ бързо препусна напред, но преди да доразвие всичките си идеи, тя осъзна, че са изправени пред друг, далеч по-важен и неотложен проблем. — Казахте, че имате нужда от свободни капитали?

Чейс въздъхна.

— Харлан почти приключи с прототипа, но се налага да спрем, защото нямаме никакви пари, които да инвестираме в проекта.

— Но вие не можете да си позволите да спрете точно сега — извика тя. — Не можете да постигнете нищо, ако не разполагате с прототипа.

— На нас ли го казваш... — измърмори Лъки.

— Но вие сигурно бихте могли да заемете...

— Забрави за това. Нито една банка в Тексас не би дала заем на компания, занимаваща се с нефтодобив.

— От друг щат? — предложи тя.

— Всички затварят телефона в момента, в който чуят характерното за Тексас носово произношение. Това че са от Щата със самотната звезда, е истинско проклятие за всички, които търсят заеми и допълнително финансиране — обясни Лъки.

— Затънали сме до гуша — добави Чейс.

— Точно така — обади се и Харлан.

— Разполагаме буквално с километри тръби, струпани зад сградата, които са готови за използване — допълни Чейс. — Но точно в този момент трябва да преустановим работата по проекта.

— От какво имате нужда? — Сейдж се обърна към Харлан.

— От миникомпютър.

— За какво?

— За автоматично включване и изключване на системата.

— Разбирам. Не може ли без него?

— Може, но проектът няма да е добър.

— А ние имаме нужда от свършена система.

— Точно така.

Настъпи продължително мълчание. Очевидно всички се опитваха да намерят изход от безнадеждната ситуация. После Лъки

погледна часовника си и каза:

— Трябва да се връщам в офиса, Чейс. Макар че това е седмицата между празниците, тук и там се намират хора, които продължават да се занимават с бизнес. Вече проведох няколко телефонни разговора и трябва да съм там, в случай че някой реши да ми отговори.

— Сейдж, защо не останеш тук, при Харлан, докато стане време за вечеря? — предложи Чейс. — Той ще те закара вкъщи след като свършите. Нека ти обясни как точно ще работи новият му продукт. Ако ще го продаваш, трябва да знаеш отговорите на всички възможни въпроси.

— Д-добре — измрънка тя.

Би предпочела да я обесят, завързана за палците, отколкото да прекара целия следобед в компанията на Харлан, но просто не можеше да откаже първата си официална задача като служител в Тайлър Дрилинг.

След като братята ѝ си тръгнаха, тя огледа утихналата сграда, потрепери от студ и скръсти ръце пред гърдите си.

— Студено ли ти е? — попита Харлан.

— Малко.

— Ела по-близо до радиатора.

На пода, до краката му, имаше малко електрическо радиаторче. Тя се приближи и протегна ръце към топлината. Дебелият пуловер, който бе навлякла над панталона си, я топлеше достатъчно навън, но в сградата сякаш бе още по-студено.

— Предполагам, че ти дължа благодарност, задето не им каза за годежа на Травис.

Погледите им се срещнаха и двамата останаха неподвижни за миг, приковали очи един в друг. Той изглеждаше леко разочарован.

— Не ми дължиш нищо. Подай ми оная линия, ако обичаш.

Тя се пресегна към кутията с чертожни инструменти, която ѝ показва. Той пое от ръката ѝ тясната метална линия и добави още един контур към чертежа си.

Сейдж се наведе напред, за да вижда по-добре, но схемата ѝ бе напълно непонятна — приличаше ѝ на истинска плетеница от странно пресечени линии и дъги.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Притежавам диплома на инженер от Тексаския университет A&M, която доказва, че зная.

— Ти си завършил университет? Притежаваш степен?

Изумлението ѝ, примесено с недоверие, изобщо не го засегна, както и можеше да се очаква. Вместо това той се захили и се обърна към нея.

— Тази степен получават всички, които редовно си плащат таксите и успешно си взимат изпитите.

— Извинявай. Аз просто... изненадах се, това е. Къде си завършил колеж?

— Никъде. — Той изтри нещо, после прецизно измери част от линията и я продължи още малко. — Завърших колежа задочно. По пощата.

— Защо, за Бога?

— По онова време работех в една рафинерия. Това бе единственият начин, по който можех да си изкарвам прехраната и да уча едновременно.

— Значи си работил през цялото време, докато си бил в колежа?

— Точно така.

— И си се издържал сам?

— Хмм, да. Никакви футболни мачове, никакви забавления и щастливи завръщания у дома, никакви разходки. Работех нощна смяна и учех през деня, след като се наспях.

Сейдж изпита силна симпатия и състрадание към него и едва се въздържа да не постави ръка на рамото му.

— Ами родителите ти?

Той остави молива и отново я погледна.

— Задаваш твърде много въпроси, знаеш ли това?

— Ако ще работим заедно, трябва да знаем нещичко един за друг.

— Не мисля, че това е необходимо.

— Да, но аз мисля, че е точно така.

Той погледна здраво стиснатите ѝ устни и инатливото ѝ изражение и очевидно реши, че ще е по-разумно да отстъпи.

— Какво искаш да знаеш?

— Къде са родителите ти? Защо е трябвало да работиш в рафинерия, за да се издържаш, вместо да се забавляваш в колежа като

всички останали?

— Напуснах дома си, когато бях петнадесетгодишен.

— Защо?

— Просто си тръгнах, разбра ли? Оттогава живея и се издържам съвсем сам. Веднага щом получих дипломата си от колежа, се записах в А&М и го завърших за три години. На двадесет години вече бях завършил образованието си и оттогава сам съм си господар. Не дължа никому никакви обяснения. — Той чукна брадичката ѝ с върха на пръста си. — И на теб включително.

— Не мога да си представя, че човек може да бъде толкова независим.

Той само сви рамене.

— С времето се свиква с всичко. Искаш ли да видиш това нещо или не?

Харлан приключи разговора за миналото му, независимо дали на нея ѝ харесваше или не. Тя изпита истинско съжаление, че не може да научи нещо повече за него. Малкото, което ѝ бе доверил, я бе заинтригувало неимоверно много, но по всичко личеше, че, поне за момента, той щеше да си остане за нея истинска загадка.

Харлан я поведе към един голям брезент, дръпна го настрана и ѝ показва някакво съоръжение, което според нея по нищо не се различаваше от стандартните нефтодобивни помпи.

— Дотук сме стигнали — каза той. — Имаме нужда още от...

— Тайно ли избяга?

Той наведе глава и за няколко секунди остана загледан в бетонния под. Най-накрая вдигна глава и я изгледа с примирение.

— Да, предполагам, че може и така да се каже.

— Петнадесетгодишен — промърмори тя. Най-големите кризи в живота ѝ когато беше петнадесетгодишна, бяха свързани с появата на всяка нова пубертетна пъпка по лицето ѝ. По това време братята ѝ неспирно я дразнеха заради наедряващата ѝ фигура, присмиваха ѝ се заради всеки пъпчив селяндур, хукнал подире ѝ. Животът у дома не винаги ѝ се бе струвал прекрасен, но тя просто не можеше да си представи, че би могла да изостави семейството си, да се прости с всичко, което познава и обича. Побърза да сподели размишленията си с Харлан.

— Е, Сейдж, можеш да се смяташ за щастливка. Не всяко дете може да се похвали с такъв късмет.

— Нима твоето детство и животът в дома ти са били чак толкова ужасни?

— Мислех, че дойде тук, за да разбереш нещо повече за напоителната система.

— Значи няма да ми разкажеш за живота си, така ли?

— Точно така.

Сега беше неин ред да въздъхне примирено. Най-накрая бе срещнала човек, който не ѝ отстъпваше по инат и своенравност. Изражението му категорично показваше, че не възнамерява да ѝ каже нито дума повече.

Тя се обърна и критично огледа помпата.

— Машина като машина. На мен всички ми изглеждат еднакви.

— Ако ще я продаваш, трябва да знаеш поне какво може да прави.

— Искам да зная само това, което е абсолютно необходимо. Опитай се да го обясниш простичко, като на лаик. Единствената сложна машина, която някога съм използвала, е сешоара ми.

На лицето му се появи широка усмивка.

— Знаеш ли какво? Ти наистина си голяма куражлийка. — Тя повдигна глава и го изгледа въпросително. — Без да имаш какъвто и да било опит, успя да убедиш братята си да те вземат да работиш за тях.

— С тях — поправи го тя.

— За подобна стъпка се изисква голяма смелост. Или отчаяние. — Той я изгледа пронизателно. — Смяташ ли, че като работиш за Тайлър Дрилинг по-лесно ще забравиш гаджето си?

— Аз вече го забравих.

— Просто ей така? — В гласа му прозвуча скептицизъм и недоверие.

— Това, което ти изобщо не успя да разбереш — надменно заяви тя, — е, че връзката ми с Травис не почиваше на дълбоки чувства и силна страст. Ние не се обичахме като Чейс и Марси, или като Лъки и Девон. Тяхната любов е всепоглъщаща — любов на сърцето, ума, тялото и душата. И ако нещо се случи на някой от тях, другият ще бъде просто съсипан, защото те са прекалено зависими един от друг. Бракове като техните много рядко се оказват успешни.

— Техните обаче изглеждат непоклатими.

— Така е, но те са просто изключение. Никога преди това не бих повярвала, че Лъки може да бъде верен на една-единствена жена, или пък че Чейс ще се влюби отново след смъртта на първата му съпруга. Теоретично погледнато, браковете им трябваше да се окажат истински провал. Затова от самото начало на връзката ни двамата с Травис решихме, че ще се отнасяме по-разумно и прагматично към брака.

— И виж докъде те доведе това.

Тя бързо му обърна гръб и си тръгна. Той протегна ръка и я сграби за дъното на панталона.

— Чакай. Чакай. Само се пошегувах.

— Никак не си забавен — тя рязко шляпна ръката му и я махна от задника си.

— Понякога животът също не е особено забавен.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, животът е изпълнен с твърде много неприятни моменти — каза той. — Запушени водопроводи, плевели в градината, болни деца, неизплатени сметки. И щом ще трябва да споделяш всички тези трудности с някого, струва ми се, че любовта, която така пренебрегваш, би направила неприятностите по-поносими. — Леко присви очи и добави: — А и освен това е дяволски приятно да живееш с човек, когото обичаш.

Тя запази сериозното си изражение.

— Лекцията ти е напълно излишна, защото аз няма да се омъжа за Травис.

— Каза ли на Чейс и Лъки?

— Не. Не исках да ме вземат на работа от съжаление. Казах им, че не съм сигурна кога ще се омъжа, което си е самата истина. Използвах дори първо лице, единствено число — аз, а не аз и Травис. Казах им също, че междувременно бих искала да живея пълноценно и да се включа в семейния бизнес. Когато научат за разваления годеж, ще си помислят, че сме се разделили по взаимно съгласие, просто защото с времето сме се отдалечили един от друг. Мама вече подозира, че сигурно сме се скарали. Така че никой няма да бъде изненадан.

— Виждам, че всичко си обмислила.

— Точно така.

Той поклати глава, изпълнен с лоши предчувствия.

— Нали знаеш какво казват за внимателно обмислените планове? Те обикновено се провалят. Готов съм да се обзаложа десет към едно, че преди всичко това да свърши, те ще разберат, че господин Страстна Целувка те е зарязал.

Тя избухна.

— Защо всеки път...

Той се разсмя, хвана я за раменете и я повдигна от земята, доближавайки я толкова близо до себе си, че тя съвсем ясно усещаше всяко мускулче по стегнатото му тяло. Лицето ѝ бе точно срещу неговото. Сейдж се страхуваше и в същото време искрено се надяваше, че той и този път ще заглуши сърдитите ѝ протести с някоя страстна, неустоима целувка.

— Братята ти вероятно ще те препитат за всичко, което си научила днес — каза ѝ той. — А ти говориш прекалено много. Ако смяташ да ги впечатлиш, мисля, че е време вече да седнеш, да си затвориш най-сетне устата, да отвориш широко очи и уши, за да видиш и най-дребните детайли и да чуеш всичко, което имам да ти кажа.

Той се завъртя на токовете на ботушите си и я сложи да седне върху един висок стол. После нави нагоре ръкавите на избелялото си дънково яке и започна да ѝ обяснява начина на действие на изобретението си.

— Значи системата може да бъде програмирана да напоява определени райони, в определени дни и то в точно определени интервали от време. Също като най-обикновена домашна пръскачка за напояване.

Харлан се усмихна, оценил схватливостта ѝ.

— Да, само че с нея ще могат да се напоява и цели акри земя. Помпата ще може да черпи пода както от резервоар, така и от естествени водоизточници.

— Но това ще изисква твърде много тръби.

— Полагането на тръбите е фасулска работа. Най-важното е ето това — той потупа с ръка машината пред себе си. — Цялата система ще се контролира от тази компютъризирана помпа.

— Само че докато не осигурите компютър, не можете нито да положите тръбите, нито да изпробвате цялата система.

— Точно така. Трябва ни ако не компютър, то поне някакво контролно устройство и брояч. А точно в този момент касата на компанията е съвсем празна.

След като прекара два часа старателно попивайки поднесената ѝ информация, Сейдж реши, че вече е относително добре запозната с проекта. Не бе пропуснала нито една дума на Харлан — слушаше внимателно не само какво ѝ казва, но и как ѝ го казва.

Речникът му беше богат. Говореше ясно и разбираемо и Сейдж започваше да вярва, че той може би наистина има научна степен. Във всеки случай вече бе убедена, че външността му лъже и че той се опитва да прикрива интелигентността си зад поведението си на безотговорен нехранимайко. Защо? Може би като средство за самозащита?

Твърде възможно. За нея подобно държание бе напълно обяснимо. Та нали и тя понякога възприемаше позата на нахакана хлапачка, само за да прикрие неувереността и чувството си за малоценност.

А Харлан? Той от какво се пазеше? Какво прикриваше?

Той погледна към широките врати. Небето бе облачно и навъсено и скоро щеше да се мръкне.

— Май ще е по-добре да привършваме за днес. Научи достатъчно за един ден. Майка ти ще се разтревожи, ако не се прибереш вкъщи преди да се е стъмнило.

— А твоята майка разтревожи ли се, когато ти ги напусна?

Той я погледна с острия си, пронизателен поглед.

— Не. Не се разтревожи.

Това бе всичко, което ѝ каза. Сейдж се качи в пикапа му, за да го почака. Той внимателно огледа сградата, добросъвестно провери всичко и едва тогава затвори вратата и заключи големия катинар. Братята ѝ му бяха поверили склада си и охраната му и той очевидно се отнасяше с голяма отговорност към задълженията си.

— Имаш ли нещо против да спрем за малко при караваната ми?
— попита той, докато се спускаха надолу по тесния път, преди да излязат на магистралата.

Възвърнала изведнъж всичките си подозрения към него, тя попита:

— Защо?

— Смятам да те похитя. — Той се разсмя, когато тя подскочи на мястото си и обърна глава към него толкова рязко, че вратът ѝ изпука.
— Недей да храниш напразни надежди, Сейдж. Трябва просто да взема една книга.

— Имаш много извратено чувство за хумор, господин Бойд.

— Може и да е извратено, но поне го имам.

Той имаше пълното основание да се отнася с нея по този начин. Сама разбираше, че се държи предвзето като надута стара мома. Защо просто не можеше да се посмее на шегите му? Харлан продължаваше да я дразни, само защото тя бе прекалено сприхава и избухлива. Та нали майка ѝ винаги я бе съветвала да не обръща внимание на противните шегии на братята си. Само че тя така и не можа да усвои този урок, а сега вече бе твърде късно, за да се учи на това.

— Чувството ми за хумор е едно от многото неща, които не харесваш у мен — каза ѝ той. Огледа разнебитения камион, погледна към нея и додаде. — Някой ден обаче, ще те накарам да си признаеш всичко, което те привлича у мен. — Гласът му беше тих, но думите му прозвучаха като предупреждение. Сейдж бързо отмести поглед.

Караваната му бе паркирана в едно свободно, необработваемо поле, недалеч от офиса на Тайлър Дрилинг. Пристигнаха там само няколко минути след като тръгнаха от склада. Сейдж изобщо не бе изненадана, че караваната изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше

да се разпадне. Един стар, кашлящ генератор осигуряваше електричество за осветление.

— Можеш да останеш в пикапа, а можеш и да слезеш. Както искаш. — Той излезе от камиончето и прескочи двата бетонни блока, които служеха за стъпала. Вратите не бяха дори заключени. Той ги отвори и хлътна вътре. През пердетата, които висяха на тесните прозорци, Сейдж видя запалената лампа.

Любопитството ѝ надделя. Тя слезе от пикапа и изкачи двете стъпала. Първата врата остро изскърца, когато я отвори. Сейдж премигна няколко пъти, а после бутна и другата и влезе вътре.

Очакваше да попадне в истинска кочина, осеяна с празни бирени кутийки и списания с голи момичета. Вместо това се озова в доста уютно и много подредено помещение. Обзавеждането бе старо и евтино, но всичко бе изключително чисто. Той наистина имаше какво да чете. Всъщност притежаваше твърде богата библиотека, но интересите му очевидно клоняха към научната фантастика — имаше най-новите бестселъри — и вестниците и списанията с текущите новини. Имаше един-единствен съвсем порядъчен брой на Плейбой.

Сейдж съвсем дискретно се огледа наоколо, опитвайки се да открие семейни фотографии, пощенски пликове с написан върху тях адрес на подателя — нещо, което да ѝ даде представа за семейството и произхода му. Не видя нищо, което да ѝ подсказва с какво се бе занимавал, преди да дойде в Милтън Пойнт.

Усети присъствието му, преди да е чула приближаването му и се обърна, за да го погледне. Без да му мисли много, тя му зададе въпроса, който се въртеше в главата ѝ.

— Винаги ли си живял сам?

— Да.

— Бил ли си женен?

— Вече ме пита за това.

— Попитах те дали някога си бил сгоден.

— Май търсиш под вола теле, а? — Забелязал зле прикритото ѝ раздражение, побърза да добави — Никога не съм се женил.

— Деца?

Устните му леко трепнаха, но той успя да подтисне усмивката си.

— Не.

— На колко години си?

— На двадесет и девет. Скоро ще навърша тридесет.

Изглеждаше по-стар — почти колкото Лъки, който вече бе минал тридесетте.

— Къде е семейството ти?

— Нямам семейство.

— Не може да нямаш майка. Сам ми каза, че тя не се е разтревожила, когато си ги напуснал.

Той остави книгата, която бе взел от задното помещение, и пристъпи една крачка към нея. Караваната изведнъж ѝ се стори два пъти по-малка.

— Защо си толкова любопитна, Сейдж?

— Не зная. Просто съм любопитна.

— Освен семейството ми, какво още те интересува?

— Откъде си? С какво си се занимавал преди Чейс да те срещне в Хюстън? Защо дори не си правиш труда да заключваш вратите на караваната? Защо предпочиташ да живееш по този начин, след като имаш университетска диплома и очевидно си доста интелигентен?

Той огледа обстановката с преценяващ поглед.

— Какво точно не одобряваш в начина ми на живот?

Тя замълча. Не искаше да му посочи очевидното, защото се боеше, че думите ѝ могат да прозвучат твърде неучтиво.

— Харесва ми да живея така, Сейдж. Много ми харесва. Не заключвам вратите си, защото не притежавам нищо, което някой би пожелал. Човек, който не притежава нищо, не може да бъде обсебен от вещите си. Не му се налага да се безпокои, че някой може да му открадне нещо ценно. Харесва ми да живея спокойно, необезпокояван от подобни страхове и опасения.

Той направи още една крачка и стопи разстоянието между тях. Върховете на ботушите му опряха в обувките ѝ. После леко разтвори крака и стъпи от двете страни на обувките ѝ, като леко изпъна бедрата си напред.

Харлан стоеше срещу нея в тихата, смълчана каравана и близостта му я объркваше и зашеметяваше. Напрегнато се взираше в лицето ѝ с пронизателните си сини очи и Сейдж малко се боеше от него. А може би се боеше от треперенето под лъжичката, което изпитваше всеки път, когато той застанеше толкова близо до нея.

— Попитай ме още нещо, Сейдж.

— Ти вече отговори на всичките ми въпроси — Беше останала без дъх. — Не искам да зная нищо повече.

— Напротив, искаш.

— И какво е то?

— Искаш да знаеш кога ще те целуна отново.

— Не искам да зная нищо подобно! Откъде ти хрумна това?

Той изобщо не се смути от мигновения ѝ опит да опровергае думите му.

— Ти си като котките, нали, Сейдж? Непрекъснато драскаш, хапеш и съскаш, за да се предпазиш от околните. Всеки път, когато някой се приближи до истинската Сейдж, ти се наежваш и нападаш. — Харлан сведе поглед към устните ѝ. — Ако само можеше да се отпуснеш за момент, сигурно щеше да замъркаш от удоволствие.

Тя мъчително преглътна. Искаше да отстъпи назад, но бе неспособна да направи дори една крачка. Искаше да погледне встрани, но не бе в състояние да отдели очите си от лицето му.

— Никога няма да ме чуеш да мъркам. Никога няма да ти позволя да ме целунеш отново.

— Напротив, ще ми позволиш. Твърде много хареса целувките ми.

— Нищо подобно.

Той вдигна ръце и обхвана лицето ѝ. Палците му ласкаво погалиха устните ѝ.

— И двамата знаем, че си лъжкиня, Сейдж. Долна, малка лъжкиня.

А после притисна устни към нейните. Устата му бе топла, мека, ласкава. Сейдж остана неподвижна няколко секунди, но когато върхът на езика му докосна нейния, тя потръпна и леко изви глава.

— Харлан...

— Точно така. Повтори името ми.

Отново впи устни в нейните. Слабите ѝ, неубедителни протести останаха нечути и незабелязани. А когато този път езикът му проникна в устата ѝ, тя признателно го пое и нежно го погали със собствения си език.

Харлан обгърна тялото ѝ с ръце, притисна я към себе си и леко наклонил глава на една страна, задълбочи целувката си. В ушите на Сейдж бушуваше истинска какофония от звуци и тя изведнъж осъзна,

че това бяха просто ударите на собственото ѝ сърце и подобният на лек ветрец полъх на връхлетялата я всепоглъщаща страст. Никога преди не бе изпитвала нещо подобно, но въпреки това веднага разпозна внезапно обхваналия я копнеж да го има. Топла вълна обля цялото ѝ тяло и се концентрира в пулсиращата болка между бедрата ѝ.

Той я целуваше отново и отново, езикът му проникваше все по-дълбоко в устата ѝ, сякаш за да усети вкуса ѝ. И когато най-накрая трябваше или да спрат, за да си поемат въздух, или да умрат от задушаване, той сведе глава и заровил лице в разпилялата се по врата ѝ коса, я зацелува като обезумял. Устните му се насочиха към ухото ѝ. Сейдж почувства допира на топлия му, влажен език и леко извика. Коленете ѝ се огънаха, тя залитна назад и се свлече на канапето.

Той я последва, почти покрил тялото ѝ с неговото. Сейдж зарови пръсти в косата му и придърпа главата му към себе си. Имаше нужда от него. Изпитваше необходимост да почувства тежестта на тялото му, да усети изгарящото го желание, да остане без дъх от целувките му.

Започна да го целува така, сякаш цял живот бе копняла за любовта и ласките му. Сви единия си крак в коляното и го притисна към бедрото му. Чувстваше се на седмото небе. Усещаше силната му ерекция, притискаше се към него, бавно движеше бедрата си, искаше още и още.

Харлан пъкна ръка под пуловера ѝ, за да погали гърдите ѝ.

— Сейдж, искаш ли да продължа?

Тя накъсано въздъхна и промълви утвърдителния си отговор като не спираше да целува лицето му, което — сега вече можеше да си го признае — ѝ бе харесало страшно много още в момента, в който го бе видяла за пръв път.

Ръката му измъкна едната ѝ гърда от сутиена. Ласкаво погали втвърденото ѝ зърно с върховете на пръстите си. Сейдж простена и изви гръб, умолявайки го за още.

— Скъпа, малка Сейдж. — Той въздъхна нещастно, отдръпна ръката си и се опита да отблъсне настойчивите ѝ устни.

Най-накрая тя осъзна, че е спрял да я гали и че очаква да го погледне. Престана да мята глава между дланите му и погледна към него с големите си, замъглени от страст златисти очи.

— Какво има?

— Нищо, по дяволите! — Гласът му бе дебел и продран. — Ти си прекрасна. Изглеждаш страхотно. Имаш неповторима кожа, невероятен вкус.

— Защо спря тогава? — попита го с дрезгав глас.

— Харесвам братята ти, Сейдж. И те ме харесват и ми вярват. Не искам по никакъв начин да измамя доверието им.

Все още възбудена, тя леко се помести и се настани по-удобно между бедрата му. Той затвори очи и тихо простена. Когато ги отвори отново, очите му бяха необикновено блестящи. Леките бръчици от двете страни на устата му бяха стегнати в напрегната гримаса. Дишането му бе повърхностно и учестено.

— Изобщо не трябваше да те целувам отново. Не мислех, че ще стигнем толкова... не смятах, че ще си толкова... о, по дяволите! — Той се намръщи, сякаш изпитваше силна болка. — Повярвай ми, Сейдж, нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да покрива цялото ти тяло с целувки. Знаеш къде искам да съм в този момент. В теб. Дълбоко в теб. — Той отново затвори очи за миг и дълбоко пое дъх. — Но преди да продължим по-нататък, трябва да съм сигурен, че знаеш какво правиш и че го искаш толкова, колкото и аз. Не бих желал да бъда използван като лек за наранената гордост на едно разглезено малко момиче.

Само преди няколко секунди Сейдж едва ли би могла да повярва, че съществува чувство, което да заглуши бушуващата в душата ѝ страст. В момента, в който думите му достигнаха до съзнанието ѝ, тя откри, че гневът е всесилен. Обхваната от ярост, Сейдж силно изръмжа и го отблъсна от себе си, като едва не го събори на изпъстрения с петна линолеум, с който бе покрит подът на караваната.

Тя скочи от канапето и отмахна от очите си разрошената си коса.

— Изобщо не бива да се плашиш от възмездието на братята ми — изкрещя Сейдж. — Някой ден ще те убия със собствените си ръце.

Изрекла заплахата си, тя широко отвори вратата, прескочи двете стъпала и се втурна напред в тъмнината. Беше изминала четвърт миля пеша, когато пикапът му я настигна и спря до нея.

— Качвай се — викна ѝ той през отворения прозорец.

— Върви по дяволите!

— Какво ще правим сега? Ще си разменяме обиди ли? Престани да се държиш като хлапачка и се качвай. Започва да ръми.

Тя рязко се закова на мястото си и се обърна да го погледне.

— Ще вървя пеша. Готова съм да извървя сто мили в далеч по-пороен дъжд, само и само да се избавя от необходимостта да пътувам с теб.

— И какви обяснения ще дадеш на семейството си, когато се явиш за вечеря с няколко часа закъснение? — Тя замълча, за да помисли върху думите му. Харлан побърза да се възползва от преимуществото си. — Готова ли си да им кажеш какво те е забавило?

Тя яростно го изгледа в сгъстяващия се мрак. Той отклони очи от нея и погледът му се зарея към хоризонта. Обхваналото го съжаление беше повече от очевидно. Когато отново я погледна, в очите му нямаше и следа от присъщата му арогантност.

— Поемам цялата отговорност за това, че днес предприех нещо, от което трябваше да се въздържа, Сейдж. Извинявам се, задето се осмелих да те докосна дори. Случилото се в обора на Коледа трябваше да ми послужи за урок. Но — гласът му бе тих и ласкав — и ти трябва да поемеш част от вината за случилото се след първата ни целувка и за всичко, което можеше да се случи, ако не бях спрял.

Сейдж, припомняйки си колко страстно и необуздано бе извивала тяло под неговото, трябваше да си признае, пред себе си поне, че той имаше право, макар че по-скоро бе готова да си отхапе езика, но да не му го каже. Поведението ѝ в този момент само допълнително подчертаваше силното ѝ разочарование и яда от прекъснатото удоволствие. Това беше просто немислимо! А и освен това, Чейс го бе помолил да я заведе у дома. Ако не го направеше, близките ѝ щяха да започнат да задават въпроси.

Със скована походка тя заобиколи пикапа, отвори вратата и се качи. Стъклото на прозореца още не бе сменено и на мястото му все още имаше парче картон. Тъй като през него не се виждаше нищо, тя се обърна напред и с каменно изражение се загледа през предното стъкло.

Почувствала сълзите, които напиреха в очите ѝ, Сейдж премигна няколко пъти, опитвайки се да ги прогони, защото не искаше Харлан да ги забележи. Предпочиташе да мисли за нея като за разглезено малко момиченце, а не като за жена, доведена до отчаяние поради силната си, но несподелена страст, която изпитваше към него.

А тя наистина го желаше.

И ако през последните няколко дни не бе съвсем честна към околните, в този момент трябваше да се опита да бъде честна поне към самата себе си. Колкото и отчайваща да бе тази мисъл, тя трябваше да си признае, че го желае.

Каквато и да бе магията и очарованието, които той излъчваше, Сейдж знаеше, че никога до този момент не бе попадала на такъв мъж. Отпуснатата му каубойска походка, стройното тяло, проникателните сини очи, разрошената руса коса, атмосферата на загадъчност, която го обгръщаше, непоносимата му арогантност я бяха накарали да го желае по начин, по който не бе желала никой друг мъж.

Държеше се като невинно девойче, обхванато от агонията и мъките на първата си любов. Нейните приятелки често въздишаха по двамата ѝ братя, а тя винаги се бе отнасяла с презрение към глупостта им. Винаги бе смятала, че е под достойнството ѝ да отговаря по този начин на авансите на някакъв си мъж, да се изпотява и разтреперва цялата всеки път, когато той я погледне.

Но Харлан не приличаше на другите мъже. Той притежаваше някаква скрита сила. Не само я целуваше — той сякаш покоряваше и обладаваше устата ѝ. Целувките на Травис така и не успяха да я накарат да се забрави от удоволствие. Прегръдките му никога не я накараха напълно да изгуби ума си.

Харлан въздействаше не само върху страстите и желанията ѝ, предизвикваше в душата ѝ не само физически ответ към ласките и привлекателната му мъжественост. Той бе достигнал до чувствата ѝ, докоснал бе тънките струни на съчувствието и състраданието. Очевидно бе претърпял доста лишения в детството си. Разказът му за това как бе завършил средното училище я развълнува дълбоко и тя усети, че много ѝ се иска по някакъв начин да компенсира всички преживени от него несгоди и лишения.

Искаше ѝ се да компенсира и собствените си неуспехи и разочарования. Копнееше за ласките му, за пламенните му целувки. Думите му, че иска да покрие с целувки тялото ѝ, бяха просто скандални, но тя цялата се разтрепери само при спомена за нежните ласки на устните му върху кожата ѝ.

Сейдж леко изви очи към него и го погледна крадешком. Той сигурно щеше да си умре без някога да разбере какъв силен смут бе предизвикал в душата ѝ. Никога нямаше да узнае колко силно я нарани

отказът му да я люби, нищо че мотивите му бяха повече от благородни. Беше я отблъснал и то точно в момента, в който се чувстваше така уязвима, както никога преди.

Травис бе засегнал дълбоко самоуважението и чувството ѝ за собствено достойнство. А сега, все още уязвима и несигурна в себе си, бе получила поредната плесница, този път от Харлан.

Най-много обаче я безпокоеше фактът, че този мъж бе в състояние да я нарани толкова жестоко. Просто не можеше да си го обясни, не можеше да повярва, че бяха стигнали толкова далеч.

Чейс и Лъки седяха заедно на верандата и пийваха бира, когато Харлан паркира пикапа на алеята. Какво ли щяха да си помислят за нея, ако някога разберяха, че още през първия си работен ден бе пожелала работника, когото бяха наели, за да им помага?

Тя погледна Харлан с известно неудобство.

— Случилото се в караваната ще си остане между нас, нали?

— Точно така.

— И не е необходимо, изпълнен с разкаяние да си признаеш всичко?

— Точно така.

— Просто ще забравим, че това някога се е случвало.

— Невъзможно.

Сейдж рязко вдигна очи към неговите. Погледът му я зашемети и тя едва успя да възстанови дишането си, слезе от колата и се отправи към къщата с несигурна походка.

— Здравсти.

— Къде беше досега? — поиска да разбере Чейс.

— Има ли някакво значение?

— Чакахме те — намеси се Лъки. — Чейс не искаше да си тръгне, преди да си се прибрала.

— Е, добре, вече съм тук — сухо осведоми тя.

— Чакай, нямаме никакво намерение да те ядосваме — обади се по-големият ѝ брат. — Просто ни хрумна една гениална идея и искахме да я обсъдим с теб.

— Каква идея?

Тя се прибра под верандата, за да се скрие от студения, ситен дъждец. С периферното си зрение забеляза Харлан, който се подпираше на един от подпорните стълбове по същия начин, по който го бе видяла да се опира в обраслата с бръшлян стена на къщата на Белчърови в оная нощ, в която го видя за пръв път.

— Как се справи тя, Харлан? — попита Лъки.

Той се изкашля.

— Тя... ами, добре. Наистина добре. Има усет за тия неща.

Сейдж усети, че се изчервява. Не смееше да го погледне и отчаяно се опитваше да прогони от ума си спомена за страстните му целувки и да се концентрира върху думите на братята си.

Лъки беше много възбуден.

— Последната дума е твоя, разбира се.

— Последната дума за какво?

— Изобщо няма да се обърнем към него, ако ти ще се чувстваш неудобно — каза Чейс.

— Към кого да се обърнете?

— А той може и да ни откаже — продължаваше Лъки.

— В такъв случай — обади се Чейс, — никой няма да се сърди. Ще запазим добрите си отношения.

— Но той е в твърде изгодно положение. Познава хора с пари, които може да пожелаят да вложат капитали в начинанието ни.

— Единственото, което трябва да направиш, Сейдж, е да го запалиш за идеята, да му разкриеш плановете ни.

Сейдж ги гледаше с недоумение. Най-накрая вдигна и двете си ръце, показвайки, че се предава и ги попита през смях.

— Кой? Ще ми кажете ли най-сетне за кого говорите?

— Доктор Белчър — захили се Чейс, — бащата на Травис. Бъдещият ти свекър.

— Здравей, Лъки. Извинявай, че се обаждам толкова късно.

— Харлан? Колко е часът?

Харлан погледна часовника си.

— Минава два. Исусе, съжалявам! Просто изгубих представа за времето.

— Няма нищо. Нали те помолих да ми се обадиш. Е?

Харлан почувства, че Лъки моментално се отърси от сънливостта си. Дяволски се мразеше, че трябваше да го събуди сред нощ, и то за да му съобщи лошите си новини.

— Сега вече знам защо училищното ръководство беше готово да ни продаде този компютър толкова евтино.

Дни наред бе обикалял из града, опитвайки се да намери някакъв компютър на старо. Най-накрая бе чул за едно държавно училище, което предлагаше компютър по номиналната му цена.

— Не работи ли? — мрачно попита Лъки.

— Изобщо.

— По дяволите!

— Съгласен съм.

В настъпилата тишина ясно се долавяше обхваналото ги разочарование.

— Ами, връщай се в такъв случай — каза му Лъки. — Изобщо не биваше да оставаш там толкова дълго.

— Не, ще опитам още нещо, преди да привърша за тази вечер. Да се обадя ли на Чейс?

— Недей. Зная, че те помоли да му позвъниш, но няма смисъл да го будиш с подобни новини.

— И аз си помислих същото.

— По дяволите — повтори Лъки. — Ще ми се Сейдж да се обади и да каже докъде е стигнала с Белчър.

Харлан се опита да се концентрира върху кожичката на единия си нокът. Постара се гласът му да прозвучи незаинтересовано и попита:

— Още ли не се е обадила?

— Нито дума. Предполагам, че не е искала да говори за бизнес в новогодишната нощ. Тя и Травис вероятно са имали свои собствени планове.

Харлан бе на по-различно мнение, но предпочете да се съгласи с Лъки.

— Да. Може би.

— Сигурен съм, че Белчърови или са имали много гости, или са били извън дома си за празника и предполагам, че Сейдж все още не е имала възможност да разговаря с доктор Белчър. И все пак, мисля, че трябваше поне веднъж да ни позвъни.

— Сигурен съм, че има някаква основателна причина за мълчанието ѝ — изрече неубедително Харлан.

— Кой по дяволите, може да каже какво става в главата на една жена! О, Девон, заболя ме! — извика той. Харлан го чу да казва тихо: — Мислех, че спиш. — Замълча за момент, а после отново заговори в телефонната слушалка. — Хайде, Харлан, прибирай се да спиш.

— Няма да се бавя дълго.

— Ще се видим утре сутринта.

Харлан затвори телефона. Чувстваше се самотен и ограбен и завиждаше на приятеля си, който си имаше любима жена в леглото, жена, която да притисне към себе си, преди отново да потъне в сън. Харлан не само че нямаше жена до себе си, той нямаше и легло дори, ако не се броеше старото, тясно легло в караваната.

Леглото, в което спеше, бе взето назаем. Нощем често не можеше да заспи, измъчван от мисълта за жената, която бе спала в това легло преди него.

— Какво ли прави тя в тази нощ? — запита се той на глас, а после отново взе малката отвертка и се залови за работа.

Беше работил върху прототипа почти през цялата нощ. Никога не бе бягал от работа, но сега беше много благодарен на този сложен, изпълнен с безброй предизвикателства проект, който държеше мислите му далеч от Сейдж.

Тази дама наистина имаше забележителен кураж. Беше показала, че е направена от много здрав материал в деня, в който Чейс и Лъки ѝ предложиха да се свърже с бащата на Травис като с потенциален източник на капитали за компанията им. Всяка друга жена, поставена при подобни обстоятелства, сигурно щеше да припадне. Или да избухне в сълзи. Или да започне да мрънка някакви обяснения.

Сейдж се бе поколебала само за миг, а след това широко усмихната, се бе съгласила с тях.

— Идеята наистина е страхотна!

Харлан я слушаше и наблюдаваше с истинско недоумение. Тя бе просто неуморима. Твърдо бе решила да продължи с лъжите си, дори и с риск да подведе братята си.

Човек не можеше да не се възхити на упоритостта и безкористната ѝ твърдост. Защото този път тя не лъжеше, за да спаси собствената си кожа. Харлан знаеше, че заради братята си тя ще се види с доктор Белчър, независимо, че гордостта ѝ ще бъде силно наранена.

Сейдж продължи с преструвките и по време на вечерята, непрекъснато бърбореше за огромното влияние на Белчър, изразяваше увереността си, че той ще се окаже истинско разрешение на проблемите им.

— Зная, че е инвестирал пари и в други начинания и всички те са били много успешни — каза им тя, след като изядоха домашно приготвените енчилади. А когато стигнаха до десерта, тя заяви: — Тръгвам още утре сутринта.

Точно в този момент го погледна право в очите — нещо, което упорито бе избягвала през цялата вечер. Очите ѝ сякаш го предизвикваха да им разкрие измамата ѝ. Не го направи, разбира се изборът беше неин. Тя трябваше да изиграе ролята си така, както реши, без каквато и да било намеса от негова страна.

— А сега ме извинете — каза тя и стана от масата. — Ще се кача в стаята си, за да опаковам багажа си. — Гласът ѝ прозвуча твърде безгрижно, очите ѝ неестествено блестяха, но той сякаш бе единственият, който забеляза.

Харлан остана безмълвен на мястото си, разрови с лъжицата си топящия се портокалов крем, проследи я с поглед, докато се изкачваше по стълбите, ясно осъзнавайки, че отиването ѝ в Хюстън и срещата ѝ с бащата на мъжа, който я бе изоставил, ще бъде най-трудното нещо, което до този момент ѝ се бе налагало да прави. Харлан искрено се съмняваше, че той самият би събрал достатъчно смелост, за да извърши нещо подобно.

Сейдж обаче можа. Тя бе най-невероятната жена, която някога бе срещал.

Когато на следващата сутрин слезе на закуска, Лори го информира, че Сейдж вече е тръгнала.

— Никак не съм доволна, че трябва да прекара целия уикенд в пътуване, но не можах да я убедя да отложи тази среща. Толкова е твърдоглава.

Това бе твърде меко казано. Сейдж Тайлър бе най-неотстъпчивото и упорито същество, което Харлан познаваше. Беше необикновено инатлива, горда и смела. А освен всичко останало, за него Сейдж бе най-желаната от всички жени, с които се бе срещал, а те не бяха никак малко.

Като се започне от разкошната ѝ руса коса и се стигне до пръстите на краката ѝ, Сейдж Тайлър бе невероятно привлекателна жена. Харесваше му, начинът, по който надменно вирваше главата си на една страна и нетърпеливо потропваше с крак по пода. Допадеше му дързостта ѝ. Възхищаваше се на куража ѝ. И съвсем определено обожаваше целувките ѝ.

Тя беше самото олицетворение на пулсираща, жива, трескава, омайна женственост.

Най-печалното обаче бе, че Сейдж сякаш не съзнаваше колко е женствена и привлекателна. Беше твърде заета с усилията си да докаже на братята си, че не е по-маловажна от тях и изглежда не осъзнаваше, че единственият човек, който се съмнява в собствената ѝ значимост е самата тя. Гледаше на женствеността си като на слабост, а не като на преимущество.

Нямаше да е много лесно да я убедят в противното. Сейдж напълно пренебрегваше всичко, казано от Лори. За нея тя бе просто една всеотдайна майка, заслепена от пристрастията си. А що се отнася до братята ѝ, тя смяташе, че те само я толерират и се отнасят към нея с покровителствено снизхождение.

Само един подходящ мъж би могъл да ѝ помогне да осъзнае истинската си цена.

— А ти не си този мъж — каза той, размахвайки отвертката си, сякаш за да подчертае всяка казана дума — Така че престани да мислиш за това.

Когато я целуна за пръв път, той инстинктивно усети, че силата на обхваналата я страст ѝ бе напълно непозната. А когато реши да отвърне на целувката му, тя сякаш вложи цялата си душа и нея. Сочната ѝ уста изведнъж се превърна в център на съществуването ѝ. А щом реагираше така на целувките му, само един Господ знае как би...

Той бързо отклони блуждаещите си мисли от тази опасна територия.

Силната ѝ чувственост вероятно бе изплашила и отблъснала твърде много мъже, защото тя представляваше истинска заплаха за мъжествеността им. Белчър, без съмнение, бе един от тях. Но в края на краищата, щеше да се намери някой щастливец, който да оцени страстната ѝ натура, да се възползва от нея, да ѝ се отблагодари със същия плам. Сигурно щеше да бъде някой изключително очарователен кучи син, който щеше да прекара остатъка от живота си, опитвайки се да задоволи ненаситната лъвица, която бе освободил от задръжките и предразсъдъците ѝ.

През изминалите няколко минути Харлан с неудоволствие забеляза, че дънките бяха започнали да му стават твърде тесни и неудобни. Само мислите за Сейдж бяха достатъчни, за да го възбудят. На това трябваше да се сложи край. Вече на два пъти почти беше успял да ѝ покаже на какво е способна и ето докъде го бе довело всичко това. Тя го мразеше.

А той не можеше да го допусне. Не и ако щяха да работят заедно в Тайлър Дрилинг. Всички от семейството го харесваха и му вярваха, но ако се наложеше да избират между него и Сейдж, той щеше да изхвърчи от компанията преди още да е разбрал какво се е случило.

Той, разбира се, осъзнаваше, че рано или късно щеше да ги напусне. Това просто бе неизбежно. Никога не се задържаше дълго на едно място. Но и никога не си тръгваше, преди да е довел до успешен край това, с което се е заловил. Никога не зарязваше проектите си — с изключение на един-единствен случай, при който ненадейно бе разбрал, че човекът за когото работи е гангстер. Сейдж Тайлър, обаче, с огнения нрав, изкусителното тяло и примамливата си уста, представляваше далеч по-сериозна заплаха от временния му съюз с онзи негодник. Щеше да постъпи дяволски добре, ако се постараше да стои далеч от нея. Но докато бърникаше из вътрешността на машината, мислите му неотлъчно се връщаха към нея. Не преставаше да се пита къде ли е тя, какво ли прави, чудеше се дали и тя се чувства толкова самотна, колкото и той.

— Това бе дяволски глупава идея — изръмжа Пат и побутна Лори пред себе си. Стояха на опашката в новия ресторант на Макдоналдс в Милтън Пойнт и чакаха реда си, за да си дадат поръчката. — Чувствам се като истински глупак, Лори.

— И защо така?

— Защото никога досега не съм ял закуска, обвита в хартия, цялата изрисувана с някакви тъпи клоуни.

— Вече ти обясних защо реших да се срещнем тук — прошепна тя през рамо. — Тази седмица всеки ден беше у дома за закуска.

— И какво от това?

— Два сандвича с яйца, два портокалови сока и две кафета — Лори се обърна към усмихнатото момиче зад касата. После отново заговори на Пат — Боя се, че децата ще започнат да си мислят, че вечер се промъкваш в къщата и прекарваш нощта при мен.

— Което не е никак лошо като идея.

Тя му хвърли през рамо един унищожителен поглед и се отмести встрани, за да може той да вземе подноса им. Намериха си свободна маса до прозореца, през който се виждаше оживеното улично движение. Пат едва успя да се намести зад малката масичка. Като ругаеше тихичко през зъби, той свали шапката си и я остави на мястото до него, тапицирано с ярко оранжева дамаска.

— Държиш се като малко момче.

— Малките момчета не са постоянно възбудени — измърмори той, докато отхапваше от сандвича си.

Лори се изчерви и се опита да се престори на ядосана.

— Внимавай как говориш с мен, Пат Буш. Напоследък се държиш толкова странно, че просто не зная какво да си мисля за теб. Наистина.

— Писна ми от всичко това. Омръзна ми да ти се моля. Нова година отдавна мина. Сега кой празник трябва да чакам? Великден? Денят на падналите във войните? — Той се наведе напред: — Чуй ме, Лори. Познаваме се от много време и ти изобщо не се съмняваш, че те обичам. Обичам те вече почти четиридесет години. Ако Бъд не беше умрял, щях да продължа да те обичам по моя си, мълчалив начин. Но дори и след смъртта му изчаках достатъчно. Боях се да не те обидя. Не исках да си помислиш, че се опитвам да се възползвам от самотата ти. Денят, в който се роди детето на Лъки и аз те целунах в болничния

коридор, беше един от най-щастливите дни в живота ми. Но по няколко откраднати целувки от време на време просто не са ми достатъчни. Не ми е достатъчно само да седя до теб в църквата, да идвам на обяд или на вечеря у вас, да те придружавам насам-натам. Дните минават, а нито един от нас не става по-млад.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но той упорито поклати глава и продължи.

— Не искам да губим повече време. Искам да живеем заедно. Искам да те видя гола. Искам да те любя.

— Шшт, Пат! Ще те чуят хората!

— Нека ме чуят! Пет пари не давам. Искам те Лори! Цялата те искам. През цялото време. През целия си съзнателен живот трябваше да те деля с най-добрия си приятел, с децата ти и с всеки друг, когото вземаше под покровителствената си опека. Е, добре, по дяволите! Но изведнъж станах много ревнив. Искам аз да бъда в центъра на внимание то ти, а ако това не е възможно, тогава изобщо не желая да се задоволявам с по-малко.

Лори го изгледа с войнствено и заядливо изражение:

— Страхотна реч!

Той отхапа от вече изстиналия си сандвич.

— Съжалявам, но това е, което чувствам.

— Сега вече зная.

— Да. Сега вече знаеш.

Тя отчупи малко парче бисквита и го затърка ля между пръстите си.

— Пат?

— Какво? — сърдито попита той.

— Просто се чудех.

— Какво?

Тя го погледна през спуснатите си ресници.

— Дали леглото ти е достатъчно голямо за нас двамата.

Сейдж си тананикаше заедно с радиото, дока то се приближаваше към Милтън Пойнт. Утрото беше доста студено. Духаше студен северен вятър, но небето беше ясно и ведро.

Настроението ѝ също бе жизнерадостно.

Мина край новия ресторант на Макдоналдс и си помисли, че би могла да спре, за да закуси, но след това се отказа. Изгаряше от нетърпение да сподели с братята си добрата новина и се отправи направо към офиса. Само като чуе доклада ѝ, те сигурно щяха да я поканят някъде на тържествен обяд.

Доста преди зазоряване си бе тръгнала от мотела, в който бе прекарала последните няколко дни — включително и новогодишната нощ — и се бе отправила на север. За щастие бе успяла да изпревари най-натовареното сутрешно движение в Хюстън и бе спестила доста време. Колата на Девон, която бе заела, тъй като нейната все още беше в Остин, бе по-нова и по-бърза от нейната и милите сякаш се изнизиха неусетно.

А може би така ѝ се бе сторило. Заради приповдигнатото ѝ настроение. Срещата ѝ с доктор Белчър просто не можеше да мине по-добре. Когато най-сетне събра достатъчно смелост, за да телефонира в офиса му, той бе силно изненадан, не, шокиран, от обаждането ѝ. Сейдж го помоли за личен разговор по проблем, по проблем нямащ нищо общо с медицината. Той се отнесе твърде резервирано в началото, но най-накрая се съгласи да се срещнат.

Срещата им се състоя предишния следобед и мина превъзходно.

Преди още да влезе в града, Сейдж се отклони от магистралата и пое по неравния път, който видеше към Тайлър Дрилинг. И двете коли, на Лъки на Чейс, бяха паркирани пред сградата — знак, че те вече са там. Сейдж погледна в огледалото, пооправи грима и косата си, а после скочи от колата и се запъти към вратата.

Вътре в офиса цареше погребално настроение. Лъки безцелно подхвърляше към тавана една бейзболна топка и я ловеше. Чейс мрачно се взираше в чашата си с кафе. Те вдигнаха глави и мрачно я изгледаха, когато тя връхлетя вътре усмихната и възбудена.

— Здравей, Сейдж.

— Здравсти, Сейдж.

— Здравсти! Защо сте толкова унили? Имам за вас страхотна новина.

— Вече я знаем.

— Знаете за Белчър?

Лъки направи гримаса на отвращение.

— Да

— Нещо не разбирам. — Липсата на какъвто и да било ентузиазъм от тяхна страна накара усмивката ѝ да посърне. — И той не ви ли каза, че е съгласен да финансира прототипа?

— Точно това ни каза — отбеляза Чейс.

— Тогава ...

Лъки я прекъсна и с все сила запрати бейзболната топка към най-отдалечената стена.

— А ние казахме на гадния кучи син да си завре парите там, където слънцето никога няма да може да ги огрее.

Тя отстъпи крачка назад и от гърлото ѝ се отрони глухо хриптене.

— Какво? — След всичките ѝ страхове и унижения! След като трябваше да преглътне цялата си гордост! И за какво? За нищо. — Защо?

— Не е необходимо да се преструваш повече, Сейдж! Знаем за теб и Травис. Чухме как те е изоставил и обявил годеща си с друго момиче точно преди новогодишните празници.

— Вие ... вие ... — тя не можеше да разсъждава разумно, камо ли да изкаже мислите си с думи.

— Щом нашата сестра не е достатъчно добра за онова лигаво копеле, то ние не искаме нито цент от гадните пари на баща му! — Лъки се изправи толкова рязко, че преобърна назад стола, на който се бе излегнал. — Не мога да се примиря с мисълта, че те е мамил толкова дълго! И да те изостави точно преди Коледа! — Той удари с юмрук по дланта на другата си ръка. — Ще ми се да извия мършавия му врат със собствените си ръце. Харлан каза...

— Харлан?

— Харлан...

— Къде е той?

— В караваната си. Днес ще спи до късно — отговори ѝ Чейс. — Обади се преди малко и каза, че е работил цялата нощ и че... Ей, Сейдж, къде отиваш?

Тя изхвъркна от вратата, спусна се по стълбите и се качи в колата. Яростно превъртя ключа, превключи на скорост и рязко натисна газта. Без да забелязва дупките по пътя, Сейдж бързо подкара към караваната. Когато стигна, рязко натисна спирачките, задните ѝ гуми поднесоха и наоколо се разхвърчаха дребни камъчета.

Както и преди, вратите бяха отключени. Тя дори не си направи труда да почука. Врълхлетя вътре, зави наляво, бързо прекоси тясното антре, което водеше към спалното помещение.

Той спеше по корем, а тялото му лежеше по диагонал на леглото с разперени встрани крака и ръце. Завивките бяха усукани около него. Сейдж грабна свободната възглавница и го удари с нея по главата.

— Копеле такова! Негодник! Мръсник!

Харлан се извъртя на една страна и вдигна ръка, за да предпази главата си от сипещите се удари.

— Какво по...

— Ще те убия! — Сейдж не спираше да го налага с възглавницата. — Как можа да ми причиниш това! Ти развали всичко. Съсипа живота ми. Откакто те срещнах...

Харлан успя да сграбчи едната ѝ ръка, рязко я дръпна и я събори на леглото и тя замълча, останала изведнъж без дъх. Той измъкна възглавницата от ръцете ѝ и я хвърли настрана. Тя падна върху една червена лампа на нощното шкафче, събори я на пода и я разби на парчета.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Пусни ме да стана!

Тя започна да се извива, да рита, да размахва ръцете си. Той я прикова към леглото като притисна бедрата ѝ с единия си крак. Тя се опита да го ритне с коляно в слабините. Той едва успя да избегне удара.

— Престани! По дяволите, Сейдж, успокой се! Какво, по дяволите, предизвика гнева ти?

— Ти си им казал. Само си ме изчакал да замина и си им казал всичко. Предаде ме в момента, в който се магнах от погледа ти.

— Не зная за какво, по дяволите ... Ох!

Изненадан той погледна към гърдите си, където ноктите ѝ бяха оставили четири тънки, кървави следи. Като ругаеше изразително, той

хвана двете ѝ китки, опъна ръцете над главата ѝ и ги притисна към матрака със здравите си пръсти.

— Ако ме одраскаш още веднъж, ще изрежа всичките ти нокти до дъно. Кълна се.

— Не ме е грижа! Можеш да ми обръснеш и главата, ако искаш. Не ме е грижа! Пет пари не давам какво ще ми направиш. Не можеш да ме унижиш повече от това.

— Но какво толкова ужасно съм направил? А? Дори не съм те виждал вече почти цяла седмица. — Легна отгоре ѝ, за да е сигурен, че не може да се измъкне.

Тя се заизвива под него, опитвайки се да го отблъсне. Погледна го с присвити от отвращение очи.

— Изчака да замина от града и подобно на жалък страхливец им разказа всичко.

— На кого какво съм разказал?

— Остави ме да преживея цялото онова унижение, да моля оня надут глупак за делова среща. Трябваше да седя там и да слушам покровителствените му обяснения за привидно неочаквания годеж на Травис. Те са приятели от деца, Сейдж. Сигурен съм, че можеш да разбереш това, Сейдж. Травис наистина не искаше да те нарани, Сейдж. Но ние винаги сме знаели, че той рано или късно ще се ожени за другата млада дама, Сейдж. И продължи така до безкрайност. Накрая бях готова да повърна върху бюрото му от отвращение. Но и името на Тайлър Дрилинг и бъдещето ѝ, останах да седя на мястото си с наведена глава и здраво стиснати устни, попивайки всяка една от покровителствените му думи. Искаше ми се да му кажа какво облекчение е за мен да не виждам около себе си слабохарактерния му син и натруфената му, надменна и дебела съпруга. Вместо това се преструвах на смирена и наранена девица с разбито сърце. — с ярост изгледа лицето на Харлан, надвесени току над нейното. — Но в крайна сметка се оказа, че си е струвало да преживея всичките унижения, защото той ми обеща да финансира прототипа. Получих от дядката това, за което бях отишла. И тогава ти развали всичко, като каза на Чейс и Лъки за Травис. Не знаеше ли как ще реагират? Не ти ли дойде наум, че семейната им чест не би им позволила да преглътнат отношението на Травис? Каза ли им всички подробности? Предаде ли

им съкрушителните и сърцераздирателни думи, с които той ме разкара?

— Не съм им казвал нищо. — Категоричният му, произнесен със съвсем тих глас отказ я вбеси още повече.

— Казал си им! Зная, че си го направил. Ти си единственият, който знаеше.

— И Белчър знаеше.

Тя престана да се бори и тъпо го изгледа.

— Какво?

— Белчър знаеше. Ако някой е казал на братята ти, това е доктор Белчър. Не съм аз. Кълна се, Сейдж!

Не приличаше на човек, който лъже. Сините му очи все още бяха подпухнали от недоспиване, но я гледаха прямо и открито. Тя облиза с език горната си устна и усетила соления ѝ вкус, с изненада си помисли, че сигурно се е изпотила. А може би соленият вкус идваше от сълзите ѝ?

— Но Лъки спомена, че ти си казал... нещо. — Тя не бе изчакала Лъки да довърши изречението си. Дали Харлан наистина говореше истината в този момент?

— Единственото нещо, което съм казвал за Травис в присъствието на Лъки, беше, че мнението ми за онзи тип напълно съвпада с неговото. Той ме попита дали съм го видял, когато дойдох в Хюстън да те взема. Отговорих му, че не съм имал това удоволствие. Обясних му, че съм видял Травис само от разстояние, но че ми се е сторил като човек, който се интересува повече от общественото положение на жените, отколкото от любимата им поза в леглото. След няколко безвкусни шеги, които се съмнявам, че би искала да чуеш в този момент, му казах, че съм ви заварил двамата с Травис по средата на много сериозен разговор. Той ме попита дали знам за какво става дума. Мразя да лъжа, Сейдж, но заради теб му казах, че не зная. Този разговор се състоя на Коледа, доста преди дори да си си помислила, че би могла да се върнеш в Хюстън и да молиш Белчър за пари. Така че, ако Лъки и Чейс знаят за разваления ти годеж, те са го научили от някой друг, не от мен.

Тя прехапа горната си устна и безуспешно се опита да го погледне през пороя от сълзи. Те се стичаха по слепоочията ѝ и потъваха в косата ѝ.

— Отново се държах като истинска глупачка пред теб. Мразя те — искрено прошепна тя.

— Точно в този момент мразиш единствено себе си. — Той тъжно поклати глава, сякаш ѝ съчувстваше заради всички неприятности, в които я въвличаше непреклонната ѝ гордост. — Не бъди толкова строга към себе си. Всички грешим понякога.

Едната му ръка все още здраво притискаше китките ѝ към матрака. Той посегна с другата си ръка и зарови пръсти в косата ѝ.

— Да ти обръсна главата, а? — Леко се разсмя, а после наведе глава, пое с език една сълза, която се стичаше по лицето ѝ и леко прокара устни по мократа ѝ буза.

— Престани! Какво правиш?

— Давам ти това, което си просиш от много време насам.

— Не зная какво имаш предвид. Винаги говориш с недомлъвки.

Ти...

— Сейдж, млъкни и стой мирно.

— Казах не. Спри, Харлан... Харлан, недей. Говоря съвсем сериозно. Хмм.

Устата му настойчиво се притисна към нейната, а когато леко разтвори устни, за да позволи на ловкия си език да нахлуе в устата ѝ, тя изведнъж млъкна. Само една дълбока въздишка на задоволство се изтръгна от гърлото ѝ. Ядът ѝ изчезна подобно на лека сутрешна мъгла след изгрев слънце.

Тя тихо замърка.

Харлан пусна ръцете ѝ, но Сейдж забеляза това едва когато той пхна и двете си ръце под пуловера ѝ и разкопчавайки сутиена ѝ, ги положи върху гърдите ѝ. Леко я галеше, докосваше я ласкаво, опитваше се да моделира плътта ѝ по нов начин, така че да прилегне на силните му, и в същото време невероятно нежни ръце.

Ръцете ѝ вече бяха свободни и тя можеше или да го отблъсне от себе си, или да го издраска отново. Вместо това Сейдж постави едната си ръка на голия му гръб, а с другата обгърна главата му. Устните ѝ вече му принадлежаха напълно. Този път и тя сякаш бе решила да проникне във всяко кътче на устата му, езикът ѝ се опиваше от сладкия му дъх, зашеметена от близостта му, тя алчно се впиваше в устните му всеки път, щом той се отдалечеше за малко, за да си поеме дъх. Ласките му ставаха все по-смели и нетърпеливи. Сейдж не можеше да

си намери място, притисната под тялото му. И двамата безмълвно се съгласиха, че е облечена с прекалено много дрехи. Сейдж изобщо не се противопостави, когато той леко се надигна, за да съблече пуловера ѝ.

Точно в този момент тя забеляза, че той е съвсем гол. Пое дълбоко въздух, зашеметена от изненадата. Той само сви рамене.

— Винаги спя гол.

Мускулите по дългите му ръце бяха добре оформени, големите, изпъкнали вени забързано пулсираха. Гърдите му бяха широки и гъсто окосмени. Косъмчетата оредяваха надолу към кръста му, за да се появят отново — тъмни и гъсти около истинския символ на неотразимата му мъжественост. Харлан наистина беше изключително красив.

Преди да успее да го възпре, от гърлото ѝ се изтръгна тихо възклицание на почуда и възторг.

Сейдж отново легна назад и усети допира на хладните чаршафи. Бяха пропити с аромата на тялото му. Искаше ѝ се да се потъркаля в тях, за да им се наслади напълно, но нямаше време за това.

Той сведе русата си, разрошена глава към гърдите ѝ, докосна зърната ѝ с езика си, леко ги пое между устните си и обхваната от истинска еуфория. Сейдж усети пулсиращата болка на копнежа, завладял тялото ѝ.

А когато Харлан обгърна цялото ѝ зърно в устата си, тя силно изви гръб и простена, раздирана от желание. Той постави пръстите си върху устните ѝ и тя ненаситно ги зацелува, докато устните му се опиваха от сладостта на тялото ѝ. Напълно забравила скрупулите си, тя го сграбчи и прекара пръсти през златистите косъмчета, покрили гърдите му.

— Преди отново да ми пуснеш кръв, май ще е по-добре да те освободим от всички тези дрехи. — Говореше шеговито, но очите му блестяха с ярък, ненаситен огън. Сигурно и моите изглеждат така, помисли си тя.

Съвсем гола, Сейдж легна до него, а той я изгледа продължително и тихичко възкликна.

— О, Боже, ти наистина си страхотна, госпожице Сейдж!

Тя притисна устни към неговите за още една опияняваща целувка. Струваше ѝ се, че плува в някаква златиста мъгла, обгърнала единствено тях двамата, и само допира на пръстите му, които

проникнаха в най-чувствителното, най-нежното и уязвимо кътче на всяка жена, я изтръгнаха от унеса ѝ.

— Харлан, не ме наранявай — задъхано прошепна Сейдж.

Той повдигна глава и я изгледа въпросително.

— Да те нараня! Ти за какъв ме мислиш? И през ум не би ми минало да те нараня. — Усмихна ѝ се нежно, наведе се и я целуна отново, а после внимателно се намести между бедрата ѝ.

Сейдж усети пениса му, гладък като кадифе, да се докосва до нея, бавно да прониква в тялото ѝ, да я разкъсва, да я изпълва цялата.

Тя леко извика.

Харлан изведнъж замря неподвижен. Рязко вдигна глава. Обхванал я с двете си ръце, той леко се надигна и се взря в лицето ѝ с изпитателен поглед. Хиляди въпроси напиреха от дълбините на очите му. После бавно ги затвори, оголи стиснатите си зъби и изруга.

Остана неподвижен, без да промълви нито дума толкова дълго, че Сейдж се обезпокои. Вдигна ръце към раменете му и ги плъзна надолу по гърба му.

Той просъска през зъби:

— Недей. Моля те, не се движи. — Отвори очи. — Виж, скъпа, ти си толкова... тясна — гласът му бе дрезгав и стържещ. — Толкова... ох... толкова малка. — Наведе глава, приковал очи в гърдите ѝ. — Толкова красива.

Покри едната ѝ гърда с дланта си и погали е палец възбуденото ѝ, розово зърно. Тя веднага отвърна на ласката и тялото ѝ го обгърна целия.

— О, Сейдж. — Стенейки, той отново се отпусна отгоре ѝ. Пъхна едната си ръка под кръста ѝ и леко повдигна долната част на тялото ѝ. Зарови лице в косата ѝ и лекичко впи зъби в шията ѝ.

Сейдж усети зараждащите се дълбоко в тялото ѝ вълни на наслада. Усещането беше невероятно, но тя просто не знаеше какво се очаква от нея в този момент. Многобройните ѝ грешки напоследък я бяха направили несигурна и предпазлива. Чувствата, бушуващи в душата ѝ, бяха напълно нови и непознати и понеже не искаше да развали всичко с някое глупаво движение, тя се опита да лежи напълно неподвижна.

Тялото ѝ, обаче, не можеше да не откликне на командите на мозъка ѝ. Бедрата ѝ се повдигнаха и здраво обгърнаха напрегнатото му

тяло. Ръцете и се впиха в гъвкавите мускули на гърба му.

Харлан остана напълно неподвижен през няколкото секунди, последвали оргазма му. После бавно измъкна ръце от косата ѝ и разплете телата им. Изтърколи се на една страна, седна на ръба на леглото, подпря лакти на коленете си и обхвана главата си с ръце. Забил поглед в пода, той започна яростно да проклина самия себе си.

Сега, когато всичко бе свършило, Сейдж изведнъж осъзна какво точно бе извършила. Бързо събра дрехите си и се вмъкна в миниатюрната баня.

Сейдж не можеше да направи кой знае какво, за да прикрие ожулените от брадата му места край устата и по шията ѝ. За тези по гърдите ѝ не се притесняваше — те не се виждаха. Изми лицето си със студена вода. Обтри цялото си тяло с една гъба, облече се и прокара пръсти през косата си, като се опитваше да я пооправи доколкото това бе възможно. Подтиквана от яростта си, тя бе връхлетяла в караваната му без да вземе чантата си от колата. С подръчните средства, с които разполагаше в момента, не можеше да постигне нищо повече.

Няколко секунди постоя неподвижна, стиснала бравата на вратата, опитвайки се да събере цялата си смелост, преди отново да се върне в спалнята. От двете страни на леглото имаше поне повече от четиридесет сантиметра разстояние и в момента, в който пристъпи в стаята, тя се озова лице в лице с Харлан.

По-скоро корем в лице, защото той все още седеше на ръба на леглото. Беше успял, обаче, да си нахлузи чифт дънки. Сейдж си помисли, че сигурно е най-безпътната жена в историята на женския род, защото устата ѝ веднага се навлажни при вида на Харлан, който седеше с разрошена коса, голи гърди и боси крака. Стомахът ѝ се сви, и макар че все още не бе дори започнала да се самобичува за това, което току-що се бе случило, тя искаше то да се случи отново.

— Сейдж — започна той и безпомощно разпери ръце, — не зная какво да кажа...

— Това е добре. Защото аз не желая да разговарям за това. Трябва да тръгвам. Довиждане.

Тя се промуши през тясната врата и забърза през антрето. Той я настигна преди да успее да излезе навън, хвана я и я обърна към себе си.

— Трябва да поговорим.

С упорито и неотстъпчиво изражение, тя отрицателно поклати глава.

— Защо не ми каза, че си... че не си... че аз съм първият ти мъж?

— Защото това не ти влизаше в работата.

— Да, допреди десет минути. След което изведнъж стана и моя работа.

— Вече не е.

— Как ли не, по дяволите! Заболя ли те? — Той протегна ръка и докосна ъгълчето на устата ѝ — там където се забелязваха червените ожулвания, причинени от брадата му. — Господи, Сейдж, можех да те нараня...

— Но не го направи, така че престани да се самообвиняваш.

— Ти... — Той мъчително преглътна. — Кървиш ли?

Смутена и ядосана, тя сведе поглед.

— Ти си този, който кърви. — По гърдите му все още ясно се забелязваха четирите кървави дири. Съжалявам, че ти причиних това.

Той нетърпеливо махна с ръка, напълно забравил за драскотините.

— Трябва да зная дали си добре.

— Да! — изкрещя тя, но гласът ѝ започна да потреперва. Предпочете отново да се върне към войнстващото си ожесточение, само и само да прикрие обхваналото я вълнение и душевен смут — Мислех си, че ще тържествуващ след случилото се. Сега вече наистина ти дадох добър повод, за да ми се присмиваш и да злорадстваш, нали?

Тя издърпа ръката си и напусна караваната. Идеше ѝ да се затича, но не го направи. Искаше да запази поне част от достойнството си. От друга страна, изобщо не желаше да се размотава повече от необходимото.

Харлан стоеше до отворената врата и я наблюдаваше с мрачно изражение на небръснатото си лице. Сейдж изобщо не го погледна, докато обръщаше колата, за да излезе на главния път. Не бе стигнала далеч, когато срещна Чейс с един от камионите на компанията.

— Сейдж — извика ѝ той през отворения прозорец. Протегна ръка и ѝ махна да спре. — Какво става? Защо изхвърча от офиса по този начин?

Сейдж нямаше голям избор. Можеше да направи само две неща — да избухне в сълзи и да признае пред по-големия си брат, че май се бе влюбила в напълно неподходящ мъж или да го излъже без да й мигне окото.

Тъй като първият вариант й се струваше на пълно неприемлив, тя се опита да се усмихне.

— Изпуснах си нервите.

— Заради Белчър?

— Да, косвено. Виждаш ли, реших, че Харлан ви е казал за Травис и мен.

— И кое те накара да мислиш така?

— Онази нощ, когато дойде да ме вземе от Хюстън, той чу разговора ми с Травис. — Сейдж нервно облиза устни и усети вкуса на Харлан. Чудеше се дали не й личи, дали целувките му не бяха оставили следи, подобни на мустаци от прясно мляко. — Скарах се с Харлан. Той... той твърди, че не ви е казал нищо.

— Точно така. Харлан не е споменал нито дума за това. Доктор Белчър се обади тази сутрин, за да ни каже, че е много доволен, че можем да работим заедно върху този проект, въпреки случилото се между теб и Травис. Изобщо не знаех за какво говори. Помолих го за обяснение и тогава всичко ми се изясни.

— Предполагам, че е говорил за мен като за губещата страна в любовен триъгълник.

— Нещо подобно.

— Е, да, но той греша.

Чейс се поколеба за момент. Внимателно се вгледа в нея сякаш се опитваше да прецени доколко е искрена и честна.

— Защо тогава не ни каза, Сейдж? Защо трябваше да се преструваш през тези няколко седмици?

— Защото това си бе мой проблем и не исках да ви въвличам в него. Ако ви бях казала, само щях да помрача радостта от раждането на Джейми. Щях да съсипя празника на всички. Щях да ви накарам да се чувствате неловко.

— И все пак, трябваше да ни се довериш, Сейдж — меко изрече той — Нали семейството е точно за това. Всички ние приемаме присърце грижите и тревогите на всеки един от нас. Знаеш го. — Той

се засмя. — След обаждането на Белчър, Лъки не е спрял да повтаря, че му иде да отпрати за Хюстън и да направи Травис на кайма.

Тя изразително завъртя очи.

— Страхотно!

— Кажете само една дума и тръгваме и двамата.

Тя се усмихна с благодарност и отрицателно поклати глава, а сърцето ѝ преливаше от щастие и любов.

— Но все пак благодаря за предложението.

— Мама ще получи истеричен припадък.

— О, Боже, Чейс, наистина! Ужасявам се при мисълта, че ще трябва да ѝ кажа. Веднага ще започне да ме налива с горещ чай и да ме тъпче с храна.

— Ще трябва да я изтърпиш. Тя ще се почувства по-добре, ако я оставиш да се посуети около теб. — Чейс протегна ръка към колата ѝ. Тя също подаде нейната и той я стисна. — Сигурна ли си, че си добре?

— Не се безпокой за мен. Изобщо не бях толкова съсипана, колкото вие си мислите.

— Радвам се да го чуя, Сейдж. Травис не е кой знае каква загуба.

— Вярно е. Другата загуба е далеч по-голяма. Не можахме да се възползваме от контактите на доктор Белчър в света на бизнеса.

Той поклати глава с упоритост, която ѝ беше добре позната.

— Няма начин. Ще преживеем някак и без помощта на Белчърви.

Беше ѝ приятно да разбере колко много държат братята ѝ на нея и макар позицията им да не беше от най-умните, тя демонстрираше лоялността и загрижеността им за нея.

Сейдж леко стисна ръката на Чейс и я пусна.

— Отивам си вкъщи. Сутринта тръгнах много рано от Хюстън и вече съм готова за сън.

Наистина изглеждаш малко изморена и напрегната.

— Марси е много добър слушател, в случай че искаш да поговориш с някоя жена за случилото се.

— Не искам повече да мисля за това. Предпочитам да се отнасям към цялата тая неприятна история като към едно лошо преживяване в миналото ми и да продължа напред.

Чейс я изгледа недоверчиво. Усещаше, че има още нещо, което я притеснява, но не можеше да разбере какво е то.

— Върви си у дома и се наспи добре.

— Точно това възнамерявам да направя. Довиждане.

Тя затвори прозореца на колата, махна му с ръка и потегли. Когато се прибра вкъщи, с удоволствие забеляза, че няма никой. Лори и Девон вероятно бяха излезли на пазар. Тя се изкачи по стълбите, като уморено се подпираше с едната си ръка на полираните перила, а с другата влачеше куфара си. Инстинктивно се запъти към стаята си, но след това се сети, че в нея вече живее друг. Обърна се и влезе в стаята за гости.

След като се изкъпа, тя внимателно огледа тялото си в огледалото, закачено на вратата на банята. Изглеждаше точно така, както бе изглеждала винаги. Но това беше невъзможно. Чувстваше се толкова различна и просто не можеше да си обясни защо промените в нея си оставаха невидими.

Но най-необяснимо от всичко бе защо бе позволила това да се случи, и то с Харлан Бойд. Безброй млади мъже се бяха опитвали да я спечелят, използвали бяха най-различни средства — смешни, нелепи, романтични.

Сейдж се хвърли върху леглото си.

Харлан. Със съвсем малко усилия той бе постигнал това, което толкова много други младежи се бяха опитвали, но без какъвто и да бил успех.

Никога преди подобен акт не й бе изглеждал правилен и естествен. Травис я бе молил, разбира се. По едно време дори беше предложил да си наемат апартамент и да живеят заедно. Беше й казал, че иска да достигнат по-голяма интимност във взаимоотношенията си. Причините й да не се съгласи бяха неубедителни дори за нея самата и затова не му отговори веднага, а след време той спря да настоява.

След това се появи този синеок, строен скитник и тя се предаде веднага, щом я погледна. И в това нямаше никакъв смисъл. Харлан представляваше всичко онова, което тя не харесваше у мъжете. Искаше бъдещият й съпруг да има поне някакви изгледи за успешна кариера. Харлан очевидно не притежаваше никакви средства. Тя копнееше за комфорта и удобствата на големия град. Той предпочиташе праха и мръсотията в провинцията.

През последните тридесет и шест часа бе преживяла една крайно унизителна среща с доктор Белчър, провалила се бе в първия си опит

да направи нещо за Тайлър Дрилинг и се бе любила с единствения работник, нает на работа в компанията.

— Справяш се страхотно, Сейдж — саркастично прошепна тя, притиснала лице към възглавницата си.

Може би Харлан беше прав, когато ѝ каза, че е прекалено строга към себе си. Човешко е да се греши. А може би това не беше чак толкова лошо. Всяка отрицателна постъпка си имаше и своите положителни черти.

Въпреки че ѝ се бе наложило да преглътне всичката си гордост, за да отиде при доктор Белчър, той бе останал силно впечатлен от куража ѝ да се появи пред него толкова скоро след разрива с Травис. Тя сигурно бе успяла да го убеди, че напоителната им система ще намери широк пазар. Бе успяла да го спечели за идеята благодарение на убедителната си настойчивост. Той възторжено бе приел предложението ѝ да инвестира пари в проекта. Сделката бе пропаднала, но по причини, които нямаха нищо общо с търговския ѝ похват и умението ѝ да привлича клиенти.

Само Харлан и тя знаеха какво се бе случило между тях тази сутрин. Той нямаше да каже на никого, защото не искаше да пожертва работата си или приятелството на братята ѝ.

На нея просто щеше да ѝ се наложи да скърца със зъби и да понася самодоволното му изражение, а това може би нямаше да се окаже чак толкова трудно, защото ако нещата тръгнаха добре, тя щеше да пътува доста като търговски представител на компанията. Така че нямаше да ѝ се наложи да прекарва много време с него.

Сейдж се сгуши под завивките, опитвайки се да запази кълнчето оптимизъм, появило се в душата ѝ. Сега, когато всички знаеха за разваления ѝ годеж — братята ѝ със сигурност щяха да кажат на майка им и на съпругите си, — тя можеше да си отдъхне. Измамата вече нямаше да тегне като тъмен облак над главата ѝ.

Както беше казала и на Чейс, тя искаше да остави миналото зад себе си и да продължи напред. Вече имаше определени цели, свързани с кариерата си, които не само щяха да ѝ възвърнат самоуважението, но щяха да подпомогнат и семейния бизнес.

През годините, които бе прекарала в университета, Сейдж остро бе усетила липсата на домашния уют и обичта на близките си. Сега вече имаше племенница и племенник, които да глези. Майка ѝ щеше да

е щастлива, ако Сейдж се върне у дома. Биха могли да прекарват много повече време заедно. Щеше да бъде като в добрите стари времена и майка ѝ с радост щеше да продължи да я глези и да я обсипва с внимание.

Успокоена от тези мисли, тя се отпусна и се унесе в сън.

Събуди се от приятния аромат на печено месо. Стомахът ѝ се бунтуваше, което ѝ напомни, че не бе яла нищо почти двадесет и четири часа. Докато се обличаше, забеляза, че слънцето вече залязва. Беше проспала почти целия ден. Въпреки сутрешния инцидент, Сейдж се чувстваше свежа и отпочинала. Бодро отвори вратата на спалнята и се спусна по стълбите.

Пред нея се изпречи Харлан, който тъкмо се изкачваше по стълбите. Сейдж замръзна на мястото си. Той се спря на няколко метра от нея. Приковаха погледи един в друг. Сейдж може би щеше да остане като вкаменена под силата на въздействащия му поглед, ако той не бе свел очи надолу към тялото ѝ. Когато го направи, тя усети как в душата ѝ се надига вълна от страст, която следваше пътя на очите му.

Сейдж се насили да продължи пътя си. Това очевидно щеше да се случва доста често, след като и двамата живееха под един покрив. Тя нямаше да позволи присъствието му да я превърне в затворник в собствената ѝ спалня. Чия беше тая къща, в края на краищата? Негова или нейна?

Възнамеряваше да мине край него и да измърмори нещо като поздрав. Нищо повече. Само че не успя. Когато стъпи на стъпалото над неговото, той повдигна ръце, обгърна бедрата ѝ и я прикова на мястото ѝ. Ръцете му се придвижиха към кръста ѝ, а пръстите му нежно проследиха извивката на гърба ѝ.

— Сейдж? — погледна я умолително. — Добре ли си, скъпа?

Гласът му беше нежен и подкупващ и само той, дори и без помощта на ръцете му, бе достатъчен, за да я задържи, отмаляла и безсилна на мястото ѝ. Усещаше допира на ръцете му върху тялото си, топлината на дланите му извика спомена за случилото се сутринта. Тя може би щеше да се отпусне в ръцете му и да го помоли да я прегърне, ако не бе забелязала в очите му да проблясва единственото чувство, което не желаше да приеме — жал и състрадание.

— Извини ме — гласът ѝ прозвуча студено. Отблъсна ръцете му, заобиколи го и се затича по стълбите, без нито веднъж да се обърне назад. — Мамо?

— Тук съм. — Лори се обади от кухнята.

Бузите ѝ бяха зачервени от топлината на печката. Бе препасала една стара престилка, за да предпази панталона и пуловера си, но на

Сейдж и се стори, че майка ѝ никога преди не бе изглеждала толкова красива.

— Радвам се, че се върна, скъпа!

Разтвори и двете си ръце и Сейдж се намести в майчината прегръдка.

— Толкова е хубаво, че отново съм си у дома, мамо...

Останаха прегърнати няколко секунди, защото съзнаваха, че и двете се нуждаят от тази ласка. Сейдж долови познатия парфюм на Лори и отново се почувства като малко дете, което търси утеха там, където винаги я е намирало.

Когато най-накрая се отдръпнаха една от друга, Сейдж проговори.

— Зная, че Чейс и Лъки вече са ти казали за Травис.

— Да.

— Искам да те уверя, че се чувствам добре. В началото бях малко разочарована, но не за дълго.

— Обзалагам се, че си била по-скоро вбесена, а не разочарована. Разстроила си се не толкова от разваления годеж, колкото от факта, че той е предприел тази стъпка. Той, а не ти.

— Познаваш ме прекалено добре, мамо...

— Много съм доволна от това развитие на нещата — непоколебимо заяви Лори и мушна с вилицата един картоф, за да види дали е уврял. После захлупи тенджерата и се обърна към Сейдж. — Само някой мъж, далеч по-силен и решителен от Травис, би могъл да удовлетвори всичките ти изисквания.

Сейдж усети, че стомахът ѝ отново болезнено се свива. Съвсем ясно си припомни колко силен беше Харлан. Силен и нежен едновременно. Ненаситен, и в същото време всеотдаен. Краката ѝ омекваха всеки път, когато си помислеше за възбудения му penis, пулсиращ в тялото ѝ. Рано сутринта съвсем глупаво бе решила, че това, което изпитва към него, е любов, а всъщност ставаше дума само за изключително силно сексуално привличане.

Обърна се настрана, преди майка ѝ да забележи пламналите ѝ бузи.

— За какво е всичката тази храна?

— Поканих Чейс и Марси на вечеря.

Сейдж изпъшка.

— Няма да правите панихида на мъртвата ми любов, нали?

— Разбира се, че няма.

— Наистина не желая никоой да ме утешава, мамо.

— Чейс ни го каза преди теб. Беше повече от ясен. А сега престани да се горещиш и ми помогни да подредя масата.

Когато свършиха, Девон вече бе слязла долу заедно с Лорин, която седеше на високото си столче край масата и ги наблюдаваше да разсипват храната. Лъки се върна от работа, целуна жена си и дъщеря си и след като им се извини, отиде да се измие. На излизане от кухнята той се поспря и се обърна.

— Ще го преживееш ли, дечко? — Сейдж му се изплези и той се засмя широко.

— Изглежда съвсем в ред.

Пат пристигна заедно със семейството на Чейс. В последвалата суматоха Сейдж не забеляза кога Харлан е слязъл от горния етаж. Но в момента, в който се сблъска в нечие тяло, разбра, че е неговото. Задникът ѝ се отърка в корема му. Той изръмжа от изненада и удоволствие, повдигна ръце и леко ги постави на кръста ѝ.

— Ей, внимавай...

— Извинявай.

— Няма нищо.

Двете ѝ ръце бяха заети с големите чинии, които носеше. Сейдж бързо се отдалечи и влетя в трапезарията. Докосването му я бе развълнувало. Все още усещаше допира на топлите му пръсти. Ниският му, интимен и заговорнически глас ѝ напомни всичко, което бе казал, докато лежаха заедно, преплели телата си.

Всички се събраха около масата във всекидневната. За голямо нейно изумление, Сейдж установи, че ѝ е отредено място непосредствено до Харлан. Сред смесицата от аромати, които долитаха от печеното телешко, от димящите, задушени с месо зеленчуци и от домашно пригответените кифлички на Лори, Сейдж долавяше и уханието на парфюма му.

Беше ѝ трудно да се включи в разговора по време на вечерята. Близостта на Харлан постоянно я разсейваше. Коленете им се докоснаха няколко пъти. А когато и двамата едновременно посегнаха за солницата, ръцете им се сблъскаха.

Тя крадешком го наблюдаваше как се справя със сребърните прибори. Гледаше ръцете му, които предизвикваха студени тръпки и горещи вълни, заливащи тялото ѝ. Когато Харлан избърса устни със салфетката си, тя си припомни как същите тези устни целуваха гърдите ѝ, за да ги възбудят, а след това обгърнаха зърната ѝ в топла и влажна целувка.

Всички се държаха напълно естествено, но Сейдж усети, че я наблюдават внимателно, сякаш се страхуваха, че безразличието ѝ е престорено и че тя всеки момент ще изпадне в емоционален срив.

Може би наистина щеше да го направи, но поради съвсем различни причини. Близките ѝ едва ли можеха да допуснат, че не Травис, а мъжът, който седеше точно до нея, бе причина за напрегнатото ѝ изражение, за неискрената усмивка и необичайната нервност.

С привидно удоволствие тя погълна храната, която ѝ сервираха, симулирайки ненаситен апетит. Това, което наистина изпитваше в този момент, бе трудно контролируема възбуда. Единственото нещо, което искаше, бе Харлан. Единственото нещо, към което проявяваше апетит, бе допира на голото му тяло.

Докато унищожаваша шоколадовата многопластова торта и пиеха кафе, Пат ги изненада, като стана от стола си и почука с вилица по стъклената си чаша. Всички се умълчаха и го погледнаха с любопитство.

— Ами, Лори смята, че ще е по-добре, ако... ами, ако аз ви го кажа.

— По дяволите, Пат — обади се Лъки. — За последен път изглеждаше така притеснен, когато ни информира, че официално съм обвинен в умишлен палеж.

Всички се разсмяха. Всички, с изключение на Пат. Всъщност, той изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне. Прокара пръст по вътрешната страна на яката си, опитвайки се да я поразхлаби.

— Не, този път не става дума за нищо такова. Сега ... ами... вижте какво... ние, аз и Лори искам да кажа, ами...

Лори стана от стола си и се изправи до него. После обгърна с ръка кръста му.

— Това, което Пат се опитва да ви каже, а все не успява, е, че той ме помоли да се омъжа за него и аз приех.

— Ако вие нямате нищо против — намеси се Пат.

— Да имаме нещо против? — Лъки пръв скочи от мястото си. — Аз изпитвам истинско облекчение. Вече бях започнал да се притеснявам, че ако не се ожениш за нея скоро, сигурно ще ѝ излезе име на лека и неморална жена.

— Джеймс Лоурънс!

Упреците на майка му заглъхнаха в голямата му, мечешка прегръдка. Чейс бързо го избута встрани и също я прегърна. Девон и Марси целуваха зачервените бузи на Пат и бършеха щастливите сълзи, бликнали от очите им. Харлан също се включи в поздравленията. Сърдечно потупа Пат по ръката и без никакво смущение прегърна Лори.

Сейдж бавно се изправи и се приближи към двойката възрастни, които гледаха като замаяни и се смееха като деца. Никой не би могъл да се усъмни в чувствата им или да им завиди за любовта им.

Сейдж прегърна първо Пат.

— Толкова се радвам, че най-накрая официално ще станеш член на семейството ни. Ние всички сме малко смахнати. Сигурен ли си, че знаеш в какво се въвличаш?

— Дяволски съм сигурен — каза той и с обич подръпна един кичур от косата ѝ.

Когато Сейдж се обърна към Лори, по-възрастната жена напрегнато се вгледа в лицето на дъщеря си.

— Зная, че за теб това не е най-подходящия момент за подобна новина, Сейдж.

— Това е най-подходящият момент за теб и Пат. А това е най-важното. Та той чака този ден от години.

— Ти си знаела?

— Че как иначе? — възкликна Сейдж. — Да не си мислиш, че си отгледала банда тъпаци? Никой от нас не е глупав. Никой, с изключение на Лъки.

— Чух те — изкрещя той, опитвайки се да надвика плачещата Лорин.

Сейдж сдържано прегърна майка си, здраво стиснала очите си, опитвайки се да задържи парещите сълзи. За нищо на света не би им позволила да разберат, че в този момент я бяха лишили от още една сигурна опора. Чудеше се какво ли още я очаква. И кога ли щеше да

дойде последният удар, онзи, който щеше да я потопи в най-черно и безнадеждно отчаяние.

Сватбата се състоя две седмици по-късно, макар че снахите на Лори недоволстваха, че срокът е твърде кратък, за да се подготвят добре за церемонията.

— Оставете ги на мира — бе им казал Чейс в отговор на протестите им. Лъки се бе съгласил с него. — Ако съдя по вида му, Пат сякаш всеки момент ще експлодира.

Въпреки шегата, която си бе позволил да изрече веднага щом те им съобщиха решението си, Лъки, както и останалите от семейството, знаеха, че майка им никога не би легнала с някой мъж, независимо колко много го обича, преди да се е омъжила за него.

— Лори, Пат, днес сте поканили близки и приятели, за да станат свидетели на брачната ви церемония и да отпразнуват този щастлив миг заедно с вас.

Пасторът познаваше булката и младоженеца от години. Изглеждаше толкова доволен от този брак, колкото и останалите гости, изпълнили първите няколко редици в църквата.

Сейдж, която бе шаферка на майка си, се опитваше да се съсредоточи върху думите на пастора, но очите ѝ непрекъснато надничаха над рамото на Пат и се взираха в мъжа, седнал на втория ред.

Харлан също не следеше церемонията. Наблюдаваше Сейдж. Всеки път когато тя се обърнеше настрана, той приковаваше поглед в нея. Напоследък очите му сякаш я преследваха навсякъде, дори и в сънищата ѝ.

Те вече не злорадстваха, не я провокираха със самодоволното си изражение. Напрегнатият му израз, обаче, който се бе появил отскоро, я притесняваше още повече. Сейдж се боеше, че Харлан вижда твърде много, разбира неща, които тя не би искала той да узнае.

През изминалите две седмици тя го бе избягвала всячески. Заедно с Марси и Девон бе посветила цялото си време на приготовленията за сватбата.

Харлан прекарваше повечето от времето си в склада, потънал в работа върху прототипа, и дори предсватбената треска не можа да го откъсне от заниманията му. Отслабна, изглеждаше изпит и изтощен. В началото Сейдж си помисли, че това бе просто плод на въображението ѝ, но след това чу Лори да го хока, че се преуморява, не си почива достатъчно и не се храни добре.

Бръчките около устата му изглеждаха по-дълбоки в този момент, но въпреки това той беше изключително красив. Косата му бе сресана — как да е. Беше облечен официално. Носеше ботуши, но те бяха излъскани до блясък. Тъмният му панталон беше изгладен и макар че вместо сако бе облякъл спортно яке, предвид тържествеността на случая, си бе сложил и вратовръзка. Ризата му беше колосана и изглеждаше изключително бяла на фона на загорялото му лице.

По време на кратката церемония, против волята си, Сейдж отново и отново обръщаше поглед към искрящите му сини очи. Магнетичната им сила я караше да се чувства неловко и да се поти от неудобство в скъпата си рокля от ангорска вълна. Подплънките на осеяните с мъниста рамене ѝ придаваха обем в рамената и подчертаваха стройното ѝ тяло, а твърдата, колосана яка, бе изключително елегантна и красива.

Сейдж знаеше, че изглежда добре. Но последното нещо, което искаше в този момент, бе да изглежда добре пред Харлан. По-скоро би умряла, отколкото да го накара да си помисли, че се опитва да го впечатли. Откровеният начин, по който я наблюдаваше обаче, подсказваше, че той харесва не само роклята, но и това, което беше под нея.

— Можеш да целунеш булката, Пат. — Очите на Сейдж се изпълниха със сълзи, докато гледаше грамадния, широкоплещест шериф, който с издайнически блеснали очи взе Лори в прегръдките си и я целуна. Сейдж си припомни колко много бе страдала майка ѝ по време на продължителното боледуване и последвалата смърт на баща ѝ. Лори заслужаваше това щастие. Тя очевидно разцъфваше под ласките и любовта на Пат. Зачервена от вълнение, Лори се обърна и погледна гостите.

Сейдж имаше задължения като домакиня в къщата и затова двете с Девон си тръгнаха от църквата веднага щом това стана възможно. Бяха украсили къщата с цветя, зеленина и свещи и предварително бяха приготвили всичката храна, с изключение на сватбената торта.

Гостите ги обсипаха с комплименти. Къщата кънтеше от смях и сърдечни и искрени разговори. Денят бе изпълнен с много щастие и радост.

За Сейдж, обаче, празникът мина като в мъгла и тя с благодарност посрещаше всяка нова задача. Задълженията ѝ на

домакиня отвличаха мислите ѝ от Харлан, запълваха времето ѝ, ангажираха я изцяло.

Преди още да осъзнае колко време бе изминало, всички се събраха на предната веранда, за да изпратят младоженците. Лори се приближи към всяко едно от децата си и го прегърна, а след това ги привлече и тримата в една обща прегръдка. Очите ѝ плуваха в сълзи, докато се сбогуваше с тях.

— Обичам ви толкова много! Благодаря ви, че сте такива чудесни деца. Благодаря ви, че се радвате на щастието ми.

— По-добре я отведи бързо, Пат — заядливо се обади Чейс. — Май започва да се разколебава.

Сред вълна от смях и пожелания, Пат придружи булката до колата ѝ — не можеха да вземат патрулната кола за медения си месец — и отпътуваха под дъжд от ориз.

Гостите започнаха да се разотиват, докато най-накрая останаха само членовете на семейството. Двете бебета вече спяха на горния етаж, а мъжете се включиха, за да помогнат в почистването.

Когато приключиха с работата, всички се събраха около кухненската маса, за да хапнат по слип сандвич.

— Човек изобщо не може да се наяде с торта и сандвичи с пържен хляб — отбеляза Чейс, докато трупаше шунка и швейцарско сирене върху филия ръжен хляб.

— Може би трябваше да приготвим сандвичи и за Лори и Пат — додаде Девон. — Те ядоха по-малко от всеки друг, а им предстои твърде дълго шофиране.

Плановете им бяха да отидат в планините на Ню Мексико, където по високите места имаше сняг. Нямаха никакво намерение да карат ски — искаха просто да се порадват на собствената си компания и на красивата гледка, откриваща се през прозореца на шикозната им, уютна квартира.

— Шегуваш ли се? — изкиска се Лъки. — Те може би вече отдавна са спрели да прекарат нощта само на десет мили от тук. Обзалагам се, че Пат не е стигнал по-далеч от първия изпречил се на пътя му мотел.

— Доколкото разбирам, вие двамата не си падате много по романтиката — отбеляза Марси и заядливо погледна Лъки и Девон.

Лъки се пресегна и силно стисна рамото на жена си.

— Дяволски си права, Марси.

Девон бе известна с това, че никога не оставаше на друг последната дума. Без да се притеснява от останалите, тя обви ръце около врата на Лъки и го целуна дълго и продължително. Когато най-накрая се отдръпна от него, той едва успя да си поеме въздух.

— Обичам сватбите. Те винаги действат на жените дяволски възбуждащо.

Сейдж нервно погледна към Харлан. Той безмълвно я наблюдаваше, приличаше на дива котка, вперила поглед в жертвата си. Тя стана от стола си, взе празната си чаша и се приближи до хладилника, за да си сипе още малко мляко. Движещата се мишена може да бъде улучена по-трудно, помисли си тя. Чувстваше се като животно, уловено в тънка, подобна на паяжина мрежа.

Чейс изпъшка.

— Марси може и да е възбудена, ама какво от това?

— Това му е единственият недостатък на раждането. Още дълго ли трябва да чакате? — Лъки състрадателно ги изгледа.

— Още две седмици — отговори Марси и прегърна съпруга си през раменете, опитвайки се да го утеши. Той наведе глава и я постави на гърдите ѝ.

— Най-вълнуващото нещо за жените в една сватба — замечтано произнесе той — е музиката на органа. Тя им напомня за звуците, които издават, когато се любят.

Сейдж изпусна чашата си. Тя с трясък се удари в пода и се разби на парчета. Млякото се разплиска по обувките и чорапите ѝ.

Марси отблъсна главата на Чейс.

— Трябва да се засрамиш от себе си! Сестра ти се смути и притесни и аз не я виня ни най-малко.

Лъки се запревива от смях.

— Това беше умно казано, големи братко. Как не се сетих сам!

Девон, подобно на Марси, полагаше неимоверни усилия, за да подтисне собствения си смях.

Сейдж не се осмеляваше да погледне към Харлан. Този разговор бе подходящ за щастливи семейни двойки, които не изпитваха никакво неудобство да се шегуват със сексуалните си апетити. За хора с гузна съвест и несподелена, внимателно пазена тайна, обаче, той бе истинско мъчение.

Сейдж попи разлятото мляко с една кърпа и без да иска поряза ръката си на едно стъкло. Докато стоеше наведена над мокрото петно, в полезрението ѝ попадна чифт познати ботуши.

Харлан приклепна до нея и започна да събира по-големите парчета стъкло.

— Дай да ти помогна.

— Не, благодаря.

Той хвана ръката ѝ.

— Но раната ти кърви.

— Няма нищо. — Тя издърпа ръката си. — Ще се кача горе да се преоблека.

Тя се втурна нагоре, изхлузи роклята си и захвърли скъпите си обувки. Замени елегантните дрехи с най-старите си дънки, ботуши за езда и дебело яке. Отвори аптекката в банята, намери малко лейкопласт и го залепи върху раната, преди да надене на ръцете си тесните, кожени ръкавици. Само след няколко минути вече бързаше надолу по стълбите, стиснала в ръка новия камшик, който беше получила за Коледа.

— Отивам да пояздя — обяви тя и прекоси кухнята, без дори да забави крачка.

— Сега? — Чейс погледна през кухненския прозорец. — Вече е почти тъмно.

— Няма да се бавя.

Тя изхвъркна през задната врата и се затича към обора, преди да успеят да я спрат. Оседла любимия си кон за рекордно кратко време. Веднага щом излязоха от двора, тя пришпори жребеца и препусна в галоп.

Вятърът разпиля косата ѝ. Усети ледения му дъх върху бузите си, мокри от сълзите. Беше изминала значително разстояние, когато започна да се успокоява. Вече не ѝ се струваше, че гърдният ѝ кош всеки момент ще се пръсне от стаеното в душата ѝ напрежение.

Сейдж дълбоко пое студения въздух. Той преряза дробовете ѝ и изкара нови сълзи в очите ѝ, но сега болката бе по-различна. През изминалите две седмици, след като научи за намерението на майка си да се омъжи, Сейдж всячески се бе опитвала да се пребори с връхлетялото я чувство на невъзвратима загуба.

Беше много егоистично от нейна страна и тя го осъзнаваше. Не завиждаше нито на майка си, нито на Пат заради очевидното им щастие. Но женитбата им още повече засили чувството ѝ на самота и изолация.

Какво щеше да прави оттук нататък? Къде пише да живее? С кого?

Лори ги бе информирала за плановете им да живеят в малката къщичка на Пат. Лъки беше против.

— Това е твоята къща, мамо.

— Това е нашата къща — поправи го Лори. — Тя принадлежи на всички ни. Вие двамата с Девон я превърнахте във ваш дом и аз съм безкрайно щастлива от това. Обичам тази къща. Обичах и мъжа, който я построи. Но сега вече обичам друг мъж. Искам да живея в неговия дом, заедно с него.

Сейдж знаеше, че тя винаги ще е добре дошла в къщата. Тя беше и неин дом. Както и Лори бе отбелязала, тази къща принадлежеше на всички тях. Девон и Лъки никога не биха я изхвърлили от нея.

Но въпреки това, тя щеше да се чувства като натрапница. Тази къща бе дом за едно цяло семейство. А тя вече нямаше такова. Не беше част от семейството на Лори и Пат. Не беше част от...

На света имаше стотици хиляди жени, които живееха сами. Но не това я притесняваше. Не можеше да понесе мисълта, че е откъсната от най-скъпите ѝ и близки хора. За Лори най-важен вече беше Пат. И точно така трябваше да бъде. Чейс и Лъки си имаха собствени семейства.

А тя какво имаше? Нищо. Нямаше истински дом. Нямаше истинска работа. Нямаше си никого.

Сейдж спря коня и скочи на земята. Подложила буза под муцуната му, тя му призна, че се е отдала на самосъжаление и той леко я побутна по рамото, сякаш изпълнен със състрадание.

— Никой няма нужда от мен. Какво ще правя през останалата част от живота си?

Жребецът, твърде бързо изчерпал съчувствието си, бързо наведе глава и започна да пасе.

След като Сейдж излезе, в кухнята се възцари пълна тишина. Лъки заговори пръв.

— Какво й става?

Харлан грабна якето си от закачалката, отвори вратата и излетя навън.

— Ще отида да я потърся.

— Не ми се щеше да повдигам този въпрос, но Сейдж се държи твърде неестествено — каза Марси.

— И защо смяташ така? — Всички го изгледаха с укор. — Добре де, тя винаги се е държала малко странно, нали? — Лъки се опита да се защити.

Чейс се обърна към Марси.

— С теб говорихме за това и преди. Положих невероятни усилия, за да се държа мило с нея, но ти очевидно смяташ, че не съм й помогнал особено.

Марси сви рамене.

— Нещо все още я тревожи.

— И аз го забелязах — обади се Девон. — Но тя не споделя нищо с мен.

— Нито пък с мен — каза Марси.

— Дали е заради Белчър?

Девон смръщи вежди.

— Не мисля, че Сейдж е лудо влюбена в него. Сигурна съм, че щях да разпозная симптомите, ако беше така. — Тя нежно погледна съпруга си.

— Съгласна съм, Девон — кимна Марси.

— Но това, което знам, е, че тя не е същата, откакто се прибра у дома за Коледа.

— Не мислите, че ревнува от Пат, нали? — предположи Чейс. — В един момент той стана по-важен за мама от самата Сейдж.

Никой не проговори известно време. Всички мълчаливо обмисляха проблема. Най-накрая Марси рече:

— Женитбата им може да е допринесла малко за странното й поведение, но не мисля, че тя е в основата на проблемите й. Сейдж уважава брака като институция и не би позволила той да я разстрои толкова.

Марси с тревога погледна към вратата.

— Неудобно ми е да го кажа, но не съм убедена, че Харлан е най-подходящият човек, който бихме могли да изпратим да я потърси.

— Смяташ, че състоянието ѝ напоследък може да има нещо общо с Харлан? — попита Лъки.

— Не зная — изрече уклончиво Марси. — Изглежда, че между тях има твърде много стаена враждебност. — Но още недоизрекла думите, тя се опита да омаловажи казаното с едно махване на ръката си. — Може би само така ми се струва.

— Не, не е така — намеси се Девон. — Миналия ден ги видях на стълбището. Той се опита да я заговори, но тя мина край него, без да му каже нито дума. Тогава не им обърнах внимание, но сега, когато заговори за това, се сещам, че вече няколко пъти съм ставала свидетел на грубото ѝ отношение към него.

— Дявол да го вземе — измърмори Лъки. Харлан е толкова симпатичен тип. — Погледна през масата към Чейс. — Ти какво мислиш по въпроса?

— Проклет да съм, ако разбирам нещо. Може би се сърди, задето го взехме в компанията. Преди това тя си беше чисто семеен бизнес. Но каквато и да е причината, мисля, че ще е по-добре, ако я намеря преди него.

— И аз ще дойда.

Няколко минути по-късно двамата братя вече бяха в пикапа на Чейс и бавно караха по калния път през пасището.

Дочула шума на приближаващите се копита, Сейдж вдигна глава от врата на коня си. Беше станало вече толкова тъмно, че в първия момент ездачът ѝ заприлича на тъмна, движеща се сянка. Той намали темпото и конят бавно тръгна към нея.

Разпознала шапката и широките му рамене, тя го изгледа, без да може да реши дали е прекалено ядосана или твърде радостна, че е тръгнал след нея. Харлан преметна крак над седлото и скочи на земята.

— Какво правиш тук?

Той обърна глава в посоката, от която беше дошъл.

— Безпокоят се за теб. Така изхвърча от къщата, че се уплашихме, че може да си счупиш врата. Или този на жребеца.

— Оценявам вашата загриженост, но, както виждаш, и конят, и аз сме добре и не се нуждаем от ничия помощ. Особено пък от твоята.

— Изпитвам истинско облекчение, че няма да се наложи да застреляме нито него, нито тебе.

Без да променя буреносното си изражение, Сейдж заобиколи животното и постави крак в стремето. Преди да успее да се качи обаче, Харлан я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Още дълго ли смяташ да ме избягваш?

— Винаги.

— След всичко, което се случи между нас?

— Казах ти, че не искам да говоря за това.

— Но аз искам. — Той извиси глас и почти се разкрещя. — И имам да кажа много неща по въпроса. И след като рискувах собствения си врат, докато препусках насам в тъмнината, ти ще останеш на мястото си и ще ме слушаш и проклет да съм, ако мръднеш, преди да съм свършил.

Докато стискаше ръката ѝ по този начин, Сейдж така или иначе не можеше да си тръгне. Не че тя нямаше да се опита да се освободи... ако наистина го желаше. Въпреки здравия си разум, обаче, искаше да чуе онова, което очевидно не му даваше мира.

— Добре. Печелиш — сухо изрече тя. — Кое е това толкова важно нещо, което трябва да чуя на всяка цена?

— Ти беше девствена, Сейдж.

— Зная това по-добре от теб.

— А аз непрекъснато се питам дали взимаш противозачатъчни хапчета.

Сейдж шумно пое въздух. Когато отвори уста, за да му отговори, тя установи, че временно с онемяла. Отрицателно поклати глава.

Той свали шапката си и се плесна с нея по бедрото.

— О, Боже!

— Е, не се притеснявай, господин Бойд. — жлъчно изрече тя. — Ако възникне проблем, аз сама ще се погрижа за него. Освобождавам те от всякаква отговорност.

— Знаеш ли какво, госпожице Сейдж. — Той бавно произнасяше думите през стиснатите си зъби. — Не те моля за опрощение. Искам само да знам пред какво точно сме изправени. За какво, по дяволите, си мислеше, когато легна с мъж, който не взима никакви предпазни мерки? Защо поне ти не се опита да се предпазиш? Ами че аз бих могъл да ти лепна и някоя болест.

Тя се олюля и се подпря на хълбока на жребеца.

— Успокой се, няма такава опасност. — Гласът му малко поомекна. — Винаги съм взимал всички необходими предпазни мерки. Но както сигурно и сама си спомняш, аз нямах никакви дрехи и джобове по себе си, когато връхлетях като хала в спалнята ми.

Тя усети, че се изчервява при спомена за красивото му голо тяло.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — попита го с дрезгав глас.

— Не. Не, по дяволите! — Той я пусна и пъкна и двете си ръце в задните джобове на дънките си. Няколко мига остана загледан в тъмнината пред себе си, а после отново я погледна.

Когато заговори, от устата му излезе облак пара.

— Не исках да ти се случи нищо лошо, Сейдж. Трябва да ми повярваш. Идеше ми да си пръсна главата, когато разбрах, че си девствена. Но когато го разбрах, вече бе прекалено късно да направя каквото и да е. Просто не можех да се спра. — Прикова очи в нейните. Сейдж бързо отклони поглед. Гласът му беше малко по-нисък, когато продължи. — Имах намерение да... ами, да го извадя. Нали разбираш?

Тя шумно преглътна и се загледа в яката на ризата му.

— Но ти беше... Всичко беше... По дяволите, не е необходимо да ти го обяснявам. — Той шумно изпусна насъбралия се в гърдите му въздух и изруга. — Ти мръдна леко, скъпа, и аз бях загубен.

Приглушените му думи ѝ припомниха чувствата, които я връхлетяха, когато това се случи. Гласът му и настойчивостта, с която

говореше, съживиха позатихналите ѝ страсти. Зави ѝ се свят и тя инстинктивно протегна ръце, търсейки опора.

Той я сграбчи за раменете и я придърпа към себе си, а после плътно я обгърна с ръцете си. Заговори отново, със заровено в косата ѝ лица.

— Кажи ми, че си добре. Успокой ме, Сейдж.

— Добре съм. Честно. Всичко е наред.

— Нараних ли те?

— Не.

— Закълни се!

— Кълна се.

— Не бих могъл да живея с мисълта, че съм ти причинил болка. Но ти се чувстваш добре, Сейдж, нали? Изпита ли изобщо някакво удоволствие... тогава!

Тя мълчаливо кимна, опряла глава на гърдите му.

— Малко?

— Ами, да — срамежливо промърмори тя.

— Това означава ли по-вече от малко? — Тя отново кимна.

Измърморвайки едно „О, Сейдж“, той хвана кичур от косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Разтворените му устни потърсиха нейните. В студения нощен въздух устата му ѝ се стори още по-топла, по-влажна, по-мека. Целуваха се жадно и ненаситно. Най-накрая той се отдръпна назад и притисна главата ѝ към разтворената яка на ризата си и тя с наслада вдъхна аромата на чистата му кожа и долови силните удари на сърцето му.

— Чуй ме, зная, че все още не знаеш дали си бременна или не. Може би дори не си ѝ помисляла за това с цялата тая суматоха около сватбата...

Наистина не беше. Бе толкова зашеметена от случилото се, че мозъкът ѝ сякаш се бе оказал неспособен да мисли за каквото и да било друго, дори и за последиците от постъпката ѝ.

— Това, което искам да кажа, е — продължи той, — че искам веднага да разбера, ако пропуснеш месечния си цикъл. Искам да постъпя по най-почтения начин, Сейдж. Ще се ожения за теб.

Топлината на тялото му, сигурността, която изпитваше в прегръдките му, тихият му глас, бяха предизвикали измамно

спокойствие в душата ѝ. Грубата реалност сякаш бе смекчена от ласките му, от страстната целувка, от дъха, който галеше косата ѝ.

Но в момента, в който думите му най-сетне достигнаха до съзнанието ѝ, прекрасната омая, която я бе обгърнала, веднага изчезна. Романтичните, розови блянове мигновено бяха изместени от обхваналата я ярост.

Сейдж рязко го отблъсна от себе си и в същото време силно го изрита в крака с върха на ботуша си.

— Копеле такова! — Свила юмруци, тя започна да нанася удари по главата му, а той в повечето случаи успяваше да се предпази от тях. — Нямам нужда от състраданието и милосърдието ти. Мога и сама да се грижа за себе си. Притрябвала ми е твоята помощ. Не бих се омъжила за теб..

— Сейдж, успокой се. Лошо се изразих. Това, което исках да кажа...

— Зная какво искаше да каже — тя отново размаха юмруци.

— Престани! По дяволите! Спри! Не ме карай да те наранявам!

— Да ме нараняваш! — изпищя тя. — Откакто сме се срещнали, ти непрекъснато ме нараняваш по един или друг начин. — Изгледа го яростно, напълно забравила за уверенията си отпреди няколко минути.

Той успя да хване и двете ѝ китки, което окончателно я вбеси. Тя се бореше с него, риташе и свиваше пръсти подобно на хищни нокти, с които би издраскала очите му, ако ръцете ѝ бяха свободни.

И двамата стреснато подскочиха когато фаровете на някаква кола прорязаха тъмнината и те изведнъж се оказаха в центъра на светлината им.

— Какво, по дяволите, става тук? — властно запита Чейс.

— Надявам се, че имаш някоя дяволски убедителна причина да я държиш по този начин, Харлан — излая Лъки.

— Имам. Ако я пусна, тя вероятно ще ме убие.

— Ще го направя! — Сейдж заби рамо в ребрата му.

Той изръмжа и се сви от удара. Едва си пое дъх и заговори с хриптящ глас.

— Тя ... тя може да...

— Не! — Сейдж замръзна на мястото си, прекратила борбата си с него и го погледна умолително.

— Трябва да им кажа, Сейдж. — Погледът му изразяваше истинско съжаление. После отново се обърна към братята й. — Може да е бременна от мен.

Атмосферата изведнъж се изпълни с напрегнато очакване, подобно на това, предхождащо гръмотевичния тътен след яркия блясък на светкавицата.

— Ти, подъл кучи син!

Лъки се хвърли към Харлан. Харлан успя навреме да избута Сейдж настрана. Юмрукът на Лъки попадна в стомаха му. Той се преви на две, но веднага се изправи под въздействието на съкрушителния удар, уцелил брадичката му.

Харлан очевидно искаше да каже нещо, но то остана неизречено, когато поредният удар попадна в рамото му. Той се опита да го избегне, но загуби равновесие и падна по задник в мръсотията.

Той отметна глава и се втрени в братята й. Сейдж си припомни, че и преди бе виждала гневния блясък в очите му.

— По дяволите! Казах ви, че не искам да се бия с вас, но вие не ми оставихте никакъв избор. — След това се изправи на краката си, наведе глава и замахна към Лъки.

— Чейс — изкрещя Сейдж, — направи нещо!

Чейс не бе толкова избухлив, колкото по-малкия си брат, но иначе не му отстъпваше нито по сила, нито по бързина. Никога не бе стоял настрана от някое сбиване, особено пък ако ставаше дума за семейната чест.

Макар че само няколко минути по-рано Сейдж бе заплашила Харлан с убийство, сега с облекчение видя, че той няма да е принуден да се бие с двамата й братя. Вместо да се присъедини към тях Чейс се опита да ги разтърве.

Лъки и Харлан обаче не искаха и да чуят за това. Свирепостта се налагаха един друг, а Чейс в опитите си да ги помири също отнесе няколко удара.

За известно време Лъки имаше надмощие, Харлан само се защитаваше. После сякаш си размениха ролите и Харлан започна да напада. Удари Лъки в стомаха, поспря, а след това злобно го изпра по брадата. Ударът бе много силен и главата на Лъки отскочи назад. Той отстъпи няколко крачки назад, обърна се и се подпря на пикапа.

Дори и от мястото, на което стоеше, Сейдж чу, как се счупи костта на ръката му. Той сякаш остана увиснал върху колата цяла вечност, а после се смъкна на земята. Притиснал дясната ръка към стомаха си, той се срина в праха.

До този момент Сейдж бе смятала, че знае какво означава думата нещастие.

Дефиницията в Уебстър бе пълна и изчерпателна, но дори и тя се оказа недостатъчно всеобхватна. Сейдж никога преди не се бе замисляла за истинската същност на думата, за действителните измерения и дълбочината на чувството, което назоваваше. Ужасното страдание проникваше чак до костите ѝ, изпълваше я с леден студ и тя се гушеше под завивките, без да успее поне малко да се постопли. Страданието караше зъбите ѝ да тракат, а мускулите ѝ да се свиват от спазми.

Тя лежеше с широко отворени очи, взираше се в тъмнината около леглото си и непрекъснато мислеше за събитията, случили се през последните няколко часа.

Щом затвореше очи, веднага си представяше Харлан и Лъки, които се биеха в яркия кръг, осветен от призрачната светлина на фаровете, а под краката им се вдигаха облаци прах, които сякаш танцуваха в светлината на двата лъча. Отново чуваше ужасното пращане на костта и звука на разцепена и разкъсана кожа. Ясно виждаше лицето на брат си, сгърчено в агония, с побелели от болката устни.

Чейс ги наблъска, нея и Лъки в кабината на пикапа и подкара като луд към къщата. Пътят беше неравен и Лъки изразително ругаеше при всяко подскачане на камионетката.

Пристигането им предизвика паника и хаос в цялата къща. Дрехите им бяха напоени с кръв, макар да не се знаеше чия точно беше кръвта. Освен счупената ръка, Лъки имаше натъртена челюст, очите му бяха отекли и полузатворени, а едната му устна бе много лошо разцепена.. Само след няколко минути той вече бе на път за болницата, придружен от Девон и Чейс. Марси и Сейдж останаха с децата, които вече спяха.

Измина доста време, преди Сейдж да се сети за конете, които бяха останали на пасището. Тя изтича в обора. Конете си бяха в боксовете, избърсани и без седла. Очевидно Харлан се бе погрижил за тях, но сигурно вече си бе тръгнал, защото пикапът му не се виждаше наоколо.

Около полунощ Чейс и Девон се прибраха без Лъки. Ръката му не била лошо счупена и щяла да заздравее без усложнения, но лекарят

го посъветвал да остане през нощта в болницата, за да го наблюдават.

— Той не искаше да остане — осведоми ги Девон. — Но аз настоях. Мога ли да ви помоля да прекарате нощта тук? Може да ме извикат от болницата, или... — гласът ѝ беше слаб и несигурен.

Чейс и Марси се съгласиха да останат през нощта. Сейдж се изкъпа и се приготви за лягане. Вършеше всичко механично, тялото и умът ѝ бяха като вцепенени. Никой не бе вдигнал пръст срещу нея и не я бе обвинил за случилото се, но сигурно дълбоко в себе си всички бяха убедени, че тя е виновна за всичко.

Чейс почука на вратата ѝ точно когато се канеше да загаси лампата.

— Съществува ли някаква възможност наистина да си бременна от Харлан?

— Възможност? Да, Чейс — смирено отвърна тя, без да смее да го погледне. — Но е малко вероятно.

— Той изнасили ли те, Сейдж? Защото ако го е направил, изобщо няма да си направя труда да викам полицията. Сам ще се разправям с кучия син.

— Не! Не прави нищо, Чейс. — Не можеше да понесе мисълта, че би могла да причини на семейството си още неприятности, притеснения и страдания. — Той не ме е принуждавал да го правя. Изобщо не беше така.

— Примами ли те? Подлъга ли те по някакъв начин?

— Не. Беше... по взаимно желание.

Той остана на прага още няколко секунди. Сейдж усещаше върху себе си настойчивия му поглед, който сякаш се мъчеше да проникне в сведената ѝ глава, за да разбере истината.

— Добре — най-сетне изръмжа той. — Лека нощ.

— Лека нощ. О, Чейс — тя го извика обратно — Няма да се опиташ да уведомиш мама и Пат за случилото се, нали?

— Обсъдихме този въпрос по пътя за болницата и решихме да не съсипваме медения им месец.

Сейдж го погледна с искрено облекчение.

— И аз така смятам. Лека нощ.

Бяха провели този разговор преди няколко часа, а тя все още не можеше да заспи. Лъки беше в болницата заради нея. Чейс заплашваше да тръгне след Харлан и да го пребие, ако не и нещо по-лошо. Снахите

й бяха научили повода за сбиването. Не смееха да я погледнат в очите й и тя не бе сигурна какво точно изпитват към нея — състрадание или презрение.

Цялото й семейство бе въввлечено в тая бъркотия и вината за това бе изцяло нейна. Как успя да се забърка в подобна каша? Само една седмица преди Коледа тя смяташе, че напълно контролира живота си. А после всичко се обърка и плановете й сега лежаха стъпкани в краката й.

Беше взела няколко неправилни решения, които бяха засегнали не само нея, но и близките й и семейния бизнес. Замислена за това, тя изръмжа и зарови глава във възглавницата.

Чейс и Лъки възлагаха големи надежди на напоителната система. А сега пред нея вече нямаше никакво бъдеще. Както стояха нещата, понататъшната им съвместна работа с Харлан бе малко вероятна. Компанията щеше да продължи да запада, докато най-накрая стигне до дъното. И за всичко бе виновна само тя. Студът, който пронизваше костите й, изведнъж изчезна. Стана й много топло и тя изрита настрана електрическото одеяло. Стана от леглото и взе безцелно да кръстосва из стаята. Не можеше да позволи семейният бизнес да бъде съсипан. Никога нямаше да си възвърне самоуважението, ако това се случеше заради нея и неточните й преценки. Дядо й Тайлър бе основал компанията. Проклетата да е, ако позволи на хората да говорят, че бизнесът им се е сгромолясал, защото внучката му, ръководена единствено от хормоните си, се бе поддала на съблазнителното обаяние на две изключително красиви сини очи и на чифт прилепнали към тялото стари дънки Ливайс.

— Проклетата да съм, ако позволя това! — тържествено се зарече тя.

Трябваше да направи нещо — каквото и да е, за да предотврати подобна катастрофа. Но какво?! Боеше се да предприеме решителни действия, защото в последно време всяка нейна крачка се бе оказала напълно погрешна. Не можеше да си позволи повече грешки, ако искаше да докаже, че е достойна за името Тайлър.

Нищо не се постига без труд.

Без кураж няма слава и триумф.

Тези основни максими от юношеската й философия отекваха в главата й. Изведнъж те започнаха да придобиват съвсем определен

смисъл.

Самото мислене ѝ се струваше опасно, защото идеята, която се въртеше в най-забутаните кътчета на главата ѝ, изглеждаше прекалено рискована, за да я сподели дори на глас. Дали все пак да не я поосмисли малко по-подробно?

Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че не може да се върне в леглото и отново да се завие през глава. Трябваше да вземе решението сега, преди светлината на деня и силата на здравия ѝ разум да я принудят да се откаже.

Преди да успее да убеди сама себе си, че идеята ѝ е истинска лудост, тя се приближи до гардероба, извади куфара си и започна да го пълни с дрехи.

— По дяволите!

Харлан пхна в уста ударения си палец. Докато се опитваше да закачи караваната си на пикапа, без да иска смаза пръста си между две метални халки. Все не успяваше да закачи караваната, но след всичко, което се бе случило тази вечер, едва ли можеше да очаква нещата да тръгнат гладко.

— Това само идва да покаже докъде може да те докара честността и откровеността с хората — продума той, когато караваната най-сетне застана на мястото си.

Чу звука на приближаващата се кола преди да е видял фаровете, които осветиха стволите на заобикалящите го борове. Веднага се изправи, макар че при това движение изпита силна болка в изпонараненото си тяло. Реши, че няколкото натъртвания и повърхностни рани едва ли бяха толкова важни в този момент, защото братята Тайлър този път може би бяха дошли с пушките си.

Примирен с мисълта, че ще му се наложи да се бие още веднъж, той се опита да се стегне и да се подготви психически и физически за предстоящата среща. Изобщо не се успокои, когато вместо братята от колата слезе Сейдж. Напрегна се още повече, докато я наблюдаваше.

— Изслушай ме преди да кажеш каквото и да било — извика тя вместо поздрав.

— По-добре се махай отгук, Сейдж, преди отново да са те хванали с мен! А може би този път са те изпратили като примамка, за да видят дали ще се хвана на въдицата.

— Казах ти първо да ме изслушаш — Сейдж рязко го прекъсна. — Сама съм. Чейс спи у дома, а Лъки е в болницата.

— Исусе! — Той прокара ръка по лицето си. Изобщо не бе имал намерение да го удря толкова силно. Догади му се, като чу звука от счупената кост. Искаше му се да се спусне и да им помогне, но знаеше, че в онзи момент помощта му бе повече от нежелана.

— Недей да се притесняваш толкова — рече Сейдж. — Съвсем спокойно можеше да си на неговото място. Лекарят го е задържал само тази нощ в болницата, за да го наблюдава. — Тя загърна палтото си поплътно около себе си. — Тук е студено. Може ли да поговорим вътре?

— Няма начин. Освен това, в случай че не си забелязала, искам да ти кажа, че се махам отгук. Ако се бе забавила само с пет минути, сигурно нямаше да ме свариш.

— И тогава щеше да изпуснеш златната възможност.

— Каква възможност? Да бъда пребит до смърт от някой от откачените ти братя? Не, благодаря. Ще мина и без това. Единствената възможност за мен точно в този момент е да изчезна час по-скоро оттук.

Погледна я и насочи пръст срещу гърдите ѝ.

— Но ще се върна, Сейдж. Кълна се в Бога! А когато го направя и разбера, че носиш моето бебе, ще те взема със себе си, дори и ако трябва да те вържа за ръцете и краката като прасе. Ще ви задържа, теб и моето бебе, без изобщо да ме е грижа дали братята ти ще тръгнат да ме преследват с всичките копои на света.

— Няма да има бебе. — Тя го изгледа с раздражение. — Влизам вътре.

Мина покрай него и влезе в караваната. Харлан я последва, макар да знаеше, че по-късно сигурно ще съжалява заради тази си глупава постъпка. Вратата се хлопна зад тях. В караваната не беше кой знае колко по-топло. Генераторът вече бе откачен, а отоплението — изключено.

Сейдж търкаше с длани ръцете над лактите си, но той усещаше, че тя го прави не толкова от студ, колкото от смут и напрежение. Беше много напрегната, движеше се насам-натам, подобно на млада кобила, която неспокойно очаква старта на първото си надбягване.

— Кажки каквото имаш да казваш и изчезвай — каза ѝ той. — Ти си истински извор на лоши новини и беди.

— Искам да ти направя едно предложение.

— Предложенията обикновено се правят от мъжете, нали?

— Не става дума за такова предложение.

Той присви очи и я изгледа с подозрение.

— А за какво тогава?

— Най-напред, отговори на един въпрос.

— Още не съм чул предложението, а ти вече започна да поставяш условия.

Тя се намръщи, но отмина сарказма му с мълчание.

— Още много работа ли има по завършването на прототипа?

Той скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на вратата.

— Защо?

— Искам да го продавам.

— Не съм изненадан. Такава беше целта ни още от самото начало, нали?

— Да, но аз искам да го продаваме сега, ти и аз. Заедно. Ще започнем да търсим клиенти и да им предлагаме системата. Ако някой пожелае да види прототипа, ще трябва да имаме какво да му покажем, нали? Но преди да стигнем до този момент, искам твоята гаранция, че проклетото нещо ще проработи.

Няколко мисли възникнаха едновременно в главата му, но връх над всички взе убеждението му, че това бе най-невероятната жена, която някога бе срещал. Изправя се веднага след всеки удар и започва отначало. Бе очарователна, независимо дали се бореше с него, или се любеше. Идеите й, обаче, бяха твърде вятърничави и лекомислени.

— Искаш просто ей така да тръгнем на път и да предлагаме напоителната система от врата на врата?

— Недей да ми се присмиваш, Харлан. Говоря сериозно. Длъжна съм да го направя.

— О, да, сигурен съм, че си длъжна... да се прегледаш в щатската болница.

— Върви по дяволите, Харлан! Не разбираш ли, че се боря за собственото си бъдеще и за бъдещето на семейния ни бизнес? Престани с глупавите си шеги и отговори на простичкия ми въпрос. Прототипът ще може ли да заработи?

— Той вече работи.

— Така ли! — Няколко секунди не можа да затвори уста от изумление. Очите й се разшириха от учудване. — Наистина ли?

— Аха. Докато всички вие бяхте потънали до гуша в работа по подготовката на сватбата, аз успях да се снабдя с един използван компютър.

— Да се снабдиш!

— Не ме питай.

— Добре, няма. Продължавай.

— Не можеше да се събере в кожата си. Трябваше да го оставя отвън. Оня ден го пробвах. Ако тогава го бях прикачил към система от тръби, цялото това поле щеше да е вече добре напоено.

Сейдж заговори отново, а високият й глас трепереше от вълнение.

— Защо не каза на никого? Защо го запази в тайна?

— Чаках да отшуми вълнението и суматохата около сватбата. Освен това исках да го регулирам малко и да го пробвам още няколко пъти, преди да обявя новината на всеослушание.

— Но не изпитваш никакви съмнения по отношение на надеждността му?

Той се захили, неспособен да сдържи собственото си вълнение от успеха.

— Никакви съмнения. Ще работи.

Сейдж плесна с ръце.

— О, Харлан, това е страхотна новина! Чудесна! Невероятна! — Обхваната от нетърпелива възбуда, тя го избута от вратата и протегна ръка към резето. — Хайде! Да не губим повече време. Ще отидем с пикапа ти до Остин, а там ще вземем моята кола.

— Опа! Задръж! Чакай малко. — Той препречи пътя ѝ. Тя се обърна и го погледна с въпросително изражение. — Поправи ме, ако греша, госпожице Сейдж, но аз не мисля, че си обсъдила с някого тази своя идея. Измъкнала си се посред нощ с тая налудничава мисъл в главата си и с надеждата, че по-нататък ще успееш да ги изненадаш приятно, нали?

— Разбира се, че не съм я споделила с никого.

— След случилото се тази вечер те няма да ми позволят да тръгна с теб.

— Аха! И кое те кара да мислиш, че аз съм готов да те взема със себе си? Би било истинска лудост от моя страна да те поканя на кафе, да наговорим за съвместно пътуване извън рамките на града. Не искам всеки един полицай в този щат да тръгне след мен, стиснал в едната си ръка заповед за арестуването ми, а в другата — заредения си пистолет.

— Не се безпокой за това.

— Да, ама се безпокоя. Когато става дума за кожата ми, започвам да се държа по този странен начин.

Тя въздъхна с раздражение.

— Оставих им бележка. Писах им, че съм предпочела да тръгна с теб и че ги моля да не ме търсят. Обещах им да се обаждам редовно, за да са сигурни, че съм в безопасност.

— Но нямаш никакво намерение да им кажеш с какво точно се занимаваш?

Тя категорично тръсна глава.

— Не и преди да съм в състояние да им представя някакъв договор. Няма да се върна вкъщи без сключен договор.

— Забравяш нещо, Сейдж. — Той се наведе към нея. — Ти просто не разполагаш с готов продукт за продажба.

— Точно тук е твоята роля. Искам да вземеш всичките си проекти и чертежи на съоръжението. Ще привлечем потенциалните си клиенти най-напред с отличната репутация на Тайлър Дрилинг която, както те вече сигурно знаят, бе измежду най-почтените компании в нефтения бизнес. След това ще им покажем чертежите ти за приспособяване на нефтодобивните помпи и превръщането им в поливно съоръжение и ще дадем да се разбере, че системата вече се произвежда и че ако искат скоро да получат такава, трябва веднага да дадат заявка.

— А това представлява измама.

— Никога не бих извършила престъпление — изглеждаше разярена, че изобщо е могъл да си го помисли. — Ще вкараме системата в производство веднага щом получим договора. А междуременно ти ще работиш върху разрешаването на проблема с компютъра.

Той се загледа в пода между ботушите си. От време на време поклащаше глава и се усмихваше.

— Това е най-безумният, най-шантавият план, който някога съм чувал.

— Но е напълно изпълним.

— И точно това ме плаши най-много.

— Харлан — тя пристъпи напред и положи ръка върху неговата. — Зная, че и ти като мен не желаеш да разочароваш братята ми. Преди известно време ми каза, че не искаш да измамиш доверието им. Това, което се случи между нас — гласът ѝ леко подрезгавя, — беше колкото по твоя, толкова и по моя вина. Аз не те обвинявам, но Чейс и Лъки с техните поостарели схващания за рицарско поведение сигурно те смятат за виновен. А моят план ще ни помогне да си извоюваме отново уважението и доверието им. — Тя прехапа долната си устна и го погледна умолително. — Но дори и да греша, мисля, че си струва да опитаме, нали?

— А какво ще кажеш за случилото се между нас, Сейдж?

— Това беше просто един изолиран инцидент, нищо повече.

— Така ли смяташ? — тихо я попита той. Не му отговори, но Харлан бе сигурен, че не бе съвсем убедена в думите си. — Ще пътуваме заедно, ще бъдем един до друг ден и... нощ.

— Ние сме възрастни хора. — Гласът ѝ вече бе съвсем дрезгав. — Оттук нататък сме само бизнес-партньори. Съгласен ли си, Харлан? Моля те!

Той се загледа в лицето, което вече го бе въвлякло в неприятности с двамата мъже, които от известно време уважаваше повече от всички други хора, които познаваше. Преди да приключат с налудничавия ѝ план, той вероятно щеше да затъне още по-дълбоко, но проклет да е, ако знае как да се измъкне от тая бъркотия.

Тя винаги успяваше да влезе под кожата му, да докосне душата му, да възпламени сърцето му. Съмняваше се, че би могъл да ѝ откаже каквото и да е, когато тя го гледаше по този начин, когато го умоляваше, приковала в него очите си с цвят на отлежало уиски. Беше се напивал с уиски, бе вършил безброй глупости, но опиянението от алкохола не можеше да се сравни с въздействието на тези очи.

Какво толкова, по дяволите! Още не бе решил къде ще отиде след като се махне оттук. Нямаше никакви планове, защото не бе допускал, че ще му се наложи да тръгне толкова скоро. А и освен това, никак не обичаше да оставя работата си недовършена. Винаги приключваше със задълженията си, преди да се премести на ново място. Това бе особено важно за него. Не искаше никой да остане разочарован от познанството си с Харлан Бойд.

— Добре, госпожице Сейдж — съгласи се той с въздишка, — Хвърли куфара си в кабината на пикапа. Но ако кажеш само една лоша дума за него, ще те накарам да вървиш пеша.

Лъки докуцука до къщата съвсем сам, но Чейс се навърташе наблизно, в случай, че брат му почувства нужда от допълнителна помощ и подкрепа.

Лъки бе изписан от болницата рано сутринта и се бе обадил на Чейс да отиде да го прибере. В момента, в който се появи на задната врата, Девон вдигна ръка към устата си, за да заглуши неволния си писък.

— Изглеждаш по-зле от снощи — съчувствено промърмори тя. Прегърна го нежно, целуна единственото неударено място на челото му и го поведе към един стол до масата.

— Е, да, ама трябваше да видиш как изглеждаше оня тип — изрече той на шега с подутите си устни.

Като млад, Лъки си бе извоювал репутацията на невъздържан побойник и я поддържаше до момента, в който срещна Девон. Вече няколко години не се бе прибирал вкъщи с разцепена устна и подуто око. Премигвайки от болка, той бавно се отпусна на стола.

— Ръката боли ли те? — загрижено попита Девон.

— Ще го преживея.

— Можеш ли да ядеш?

— Само кафе, ако обичаш. За сега. — Извади нещо от джоба си. — Дадох ми това в болницата. — Показа им една огъната под прав ъгъл сламка. — За смукане.

Шегата му не предизвика особен смях. Настроението около масата беше мрачно и всички се усмихваха само от учтивост. Марси напрегнато изгледа Чейс, докато люлееше Джейми на ръце. Лорин спеше сутрешния си сън на горния етаж. Девон бе заета с кафето, което разсипваше в чашите им.

Докато пиеха кафе, Чейс предаде на жените думите на доктора.

— Лъки ще трябва да носи гипсовата превръзка между шест и осем седмици. Няколко дни ще изглежда дяволски зле...

— Благодаря — обади се Лъки.

— Но след това ще възстанови красивата си физиономия.

— Да се надяваме, че това ще стане преди завръщането на майка ти и Пат — намеси се Марси.

Девон протегна ръка и разроши косата на Лъки, която бе сплескана от болничната възглавница.

— Съмнявам се, че ще бъдат особено шокирани. От това, което съм чувала, разбирам, че той неведнъж е изглеждал по този начин.

— Не и откакто те срещнах. — Лъки хвана ръката ѝ и я стисна, а след това отпи от кафето си с помощта на сламката. — Сейдж стана ли вече? Искам да поговоря с нея.

Няколко секунди никой не каза нищо. Останалите трима не смееха да погледнат Лъки в очите. Най-накрая Чейс се поизкашля и каза:

— Тя замина.

— Замина! Къде?

— Не сме сигурни. Просто замина.

Очите на Лъки обходиха заобиколилите го, сведени надолу лица.

— Има още нещо, което пропускате, но каквото и да е то, сигурен съм, че не е никак приятно.

— Замина с Харлан.

Лъки изруга и удари с натъртения си юмрук по ръба на масата. После изруга още по-силно, защото го заболя.

— И ти ѝ позволи да тръгне?

— Не съм ѝ позволил. — Чейс сърдито скочи от стола си и започна да кръстосва из кухнята. — Тя изобщо не поиска разрешението ми, Лъки. Опаковала нещата си и се измъкнала през нощта, оставяйки една бележка, в която ни моли да не се тревожим. Обещава, че ще се обажда редовно и ни предупреждава да не си и помисляме да тръгваме да я търсим. Караваната на Харлан също я няма. Няма ги и чертежите на прототипа. Между другото, ти знаеше ли, че той вече е монтирал и компютър? — попита Чейс без връзка с темата на разговора.

Лъки зарови пръсти в косата си.

— Не мога да повярвам, че си я оставил да се измъкне с този скитник. Тя какво, да не би да му е пристанала?

— Проклет да съм, ако зная! Може би е взел чертежите, за да предложи проекта на някоя друга компания.

— Не мога да повярвам на ушите си! — възкликна Марси и скочи от стола си.

— Нито пък аз — обади се и Девон. — Чуйте се само какви ги говорите! — Тя критично ги изгледа и двамата. — Вече месеци наред слушаме колко интелигентен и честен човек е Харлан Бойд. Той има

страхотни идеи. Последната му идея е невероятна... Ако системата заработи, ще можем отново да вземем хората си на работа... Това ще ни спаси...

— Девон е права — каза Марси. — Точно това повтаряхте безспир. Чейс, само преди няколко вечери ти ми говореше за плановете ви ти да се заемеш с производството, а Лъки да поеме инсталирането.

— Ти ми каза същото — Девон се обърна към съпруга си. — Беше толкова възбуден от перспективата отново здраво да се заловите за работа. Беше напълно възприел идеите на Харлан. Откакто те познавам, никога не си бил изпълнен с толкова оптимизъм и енергия относно бизнеса ви.

Марси пак се включи в спора.

— И това само защото Харлан бе измислил начин да пригоди оборудването, с което разполагате, за извършване на друг вид работа. И сега той изведнъж се превръща в персона нон грата. А вчера беше герой. Можеше да прави чудеса.

— Герой, който зад гърба ни — Лъки едва произнасяше думите през подутите си устни — прелъсти малката ни сестричка.

— И какво от това?

— Какво от това? — Лъки с недоумение повтори думите ѝ.

— Да, какво от това — настоя Марси. — Сейдж не е вашата малка сестричка. Тя е голяма жена. Искала да е спи с Харлан и го е направила, а на теб това изобщо не ти влиза в работата. Нито пък на теб. — Тя се обърна и насочи пръст към гърдите на Чейс.

— Със заключенията, до които достигнахте преди малко, вие се отнасяте крайно несправедливо както към Сейдж, така и към Харлан — допълни Девон. — Ужасена съм от пълната липса на доверие към тях, особено пък към собствената ви сестра. На всичкото отгоре се държите като двойка кръгли глупаци.

— Как така? — попита Чейс.

— А аз чудесно разбирам какво иска да каже Девон — Марси отново се намеси. — Не се ли доверявате на собствената си преценка за хората? Само допреди двадесет и четири часа изпитвахте безрезервно доверие към този човек.

— Преди двадесет и четири часа не знаехме, че се е възползвал от Сейдж.

— И все още не го знаеш. — Марси се разкрещя на съпруга си. — Може Сейдж да се е възползвала от него. Това не ти ли мина през ума?

— А ти, Лъки Тайлър — сърдито изсумтя Девон. — Точно ти ли трябва да обвиняваш човек, който се е възползвал от някоя жена?

— О, хайде, Девон — Той побърза да се защити, но премигна от болка, когато раната на цепнатата му устна отново се отвори. Опипа я с ръка и неясно измънка: — Не можеш да сравняваш техните взаимоотношения със случилото се между нас в нощта, в която се срещнахме.

— Това, което със сигурност зная в този момент, е — Чейс се опита да надвика останалите, — че Сейдж е особено уязвима сега, заради разрива с Травис. Може би се чувства и малко разстроена заради женитбата на мама. В противен случай никога не би се заплеснала по тип като Харлан.

— И защо не? Той е много красив и секси.

Насинената долна челюст на Лъки увисна от изненада. Беше стъписан от коментара на жена си.

— А така! Точно така трябва да говори една омъжена жена, която има и дете на всичкото отгоре.

— Като съм омъжена, да не съм сляпа! — ухапа го тя. — А той наистина е много красив и секси. Дори и Лори смята така.

— Мама? — изхърка Лъки.

— Да, майка ти. Сама ми го каза.

— Кое ти дава основание да мислиш, че знаеш по какви точно мъже си пада Сейдж? — Марси настойчиво погледна Чейс. Лъки и Девон, които си разменяха заплашителни погледи, млъкнаха и предоставиха думата на другата двойка. Те се наежиха и застанаха един срещу друг, готови за битката.

— Познавам я — каза Чейс. — Познавам я от много години, за разлика от теб. С грубите си маниери и простоватото държание, Харлан е последният мъж, с който би легнала Сейдж, ако разсъждаваше с главата си.

— Е, любовта понякога променя хората — надуто заяви Марси. — Обръща възгледите и разбиранията им на сто и осемдесет градуса.

— Любов? Кой изобщо говори за любов! Мисля, че тук става дума за секс и нищо повече.

— Можеш да го наричаш както си искаш, но то оказва страхотно влияние върху хората. Кара ги да правят налудничави, необикновени неща.

— Като това да избяга посред нощ без каквото и да било обяснение?

— А може би като това Чейс Тайлър да се ожени за Гъсето Джоунс — изкрещя тя. — Какво ще кажеш, а? Какво смяташ, че бяха шансовете ти да устоиш на чувствата си? — Опитвайки се да обуздае гнева си, тя студено изгледа съпруга си. — Преди двамата с Лъки да организирате хайка за спасяването на Сейдж, мисля, че ще е добре да допуснете, че тя може би не желае да бъде спасявана. — Подсмръкна с малко попресилено възмущение. — Мисля, че е по-добре да се качим горе, Девон. Струва ми се, че чувам Лорин да плаче.

Понесла Джейми на ръце, Марси напусна стаята. Девон излезе веднага след нея.

Лъки погледна брат си и заговори унило:

— Предупредих те, че ако някога се съюзят срещу нас, ние сме загубени.

— Да — Чейс въздъхна и се отпусна в най-близкия стол. — Загубени сме.

Пикапът на Харлан не можа да стигне дори до Остин.

На около тридесет мили северно от столицата двигателят започна да се дави. След още десет мили изпод ожуления капак на пикапа се заизвива струйка дим.

Сейдж отвори уста, за да каже нещо, но, спомнила си заплахата му, че ще я накара да върви пеша, веднага я затвори. На лицето му цъфна самодоволна усмивка.

— Виждам, че си взела предупреждението ми присърце. — В гласа му се долавяше доволство.

Тя го изгледа и сухо каза:

— Може би смяташ да го оставиш да гръмне и да ни хвърли във въздуха.

— Търся удобно място, за да спра.

Четвърт миля по-нататък той отби на един крайпътен паркинг. Давещият се, кашлящ пикап стана за посмешище на другите шофьори, които използваха паркинга. На Сейдж ѝ се прииска да се скрие на седалката и да покрие главата си с ръце.

Харлан, обаче, не изглеждаше ни най-малко смутен, когато излезе от пикапа. Той се отправи към предния капак и го повдигна. Ръждясалият метален капак жално изскърца. След няколко минути Харлан застана до вратата на Сейдж. Тъй като стъклото го нямаше, а на мястото му бе закрепен един картон, Сейдж удари вратата с рамо и я отвори.

— Каква е диагнозата?

— Скъсано водно съединение — отговори ѝ той. — Всичката вода в радиатора е извряла.

— Това лошо ли е?

Той подпря лакът на единия край на вратата и я изгледа развеселен.

— Да, освен ако човек не си е поставил за цел да блокира двигателя.

Това ѝ се стори твърде приемлив начин да се отърват от омразното превозно средство.

— Не допускам, че тази браква е застрахована.

Той поклати глава.

— Недей да си толкова сигурна.

— Пълна застраховка? — тя го погледна с надежда.

— Глупости.

— Какво предлагаш тогава?

Харлан започна да разкопчава ватената си риза. Когато откопча всички копчета, той я измъкна от дънките си и я съблече.

— Дръж това.

Тя пое ризата и безмълвно го загледа как, кръстосал ръце, хвана подгъва на бялата си тениска, изхлузи я през главата си и остана гол до кръста.

По тялото му личаха синините от снощния бой. Сутрешното слънце блестеше по косъмчетата на гърдния му кош. Зърната на гърдите му настръхнаха от студения вятър.

Сейдж почувства, че стомахът ѝ се свива.

Хванал тениската с две ръце, той я раздра по средата, а после отпра и ръкавите. Отново се приближи към предницата на пикапа и Сейдж се вторачи в голия му гръб, който бе не по-малко възбуждащ от гърдите му. Светлорусата му коса се къдреше около врата му. Под копринено-гладката кожа изпъкваха гъвкавите му, силни мускули.

Изпълнена с любопитство, тя надвеси глава, за да види по-добре какво прави той под вдигнатия капак. Запленена и очарована, Сейдж наблюдаваше с пресъхнали уста как играят мускулите по тънките му ръце, докато завиваше ивици от памучния плат около скъсаното съединение. Вените му се надуха и изпъкнаха. Ръцете му изглеждаха силни и много сръчни, докато завързваха памучната лента на здрав възел. От един пожарен кран наблизо наля вода и напълни радиатора.

Затръшна капака на пикапа и се запъти към квадратната тухлена постройка, в която се намираха тоалетните.

— Веднага се връщам — викна ѝ през рамо. — Трябва да си измия ръцете.

Сейдж бързо извъртя огледалото за обратно виждане към себе си. Отражението ѝ ѝ подейства като неприятен шок. Изглеждаше точно като жена, която не си е лягала цяла нощ. И тъй като не можеше и дума да става за осемчасов сън оттук нататък, тя се опита да направи възможното с козметиката, която носеше в чантата си.

Подобно на Харлан, който бе импровизирал при поправянето на пикапа, така ѝ тя се опита да импровизира, докато гримираше лицето си. Работеше много бързо, защото не искаше той да си помисли, че суетата ѝ има нещо общо с него. В момента, в който Харлан се появи

иззад ъгъла на сградата, тя натъпка четката за коса в чантата си и се опита да изглежда нетърпелива и отегчена от забавянето.

Само няколко секунди след като се настани и кабината, той започна да души въздуха.

— Парфюм ли подушвам?

— Искан да се поосвежа малко. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че нямам. Преди малко изглеждаше ужасно. — Начумерена, тя му подхвърли ризата. Той я хвана и започна да се смее. — Не разбираш от шега, нали?

Опря ръцете си на голямото кормило, а после се обърна и се вгледа в нея.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, Сейдж, искам да ти призная, че ми беше трудно да държа и двете си ръце на волана.

Погледът, който си размениха, се проточи неудобно дълго. Сейдж непрекъснато си напомняше, че от този момент нататък отношенията им трябваше да бъдат чисто делови. Тя бе пожелала да бъде така. И след като тя бе определила правилата, не биваше първа да ги нарушава. А и освен това не можеше да допусне нещо да я отклони от крайната ѝ цел. Не че на Харлан му се налагаше да полага големи усилия, за да привлече вниманието ѝ. Всъщност, изобщо не бе необходимо да полага каквито и да било усилия.

Най-накрая тя откъсна очи от него и кимна към предния капак.

— Работи ли вече?

— О, няма проблеми. — Гласът му прозвуча твърде дрезгаво.

— Мислиш ли, че може да експлодира?

Той преглътна мъчително.

— Би могъл. Трябва през цялото време да следя да не се прегрее.

Сейдж остана с впечатлението, че двамата говорят за различни неща и нервно облиза устни.

— Няма ли да си облечеш ризата?

— Защо? Да не би голите ми гърди да те притесняват?

— Нищо подобно.

Той се усмихна с разбиране и тя се почувства твърде прозрачна и разголена под всезнаещия му поглед. Той допря двата кабела, за да запали пикапа и додаде:

— Госпожице Сейдж, наистина не разбираш от шега, но в лъгането си още по-зле.

— Наистина е много забавно. Изпитвам особено чувство на пълна свобода. А ти?

— Аз съм напълно свободен от петнадесетгодишен, забрави ли?

Движеха се бързо по широката магистрала с шест платна, която пресичаше Тексас от Ред Ривър до границата с Мексико на юг.

— Е, добре, но за мен този волен и необременен с грижи живот е напълно нов и непознат — каза Сейдж. — Чувствам се безгрижна като циганка.

В Остин бе настояла да продължат с колата ѝ, която стоеше паркирана пред апартамента ѝ от деня, в който Травис я бе закарал в Хюстън за празниците.

През последните няколко месеца от следването си тя постепенно бе изнесла повечето си вещи от апартамента, който в продължение на три години беше нейн дом. Двете ѝ съквартирантки, които възнамеряваха да продължат да живеят там, веднага купиха нейната част от мебелите и кухненските прибори. В апартамента бяха останали съвсем малко нейни лични вещи, които двете момичета бяха обещали да отделят в един гардероб, за да може тя да си ги прибере, когато ѝ е удобно.

Сейдж отиде в банката и изтегли всичките си спестявания. Сумата не беше кой знае колко голяма, но щеше да ѝ позволи да преживее известно време без да гладува. Докато тя се занимаваше с делата си, Харлан замина за някъде, а по-късно се върна в апартамента пеша.

Само след няколко часа вече бяха на път. Тръгнаха на юг от Остин и тя го помоли да шофира, защото беше прекалено изнервена и развълнувана, за да се концентрира върху пътя. Сега, когато всички стари връзки бяха прекъснати, когато намеренията ѝ бяха окончателно оформени в главата ѝ, а планът вече бе в ход, тя бе обхваната от силен изблик на енергия и възторжен ентузиазъм.

Изминаха няколко мили, преди да се сети да го попита за караваната му. Наложил се да я оставят в града, защото не можеше да бъде закачена за колата ѝ, която нямаше теглич.

— Оставих я при един приятел — каза ѝ Харлан. — Той притежава бензиностанция. Каза, че мога да я оставя зад сградата.

— Сигурен ли си, че ще я намериш там, когато се върнеш?

Той се намръщи.

— Казах ти, че ми е приятел. Работихме заедно на една и съща нефтена платформа в морето. Все едно, че сме били заедно на война.

— Ами камионетката? Да не би просто да си я изоставил край пътя?

— Няма да е голяма загуба, нали? Не, продадох я за двеста долара.

— Двеста долара? Кой идиот ти даде двеста долара за оная купчина вехто желязо?

— Един вехтошар.

— О! — Усмихнаха се един на друг. Той отново прикова поглед в пътя. Сейдж попита: — Само в нефтодобивната индустрия ли си работил?

— Да, най-вече.

Тя зачака за по-подробно обяснение. Такова обаче не последва. Потайната му сдържаност я раздразни, но тя продължи да настоява.

— Ако ти се наложи да попълниш някакъв формуляр, какво ще напишеш в графата занятие?

— Никога не попълвам формуляри.

— Но ако все пак ти се наложи?

— Няма.

— Харлан! — В гласа ѝ се долавяха нотки на безсилие. — Просто си представи, че ти се наложи.

Той въздъхна.

— Добре, де. Предполагам, ще напиша, че съм професионален механик. Ако някой има проблем, отивам и го отстранявам.

— Някой! Искаш да кажеш, който и да е.

Да, ако взаимно си допаднем и ако преценя, че мога да помогна по някакъв начин.

— Значи, постоянно издирваш хора, които имат проблеми.

Той само сви рамене. Очевидно никак не му се говореше за това.

— Да, предполагам, че може и така да се каже. Миналата година срещнах Чейс в Хюстън и веднага го харесах. Симпатията ни беше взаимна. Той ми каза, че компанията му има сериозни затруднения. По онова време имах друг ангажимент, но не го забравих. Отидох в Милтън Пойнт веднага щом се освободих.

— А щом проблемът бъде разрешен...

— И всички останат доволни...

- Ти...
- Премествам се другаде.
- Никакви ангажименти?
- Точно така.
- Никога?
- Никога.
- Хмм.

Тя остана неподвижна за миг, загледана в магистралата, простираща се далеч пред тях. Изведнъж се почувства самотна и подтисната. Той се разделяше с вещите си — каравани, камиони — съвсем лесно, без никакви угризения или сантиментална привързаност. Когато реши, че е време да замине, той по същия начин изоставяше и хората, с които бе работил — без нито веднъж да се обърне назад. Сейдж се чудеше колко ли жени бе изоставил след себе си — жени, които сигурно още го обичаха.

Тази мисъл помрачи възторженото ѝ настроение и тя пропътува следващите няколко мили, потънала в мълчание.

— Наблизо има закусвалня Деъри Куин — Сейдж посочи с ръка познатия червено-бял знак. — Хайде да спрем. Умирам от глад.

— Сейдж, преди един час спряхме, защото искаше да отидеш до тоалетната. Тридесет минути преди това спряхме, защото искаше да хапнеш нещо сладко.

— Вече е време за вечеря. Нека да спрем и да се наядем, а после ще пътуваме цялата нощ.

— Добре. Но ако все така се подчиняваме на стомаха и на пикочния ти мехур, боя се, че никога няма да стигнем до Долината.

Долината Рио Гранде бе крайната им цел, защото там земеделието бе силно развито. Смятаха, че производителите на памук и цитрусови плодове ще са потенциалните купувачи на напоителната им система.

Заведението беше претъпкано. Трябваше да се наредят на опашка, за да дадат поръчката си.

— Толкова съм гладна, че мога да изям цял кон — мърмореше тя, докато преглеждаше менюто.

— Съжалявам. В менюто не предлагат коне.

Без да се смути от заядливата му забележка, тя продължи:

— Искам един чийзбургер. Голяма порция пържени картофи. Шоколадов шейк. И една порция начос.

— С пипер?

— Разбира се, че с пипер. Та как може начос без пипер. Искам много, ама много пипер.

И точно в този момент той я целуна. Само преди миг тя му се усмихваше и лакомо облизваше устни в очакване на ароматната храна, а в следващия момент той постави ръка на врата ѝ и я придърпа към себе си за една дълга и страстна целувка, която я накара моментално да забрави за шума и суматохата в ресторанта. Тя колебливо сложи двете си ръце на кръста му, а след това го обгърна и силно го притисна към себе си.

Харлан откъсна устни от нейните много преди тя да е готова за това. Той се вгледа в лицето ѝ, а настойчивият му поглед сякаш казваше, че единствено чувството му за благоприличие го бе накарало да спре да я целува.

Обгърна раменете ѝ с ръка и я притегли към себе си. Тя остави едната си ръка около кръста му, а с другата хвана ръката му, която лежеше върху рамото ѝ. Сейдж си помисли, че всички посетители на заведението вероятно ги смятат за щастлива влюбена двойка.

И в този момент осъзна, че отчаяно иска това да е точно така.

Когато редът им дойде, Харлан ѝ се усмихна и се обърна към сервитьорката.

— Дамата иска порция начос с пипер. С много, ама много пипер.

Сейдж излапа всичко с огромен апетит. Не бе яла толкова вкусна храна от... Не можеше да си спомни някога да е яла по-вкусна храна и се зачуди дали това не се дължеше на мистериозното очарование на целувката на Харлан.

— Искаш ли още един чийзбургер? — попита той, когато тя преглътна и последната хапка.

Тя се разсмя и избърса устата си с книжната салфетка.

— Не, благодаря. Беше много вкусно. Не си спомням кога за последен път съм яла нещо толкова вкусно.

— Дон Жуан никога ли не те е водил в закусвалня?

— Травис? — Дори името му ѝ прозвуча странно, сякаш той вече принадлежеше към някакъв друг живот. Както и всъщност си беше. — Бъдещият доктор Белчър никога не би влязъл в подобен ресторант. По

едно време бе полудял на тема здравословно хранене и се опитваше да ме тъпче с бобено пюре с пресечена извара и тофу.

— Тофу? Това да не е някакъв братовчед на мармалада?

Тя се разсмя и се смя докато напълно отмаля, а Харлан изглежда изобщо не се притесняваше, че всички в заведението я гледат. Всъщност, той сякаш искрено се забавляваше и се радваше на смеха ѝ.

Вече бе започнало да се смрачава, когато отново тръгнаха на път. Пълният ѝ стомах, обхваналото я доволство и радост, както и монотонното бръмчене на двигателя започнаха да я приспиват. Едва успяваше да държи главата си права, а очите си — отворени.

— Ела — Харлан потупа с ръка дясното си бедро. — Сложи главата си тук и престани да се бориш със съня.

Сейдж внимателно погледна към ципа на дънките му — стари, избелели и очевидно неудобно тесни в този момент.

— По-добре да остана будна. — Тя го погледна с неудобство. — Може да заспиш докато шофираш.

Той се изсмя.

— Ако сложиш глава в скута ми, това ще е най-сигурният начин да ме задържиш буден. — После, видял стреснатото ѝ изражение, се разсмя още по-силно. — Само се шегувам. Хайде, лягай. — Отново потупа крака си и този път тя не можа да устои. Сви се на седалката и предпазливо положи глава на бедрото му.

Той отметна косата ѝ назад и сложи ръка на врата ѝ. Палецът му леко погали бузата ѝ.

— Лека нощ, госпожице Сейдж.

— Няма да спя. Само ще затворя очи за минута-две.

Той продължи да гали нежно врата, бузата и ухото ѝ.

Размърда се едва когато той я разтърси няколко пъти, за да я събуди.

— Хайде, Сейдж, ставай. Кракът ми изтръпна.

Замаяна и сънлива, тя се изправи непохватно, но все още не можеше да отвори очи.

— Колко е часът? Защо спряхме?

— Наближава полунощ. Спрях, защото започнах да виждам осевата линия двойна. Спи ми се, а никак не ми се иска да влезем в статистическите отчети за пътните злополуки. Между другото, знаеш ли, че хъркаш?

— О, я млъквай! — Тя се нацупи, разкърши рамене и започна да разтрива врата си. — Къде сме?

— Пред един хубав, чист мотел.

Думата чист бе произнесена с подигравателен тон и тя моментално застана нащрек. Насили се да отвори очи и се огледа. Отделните бунгала бяха украсени с розови неонов светлини. В малкото дворче имаше плувен басейн, около който се бореха за малко светлина няколко бодливи круши и олеандрови храсти. Около басейна беше толкова тъмно, че човек би могъл да падне в него без изобщо да го забележи. Административната сграда на комплекса изглеждаше мрачна и зловеща, а на фасадата ѝ премигваше една единствена синя звезда. Чифт дълги рога бяха закачени над вратата.

— Страхотно! Тексаски вариант на мотелите Бейтс. Норман Били Боб Бейтс и мъртвата му майка.

— Мястото е съвсем прилично. Отсядал съм тук и преди.

— Това кой знае защо никак не ме изненадва.

— Стой мирна. Ще отида да проверя дали имат свободни стаи.

— Шегуваш ли се?

Харлан се върна само след няколко минути, размахвайки един ключ. Докато се придвижваха от административната сграда към бунгалото, в което бяха настанени, тя попита:

— Не можем ли да отседнем в нещо по-люксово? С малко повече звезди?

— Ще останем тук само колкото да поспим няколко часа. Единственото, което ще използваме, са леглата.

— Тук вече позна. Със сигурност не смятам да се къпя. Доколкото можах да го видя, администраторът беше истинско копие на Антъни Пъркинс.

В стаята имаше две еднакви легла, малка масичка с тънки крака между тях и един скрин. Без телефон. Без телевизор. Но все пак беше затоплено и чисто. Сейдж подуши чаршафите на леглото и след като се увери, че са чисти, се пхна между тях, напълно облечена. Беше прекалено уморена, за да съблече дрехите си. За пръв път през живота си си лягаше, без да е измила зъбите си, но изобщо не ѝ пукаше. Единственото, което искаше в този момент, бе да се наспи.

Харлан влезе в банята. Няколко секунди по-късно го чу да пуска душа. Опитва се да ми прави напук, сърдито си помисли тя. Но на

лицето ѝ имаше усмивка. Цялата бе изпълнена със задоволство. Стори ѝ се странно като си припомни с колко неприятности и недоразумения бе започнал денят.

Бе напуснала дома си с един мъж, когото познаваше по-малко от месец, в един разнебитен пикап, който бяха продали за старо желязо.

Бе изтеглила всичките си спестявания, всеки цент, който притежаваше, а сумата се оказа плачевно малка.

Беше се наяла до насита в една закусвалня без изобщо да се замисли за многото калории и лошите хранителни качества на нездравословната храна.

Беше изоставила всичко познато и близко и бе предприела една авантюра, която можеше да не ѝ донесе нищо друго, освен унижения и враждебност от страна на членовете на семейството ѝ.

А сега прекарваше нощта в някаква долнопробна мотелска стая, която вероятно е била свидетел на безброй незаконни и непозволени срещи.

И въпреки всичко това, Сейдж бе доволна и спокойна. С усмивка на лице, тя се сгуши под завивките и зарови глава във възглавницата.

Харлан все още беше под душа. Тананикаше си някаква песен на Род Стюарт. Пееше малко фалшиво. Какво ли щеше да направи след като излезе от банята? Дали щеше да легне до нея и да я обгърне с ръце, или пък щеше да използва другото легло?

Тя нямаше да има нищо против, ако другото легло останеше празно през цялата нощ.

Никога преди не се бе чувствала толкова щастлива.

— Сейдж, ще престанеш ли най-сетне? Моля те! Така нищо няма да промениш.

— Не ми пука — изрече през сълзи Сейдж и притисна мократа кърпичка към течащия си нос. — Плаче ми се и ще плача. Сега би ли ме оставил на мира, за да си поплача на спокойствие?

— Можехме да напоим всяко парче земя в Южен Тексас със сълзите, които изплака. Може би трябва да се опитаме да ги продаваме.

Тя яростно го изгледа с подутите си, зачервени от плач очи.

— Наистина ми писна от шегите ти, Харлан.

— По-добре да се шегуваме, отколкото да режем.

Двете седмици, които бяха прекарвали по пътищата, без каквото и да било резултат, бяха изострили нервите им до краен предел. Когато се отправиха обратно по същата магистрала, по която бяха пристигнали преди четиринадесет дни, преизпълнени с оптимизъм, Харлан с такава ярост се вкопчи във волана, че пръстите му побеляха от напрежение.

Дори и да бе решил накъде са се запътили, все още нищо не й бе казал. А и тя, така или иначе, не проявяваше никакъв интерес. Изминаваха безцелно миля след миля, тя плачеше, а той вече едва съдържаше гнева си и сякаш се готвеше за поредната схватка. Сейдж, не по-малко раздражена и изнервена, бе готова за достоен отпор.

— Не можеш дори да си представиш какви огромни надежди възлагах на това пътуване.

— Мога да си представя — изкрещя той в отговор. — Искаш да се върнеш у дома като победител. Искаш отново да спечелиш любовта и уважението на семейството си.

— Ти пък какво ли разбираш от любов и уважение в семейството!

Видя искрата, припламнала в очите му, но той предпочете да не отговаря на предизвикателство то й. Вместо това, веднага я контраатакува.

— Смяташ, че можеш да заблудиш целия шибан свят, но аз чета в теб като в отворена книга, Сейдж. Ти си мислиш, че никой не те уважава. Добре, грешиш. Трябваше да чуеш как всички те хвалят непрекъснато, как превъзнасят до небето старанието и трудолюбието ти. Дълго преди да те срещна, вече ми бе писнало да слушам за теб.

— Те може и да говорят за мен, но никой от тях не ме възприема на сериозно. И никога не са го правили.

— Може би това е защото говориш прекалено много и постоянно се сърдиш за едно или друго.

— Е, благодаря. Започвам да се чувствам много по-добре след този приятен разговор.

Той отклони очи от пътя и внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Ти си в постоянно съревнование с братята си, нали?

— Разбира се, че не съм.

— Как ли пък не, по дяволите! Някъде дълбоко в теб се корени отколешният ти страх, че не можеш да си като тях, че в сравнение с тях ти си едва ли не второ качество човек.

— Ти си луд!

— Не, не съм. Прав съм. Чуй ме, Сейдж. Ти си Тайлър до мозъка на костите си. По характер си същата като Чейс и Лъки — рязка, сурова, непреклонна. Отличаваш се от тях само по външния си вид. Ти си решителна, упорита и много честна. Ти си едно безкрайно почтено човешко същество, Сейдж. Не ти липсва нито красота, нито индивидуалност, нито интелигентност.

— Защо тогава се провалих? Защо не мога да склуча поне един договор? Повечето от хората дори не пожелаха да разговарят с мен. А няколко направо ми се изсмяха в лицето, когато разбраха за какво става дума.

— Не си се провалила. — Той отчетливо и ясно произнасяше всяка дума. — Направи всичко, което можа. Всяка сутрин започваше с хъс, облечена като истинска професионалистка, но запазила женствеността и привлекателността си. Изучи системата в най-големи подробности, упражнява резюмето си безброй пъти, докато не го изглади до съвършенство. По дяволите, всеки път когато те слушах, бях готов сам да се подпиша на пунктираната линия под договора.

— Защо тогава никой не подписа проклетия договор?

— Лош късмет. Застой в икономиката, който няма нищо общо с това, което си направила или не си. Дори и най-добрият рибар, който разполага с най-добрата стръв, не би могъл да улови риба, ако тя просто отказва да кълве.

Сейдж малко се поуспокои от думите му. Дълбоко в себе си тя бе убедена, че е направила най-доброто, на което е способна. Чрез

различни кооперативни и селскостопански организации, тя внимателно бе съставила списък на евентуални перспективни клиенти. Дватама с Харлан прилежно се свързаха с всеки един от тях. Усилията им обаче не доведоха до нищо, не съществуваше и минимална надежда да сключат някакъв договор. Бяха направили всичко, което зависеше от тях.

Не би могла да вини Харлан за лошия им късмет. Беше я сюрпризирал с вратовръзката, която си сложи още първия ден и не я махна през цялото време. Обясненията му бяха ясни и подробни. Лесно печелеше доверието на всички, с които разговаряше. Хората сякаш инстинктивно се доверяваха на мнението му по най-различни въпроси. Беше добро момче, интелигентно и очарователно, което никога не се натрапваше излишно и не досаждаше със съветите си.

Хората го харесваха, а той им отвърщаше със същото. Също като Лори, и той приемаше хората такива, каквито са, и очакваше от тях да постъпват по същия начин. Създаваше нови приятелства навсякъде, където отидеше. Изпитваше очевидна необходимост да бъде ограден от много приятели и това без съмнение се дължеше на факта, че си няма собствено семейство.

Но въпреки сърдечните му и непринудени взаимоотношения с хората, те напуснаха долината с празни ръце. За техен лош късмет всички фермери и производители на плодове си имаха свои собствени проблеми и затруднения, свързани с необичайно ниските температури и измръзвания на реколтата през изминалия сезон. Селскостопанският бизнес не бе в по-добро състояние от нефтената индустрия. Фермерите се чудеха как да свържат двата края през тая година. Никой не бе склонен да инвестира пари и да увеличава разходите си, макар продуктът, който предлагаша, да допадаше на мнозина.

— Всички се съгласиха, че идеята ни е страхотна — припомни й Харлан.

— Опитай се да платиш някоя сметка с нея. — Той изруга през зъби.

— И какво очакваш да направя? Да отбия на първото разклонение и да поема за Източен Тексас? Отказваш ли се?

— Не. В никакъв случай. Аз да не съм Харлан Бойд. Той постъпва по тоя начин. Когато положението стане напечено, той просто изчезва. Измива си ръцете и се маха.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за Харлан Бойд и за постъпките му?

— Защо? Не е ли точно така? — извика тя и се обърна към него. — Защо толкова те е страх да се установиш някъде и да създадеш семейство като нормален човек? — Въпросът беше реторичен и тя изобщо не изчака за отговор. — Аз съм по-различна от теб. Не бягам от проблемите си.

— Да. Ти или ги заобикаляш, като разправяш полуистини, или пък ги прикриваш зад гръмки приказки и екстравагантно поведение.

Тя го изгледа яростно, а след това извърна глава и се загледа през прозореца. Полетата, край които минаваха, бяха голи и незасети. Изсушени стърнища, останали след миналогодишната реколта, очакваха да бъдат изорани през пролетта Оранта ѝ напомни за напояването, а напоява нето отново върна мислите ѝ към изобретението на Харлан, което можеше да се окаже спасението на Тайлър Дрилинг, поне докато нефтеният бизнес не започне да се стабилизира. И когато това стане — а Сейдж смяташе, че то е неизбежно, — братята ѝ може би щяха да ѝ прехвърлят целия бизнес, свързан с напоителните съоръжения. Така той щеше да се превърне във филиал на основната компания.

Преди да се отдаде на фантазиите си, тя с горчивина си спомни, че парите им вече са на привършване. А това означаваше, че ще трябва да се прибере в къщи не само победена, но и напълно разорена.

Колко още можеха да издържат двамата с Харлан без да си издерат очите? Единствената им алтернатива беше да се любят отново, а това също не беше желателно.

Живееха непрекъснато заедно, а с всеки изминал ден ставаха все по-сдържани. Колкото по-малка бе стаята, в която ги настаняваха, толкова по-студено се държаха един към друг. Не тя бе инициаторът на тези отношения. Той бе започнал пръв и тя трябваше да го последва.

Не я бе целувал от оная вечер в закусвалнята. Не бе направил и намек дори, че би искал да остави едното легло в спалнята им неизползвано.

Разговорите им се въртяха все около бизнеса, закачливите му, двусмислени забележки, които така я дразнеха в началото, сега много ѝ липсваха. Сейдж се чувстваше объркана и дълбоко разочарована.

Защо нито веднъж през тези две седмици не се бе опитал да я целуне? Да не би вече да я подготвяше за деня, в който щеше да напусне живота ѝ по същия неочакван начин, по който бе нахълтал в него?

Разстроена от тези мисли, Сейдж сложи лакът на прозореца и, подпряла с длан брадичката си, се загледа в пейзажа навън.

В покрайнините на Уако минаха край едно зелено, изключително добре поддържано поле. Виждаха се хора и малки бели колички, които се движеха насам-натам. Триъгълните флагчета, закачени на високи, тънки пръти, сякаш им махаха, за да привлекат вниманието им.

Тя изведнъж рязко се изправи на мястото си:

— Голф!

— Моля?

— Голф. Голф. Голф.

Харлан погледна край нея към игрището за голф.

— Искаш да спрем и да играем голф?

— Харлан, заложили сме въдиците си не там където трябва. — Обхваната от вълнение тя протегна ръка и го стисна за крака. — Имаме добра стръв, само че се опитваме да хванем риба в неподходящи води.

Сините му очи светнаха в момента, в който проумя какво му казва.

— Игрищата за голф?

— Да. И... и големите комплекси, строителни площадки и паркове.

— Модерни домове за почивка и отдих.

— Здравни центрове.

— Многофункционални индустриални паркове.

— Да! — Тя разкопча предпазния колан, хвърли се към него, обви ръце около врата му и шумно го целуна по бузата. — Трябва да се свържем със строителни предприемачи, а не с фермери. Ще трябва да разговаряме с инвеститори и предприемачи, с архитекти и изпълнители.

— Искаш ли да се върнем обратно в Хюстън?

— Не съвсем.

— Защо?

— Заради Белчър. От него можем да получим необходимата информация.

Тя помисли върху предложението му няколко секунди и го отхвърли.

— Той е дребна риба. Искам да се срещна с по-влиятелни хора. Освен това не бих искала да застана насреща му след разговора му с Чейс и Лъки. Инстинктивно чувствам, че са му изприказвали куп глупости.

— Предполагам, че инстинктът ти не те лъже. Е, накъде тогава?

— Далас.

— Защо Далас?

— Защото той е постоянно разрастващ се град с много от обектите, за които говорихме.

— Но такъв е и Сан Антонио. И Остин.

— Но ние се намираме по-близо до Далас, а той е най-близо до Милтън Пойнт. Можем да сме там само след няколко часа.

Вълнението ѝ беше заразително. Той се усмихна весело и каза:

— Закопчай си колана. — После настъпи педала на газта.

Стигнаха до Далас за по-малко от два часа. Докато тя се възхищаваше на сребристите сгради, запълнили хоризонта, той я изненада като спря пред един хотел, който с няколко класи превъзходеше онези, в които бяха нощували до този момент.

— Какво правим тук?

— Мисля, че имаме право да отпразнуваме новото начинание.

— Искаш да кажеш, че ще отседнем тук?

— Ти си ковчезникът. Можем ли да си го позволим?

— Не можем, но защо да не се поизхвърлим малко. — Очите ѝ затанцуваха от радост.

— Хайде тази вечер да вечеряме в истински изискан ресторант. Бели салфетки, сребърни прибори и всичко останало. Може дори да отидем на кино, или някъде другаде.

— А, да, Харлан. Нямам търпение.

— Но утре отново се връщаме в солните мини, Пепеляшке — предупреди я той.

— Сега, когато имаме нов план за действие, изгарям от желание да започнем час по-скоро.

— И така, предполагам, че израснах с убеждението, че за братята си не съм по-важна от футболните им топки, че съм само още една играчка, с която да се забавляват.

Сейдж замислено се загледа в свещта, която гореше на средата на малката масичка. Хотелската им стая бе истински дворец в сравнение с тези, в които бяха нощували доскоро. Разполагаха с телевизор и филмова програма по собствен избор. Обслужването по стаите бе перфектно, а менюто — превъзходно.

Хотелът предлагаше толкова удобства, че те предпочетоха да си останат в стаята. Бяха уморени от дългото пътуване. Решиха, че ще им е далеч по-приятно да си починат в стаята, отколкото да се обличат официално, за да вечерят навън. Поръчаха си обилна вечеря от четири ястия и сега бавно пиеха кафе и похапваха шоколадови бонбони.

— Аз наистина не смятам, че се съревновавам с тях, Харлан. Искам само да ги накарам да ме признаят за равноправен член от семейството и партньор в бизнеса. Не искам вечно да бъда малката им сестричка, не искам да ме наричат дечко или хлапе.

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Той разви един бонбон и го постави в устата си. — Но трябва да осъзнаеш, Сейдж, че ти винаги ще си останеш най-малката в семейството, точно както Чейс винаги ще бъде най-големият.

— Звучи ми като лекция по психология за първокурсници.

— И е точно това — призна си той и се усмихна. — В А&М учих психология факултативно.

— Значи заключенията ти не се основават на лични наблюдения?

— Не.

— Никакви братя и сестри?

— Не.

Тя започна да премята из ръцете си лъскавите станиоли, които бе развила от бонбоните. Чудеше се дали е разумно да продължи да го разпитва, но беше убедена, че ако не го направи, той не би ѝ разказал доброволно нищо за миналото си.

— Зная, че животът в дома ти трябва да е бил много тежък, Харлан. — Погледна лицето му, осветено от пламъка на свещта. То остана напълно безизразно. — Не е необходимо да говориш за това, ако не искаш. — Тя замълча отново, предлагайки му възможност, от която той отказа да се възползва.

— Наистина не искам.

Сейдж осъзна, че все още не е спечелила доверието му, но успя да прикрие разочарованието си.

— Съжалявам, че е трябвало да понесеш всичко сам. Моето семейство е най-голямата ми опора. Не мога да си представя, че бих могла да изживея детството си без родителите и буйните ми братя.

— Ти си късметлийка.

— Зная. — Тя тихичко се съгласи с него. — Въпреки че могат да бъдат невероятно досадни понякога, аз много ги обичам.

— И те те обичат. — Той подпря ръце на ръба на масата, наведе се към нея и бавно, провлачвайки всяка дума, добави: — А и как биха могли да не те обичат?

Когато Сейдж най-сетне излезе от топлата, изпълнена с мехурчета вана, вечерята им вече бе пристигнала. Харлан, който не искаше храната да изстине, настоя тя да седне на масата с мокра коса и без грим, облечена само с обикновената си хавлиена роба.

А сега, докато очите му бавно се движеха по тялото ѝ, той я хвана за ръката и я придърпа към себе си, като внимателно заобикаляше масата.

Раздалечи коленете си и я намести между тях.

Леко я обгърна с ръце и допря лице до реверите на робата ѝ.

— Миришеш много приятно.

Стомахът ѝ се сви. След двете седмици, прекарани в пълно въздържание, докосването му ѝ подейства като шок. И въпреки всичко, не ѝ се искаше той да реши, че може да я има винаги, когато пожелае. Какво си мисли той? Че е достатъчно само да щракне с пръсти и тя веднага ще дотърчи?

— Харлан, какво правиш?

— Бих искал да те прелъстя, ако се съ согласиш да помълчиш за известно време.

— Идеята ти не е добра. Уговорихме се, че отношенията ни ще са строго делови. А що се отнася до случилото се преди, Харлан, не искам да си мислиш, че...

— Единственият ти недостатък е, че говориш дяволски много.

Не запуши устата ѝ с целувка, защото само един поглед на замъглените му от страст очи се оказа достатъчен. Сейдж сведе очи към неговите и протестите ѝ останаха неизречени, стомахът ѝ се сви до премала, а внимателно обмисляните ѝ решения отидоха по дяволите. Без да сваля поглед от лицето ѝ, той развърза колана и разтвори робата ѝ.

— По дяволите, Сейдж — проговори той, след като плъзна ръце по тялото ѝ. — Ако знаех, че си съвсем гола под този халат, нямаше изобщо да си губя времето с тая вечеря.

Обгърнал ръце около кръста ѝ, той я привлече към себе си и допря отворената си уста до голото ѝ тяло. Кожата ѝ настръхна от влажния допир на езика му. Сейдж инстинктивно потърси опора и подпря ръце на раменете му. В следващия момент вече ги стискаше с все сила, защото устата му целуна първо едната, а после и другата и гърда, като леко ги галеше с върха на езика си.

Тя простена от удоволствие и едва не изгуби равновесие. Той се изправи, прегърна я и я притисна към гърдите си.

— Разкопчей ми дънките.

Въпреки настоящия му шепот, тя не бързаше да изпълни молбата му. Поколеба се няколко секунди, а после плахо протегна ръка. Най-горното копче се откопча лесно. После стана малко по-трудно, защото той не преставаше да гали гърдите ѝ и да изследва устата ѝ с езика си, ухаещ на шоколад. Харлан ръмжеше от удоволствие всеки път когато пръстите ѝ докосваха втвърдения пенис, издул меката тъкан на панталона му. Най-накрая и последното копче бе разкопчано. Тя отдръпна ръка.

— Благодаря — той въздъхна от облекчение. — Би ли съблякла и ризата ми, ако обичаш?

Харлан си бе взел един душ преди тя да окупира ваната изцяло за себе си. Излезе от банята облечен в чифт износени дънки, които сякаш бяха шити специално за стройното му тяло, и бяла памучна тениска, силно изпъната от широките гърди и силните му рамене.

Дори през плата на тениската Сейдж видя възбудените зърна на гърдите му. Видът на голите му гърди винаги бе предизвиквал неописуемо вълнение в дълбините на душата ѝ. Тя хвана долния край на тениската му, внимателно я прекара през мускулестите му рамене, през разрошената светла коса и най-накрая я измъкна през главата му. Косата му се върна на мястото си, малко разбъркана и невероятно привлекателна. Няколко кичура паднаха ниско над веждите му.

— Така е много по-добре — прошепна той и я прегърна още по-силно, допрял голото си тяло до нейното.

Целувката им продължи цяла вечност и изостри желанието на Сейдж до краен предел. Тя започна леко да движи тялото си, очарована от възбуждащия допир на косъмчетата по гърдите му до гладката ѝ кожа. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха. Той веднага ги забеляза и леко ги погали първо с върха на пръстите си, а после с устните си, които нежно продължиха пътя си надолу по тялото ѝ.

Харлан отново седна на стола си и започна да целува стомаха ѝ, пъпа ѝ, изпъкналите кости на таза ѝ. После се облегна назад, съсредоточено се загледа в снопчето косъмчета между бедрата ѝ, и едва след няколко секунди вдигна ръка, за да ги погали.

Дишането на Сейдж се учести, сърцето ѝ бясно заби. Всичко около нея сякаш потъна в тъмнина, струваше ѝ се, че зрението ѝ непрекъснато стеснява обсега си, докато най-накрая виждаше единствено Харлан, себе си и пламъчето на единствената свещ.

Когато устните му докоснаха нежното хълмче, от гърдите ѝ се изтръгна нисък стон и тя зарови пръсти в косата му. Горещите му целувки ѝ доставяха неопишуемо, непоносимо удоволствие.

Харлан се отпусна на колене. Нежно разтвори меката плът с двата си палеца, а след това я докосна с устни и я извиси до чудесни, неподозирани висоти.

От устата ѝ се изтръгна нисък, приглушен вик на желание, примесено с недоумение и недоверие. Усещания, неизпитвани никога преди, разтърсваха цялото ѝ тяло. Отдала се изцяло на обхваналия я безумен екстаз, тя изведнъж осъзна, че се плаши от силата на чувствата, раздрали душата и тялото ѝ.

Сейдж отстъпи назад и се хвърли върху едно от двойните легла, заровила лице във възглавницата. Пръстите ѝ френетично сграбиха чаршафите, защото залелите я вълни на сладостна наслада не преставаха. Не можеше да нормализира дишането си, от устата ѝ се изтръгваха накъсани, хрипливи звуци.

Харлан легна до нея и матракът потъна под тежестта му. Той я погали по косата.

— Какво има, Сейдж? От какво се боиш?

Тя се обърна по гръб, все още задъхана, зачервена, зашеметена от преживяното. Но гордостта ѝ не ѝ позволяваше да отстъпи.

— Не се боя от нищо.

— Тогава защо се отдръпна? Защо не си позволи да стигнеш до върха?

Смутена, тя се извърна настрана. Той я хвана за брадичката и отново обърна главата ѝ към себе си.

— Ти цялата трепереше. Беше вече на ръба. Почувствах го. Защо не стигна, докрай? — Очите му изискваха откровен отговор.

— Изплаших се. — Гласът ѝ бе дрезгав и несигурен.

— Двамата с Травис никога ли не сте се любили по този начин?

Подобна мисъл ѝ се стори колкото ужасяваща, толкова и неприемлива. Тя яростно поклати глава.

— Не.

— Този мъж е или идиот, или педал — измърмори гой. — Защо никога не си се любила с Травис, Сейдж? Или с някой друг мъж? Сигурен съм, че е имало много желаещи.

— Да, имаше. Много.

— Защо тогава?

— Не зная, Харлан. Не ме тормози с тези въпроси.

Той хвана главата ѝ с двете си ръце.

— Чуй ме сега. Вече цели две седмици се опитвам да се държа настрана от теб. Не ми бе лесно, повярвай ми. Всяко нещо, което правиш, всяко нещо, което казваш, всяко движение на главата ти, всяка твоя усмивка, ме възбуждат до краен предел. А сега, дявол да го вземе, мисля, че ми дължиш, ако не друго, то поне отговора на този лесен въпрос.

Самата Сейдж все още беше твърде възбудена. Последните му, преливащи от еротика и страст думи, изобщо не ѝ помогнаха да се справи с желанията си.

— Въпросът не е прост, Харлан. Много е сложен. И аз... не зная отговора.

— А аз мисля, че се досещам. Не си позволила на нито един от ухажорите ти да те люби, защото си се бояла, че ще останеш разочарована както от него, така и от самата себе си.

Тя го зяпна недоверчиво.

— Това пък откъде ти дойде наум?

— Чувала си не един от разказите на братята си за прословутите им успехи с жените. Решила си, че не можеш да се състезаваш с тях в това отношение, защото ако искаш да ги догониш, ще трябва да се превърнеш в истинска проститутка.

— И това ако не е двоен стандарт...

— Права си. Така е. Но нещата стоят точно по този начин. Затова си решила, че сексът е една от областите, в които няма дори и да се опитваш да станеш добра като тях.

— Никога не съм си помисляла подобни щуротии.

— Сигурен съм, че не си. Всичко е станало напълно подсъзнателно. Е, добре, чуй ме сега. — Ръцете му стиснаха главата ѝ още по-силно. Наведе се над нея и пъкна единия си крак между нейните и тя усети допира на дънките му — грапави и в същото време, толкова приятно меки. — Тук сме сами, Сейдж. Само ти и аз. Аз не си водя картотека, в която да отбелязвам качествата и недостатъците на всяко поредно завоевание. А и ти не си длъжна да ми доказваш каквото и да било. Вече зная, че си много секси. Зная, че присъствието ти ме възбужда. Зная, че и ти изпитваш силно желание и ако само се

отпуснеш, би изпитала невероятно удоволствие. Но ако сега кажеш не, аз ще приема решението ти. Няма да си правя каквито и да било заключения. Знаеш, че те желая до полуда, но ти си тая, която ще реши как да продължим. Ти трябва да кажеш какво да правим. Какво искаш?

— Искам... — Сейдж запелтечи, неспособна да продължи.

— Какво? Кажи ми какво мислиш? Поне веднъж в живота си бъди Сейдж, жената, без да се притесняваш за това, какво се очаква от Сейдж Тайлър, дъщерята на Бъд и Лори и по-малката сестра на Чейс и Лъки.

Тя пое няколко глътки въздух и изрече на един дъх:

— Искам да ме галиш.

— Къде?

— Навсякъде.

— По-точно?

— Искаш да кажа думите?

— Точно така.

И тя го направи. Очите му потъмняха от страст.

— И? — гласът му стържеше от напрежение.

— Когато ме целуваш...

— Да?

— Нахвърли се върху устата ми така, сякаш това е първата ти храна от много време насам.

— Дотук звучи чудесно — дрезгаво прошепна той. — Продължавай.

Желанието пулсираше във вените ѝ подобно на силен наркотик. Нервните ѝ окончания сякаш бяха оголени и тя долавяше всяко негово докосва не. Беше превъзбудена и опиянена, за пръв път от много време насам усещаше, че наистина живее.

— Искам да погалья с ръце всяко местенце по красивото ти тяло. Искам да те притисна до себе си с всичка сила, да те оставя без дъх. Искам те отново в себе си, Харлан.

Той тихичко подсвирна.

— За новак в секса говориш дяволски добре, госпожице Сейдж.

Първата им огнена целувка я подтикна да превърне смелите си думи в дела. Плъзна ръце по колана на дънките му и покри бутовете му с двете си ръце.

Харлан яростно изпъшка, претърколи се на една страна, изхлузи дънките си и ги захвърли настрана. Дишането му бе учестено, гърдите му рязко се повдигаха и спускаха, но той остана неподвижен, оставяйки на нея да предприеме следващата крачка.

Очите ѝ бавно огледаха тялото му. Любопитно докосна зърното на едната му гърда с нокът. Харлан рязко пое въздух и го задържа в гърдите си, но не се помръдна.

Сейдж сведе глава и притисна устни към твърдото зърно, после нежно го погали с език. Той измърмори името ѝ и зарови пръсти в косата ѝ. Сейдж се отдаде на силата на страстта, решила да осъществи всички мечти, които таеше в душата си седмици наред. Устата ѝ затанцува по гърдите му, целуваше го където свари, хапеше го игриво, докосваше го с език, нежно смучеше плътта му.

Колкото повече го целуваше, толкова по-ненаситна ставаше. Коленичи до него, подпря ръце на бедрата му и бавно покри с целувки всяко кътче от тялото му. Най-накрая, достигнала до вдлъбнатината на пъпа му, тя потопа език в топлата, загадъчна падинка.

Той непрекъснато повтаряше името ѝ и конвулсивно навиваше кичури коса около пръстите си.

Сейдж зарови лице в ароматния, окосмен триъгълник около пениса му, докосна с устни гладката му повърхност, покри го с целувки.

— Умирам, скъпа — простена той, дръпна я нагоре към себе си и впи устни в нейните. Целувката им бе дива и необуздана. Тя бързо се намести между бедрата му. Той повдигна глава и я погледна. — Не бързай толкова. Не ни се налага да бързаме за никъде. Надявам се, че в хотела няма да избухне пожар. Не искам отново да те нараня.

— Няма. Моля те, Харлан. Сега.

Въпреки настойчивата ѝ молба, той проникна в тялото ѝ много нежно и внимателно.

— Толкова си влажна. — Въздъхна и потъна още по-дълбоко в нея. — О, Боже, прекрасна си.

— И ти също.

Усмихнаха се един на друг и той проникна още по-надолу.

— Усещаш ли това?

— Хмм, да.

— А това?

Затворила очи, тя измърмори нещо неразбираемо.

— Добре. Добре. А сега дръпни коленете си назад. Това е. О, Сейдж...

Само след няколко секунди той напълно забрави, че не бързат за никъде. Сейдж предпочете да не му припомня собствените му думи и с нетърпение и необуздан глад посрещаше всеки негов тласък. Изпразнила ума си от всичко останало, тя се остави на опиянението на завладелите я чувства, с наслада се отдаваше цялата, опитваше се да му достави същото удоволствие.

Прие го в себе си с цялото си тяло, и ум, и душа, докато най-накрая започна да ѝ се струва, че те двамата са едно цяло.

А когато отново усети познатите ѝ вече, пронизващи я конвулсии, тя не им се противопостави, а още по-силно се притисна към Харлан. Изцяло се съсредоточи върху преплетените им тела, усещаше само допира му, топлината на тялото му, пулсирането на члена му вътре в нея, а след това всичко се сля в ярък и невероятно силен оргазъм, разтърсил ги двамата едновременно.

Няколко минути по-късно той сякаш се опита да се отдели от нея. Тя прошепна:

— Не ставай.

Без да я пуска от прегръдките си, той се претърколи на една страна, държейки я здраво, докато се озоваха отново лице в лице.

— Убеди ме веднага.

Усмихнаха се, а после устните им се сляха в нежна целувка. Сейдж сгуши лице във врата му.

— Харлан?

— Ммм?

— Благодаря.

— За мен бе удоволствие.

Тя отново се усмихна.

— Харлан?

— Хмм?

— Нищо. Исках просто да произнеса името ти на глас.

После въздъхна доволно, затвори очи и се унесе в сън.

Когато на следващата сутрин тя възторжено връхлетя през вратата, той я очакваше, легнал по гръб в леглото и скръстил двете си ръце под главата си.

— Е, най-после се събуди — каза тя и на лицето ѝ грейна щастлива усмивка.

— Къде беше? Започнах да се притеснявам?

— Сутринта се събудих рано, преливаща от енергия. Почаках малко с надеждата, че ще се събудиш, но ти продължи да спиш и аз излязох, за да купя понички и горещо черно кафе. Точно както го обичаш.

Тя остави две бели книжни торби на масата върху която все още стояха чиниите от вечерята им и поставката на свещта, която очевидно бе догоряла по някое време през нощта. Бяха заспивали и се будили, за да се любят отново толкова много пъти през нощта, че Сейдж бе изгубила вся каква представа за времето.

Тя се приближи към леглото, наведе се над него и го целуна първо по челото, върху което бяха паднали кичури от светлата му коса, а после и по устните. Хванала ъгъла на чаршафа с двата си пръста, тя го повдигна нагоре и надникна отдолу.

— О, Харлан, ти си гол! Колко си недодялан.

— Това да не е някаква нова дума за възбуден?

— Ходил си в колеж. Знаеш какво означава недодялан.

— А ти знаеш какво означава възбуден. Ела тук.

Като ръмжеше закачливо, той я сграбчи за китките и я дръпна върху себе си. Тя се престори, че се съпротивлява, но веднага забрави преструвките, усетила възбудата на стегнатото му тяло.

— Пак ли? — съблазнително прошепна тя. — Мислех си, че тези, които го правят прекалено често, ослепяват.

— Ослепяват само онези, които не го правя достатъчно често.

— О, Боже! Не можем да позволим да ни се случи нещо подобно, нали? — каза тя и притисна устни към неговите.

Целуваха се страстно, докато тя яростно се бореше с дрехите си, опитвайки се да се освободи от тях. Най-накрая успя и легна отгоре му, докосвайки го с цялото си тяло. Изненада се когато той обгърна задника ѝ с ръце и нежно разтвори бедрата ѝ, като същевременно лекичко я повдигна нагоре.

— Не зная какво да правя. — Изглеждаше искрено притеснена.

— Напротив, знаеш.

— Така ли? — Тя направи няколко движения, от които очите му ярко заблестяха.

— Да — едва произнасяше думите. — Точно така.

Когато свършиха, тя се отпусна на гърдите му, задъхана като корабокрушенец, доплувал сам до брега.

Той обви ръце около тялото ѝ. Изражението му бе нежно, очите му я гледаха с искрено обожание.

— Човек няма нужда от мечти, когато ти си наблизо, Сейдж.

— И ти изпълни всички мои блянове.

— Всички?

— Е, има още един...

Той сграбчи един кичур от косата ѝ и повдигна главата ѝ от гърдите си.

— Е?

— Мога ли да се изкъпя заедно с теб и да ти измия гърба?

На красивото му лице разцъфна щастлива усмивка.

— Госпожице Сейдж, можеш да ми измиеш всичко, което си пожелаеш.

Сейдж излезе от банята първа, а Харлан остана след нея, за да се избърсне. Тананикайки си, Сейдж събра дрехите си, разхвърляни около леглото и отново се облече. Тъкмо махаше капачетата на чашките с кафето, когато Харлан излезе от банята, като обуваше дънките си в движение.

— Боя се, че кафето изстина — извини се тя, докато му подаваше чашата.

— Струваше си. Винаги бих предпочел страстния секс пред горещото кафе.

Тя срамежливо го погледна.

— Сигурна съм, че е така.

Той я целуна, а после отпи от хладкото кафе.

— Поничките са още топли — каза му тя. — Вземи си една.

Сейдж напъха една поничка в устата му. Той отхапа, а след това посочи към купчината листове, разпръснати по масата.

— Какво е това?

— Преди да изляза, прегледах местното списание за бизнес, което взехме от фойето, докато се регистрирахме в хотела. Вътре има няколко много впечатляващи статии и аз започнах да съставям списък на потенциалните ни клиенти.

— Много добре. — Той кимна одобрително, докато очите му пробягаха по написания на ръка списък.

Сейдж с обожание наблюдаваше лицето му, когато изведнъж очите му се приковаха върху едно от имената. Той спря да дъвче и задържа хапката в устата си няколко секунди преди да я глътне.

— Задраскай предпоследното име. — Рязко захвърли листа на земята.

Сейдж го взе и прочете името.

— Какво имаш против Хардтек и съдружници?

— Какво значение има? Включила си още поне дузина компании в списъка си.

Тя го погледна с недоумение. Той бе оставил кафето и остатъка от поничката си на масата и сега неспокойно кръстосваше из стаята, грабваше най-различни предмети, а после бързо ги връщаше по местата им. Никога не го бе виждала да се държи по този начин. Приличаше ѝ на затворено в клетка животно.

— Харлан? Защо това име те разстрои толкова много?

— Не съм разстроен.

— Не ме лъжи — кресна тя. — Виждам, че си разстроен. Знаеш ли нещо за Грейсън Хардтек, което би трябвало да ми кажеш?

— Зарежи това, става ли? Зачеркни името му от списъка и всичко ще бъде наред. Просто махни името.

— Ако не ми обясниш защо, няма да го направя. Според статията за него, той участва във всяка по-тлъста сделка в този град. Той е точно от клиентите, които търсим.

Харлан се извърна и я погледна, подпрял ръце на кръста си. Лицето му беше сърдито и войнствено.

— Спести си неприятностите. Хардтек не би ти отделил и една минута от времето си, ако разбере, че работя с теб. Повярвай ми.

— Защо?

— Това си е моя работа.

— Вие двамата да не би да си имате зъб един на друг?

— Би могло и така да се каже.

— Защо? За какво се скарахте?

— Сейдж, остави това.

— За какво точно се скарахте с Хардтек? — настойчиво повтори
тя.

Той прехапа долната си устна. Когато най-сетне реши да заговори, гласът му прозвуча твърде сухо. Отговори ѝ само с едно изречение.

— Преди известно време притежавах нещо, което му принадлежи.

Тя внимателно обмисли думите му, но така и не можа да вникне в смисъла им.

— Искаш да кажеш, че си откраднал нещо от него?

Вбесен до крайност от настойчивостта ѝ, той нервно прокара пръсти през косата си.

— Помолих те да оставиш тая тема.

— Не и преди да ми отговориш, Харлан. Какво негово нещо си притежавал?

Сините му очи я погледнаха студено.

— Съпругата му.

Сейдж нервно разлистваше списанието, без да запомни нито една от думите, отпечатани по лъскавите му страници. Главната административна квартира на Хардтек и съдружници, Инкорпорейтид беше внушителна и ултрамодерна, изпълнена главно в черно и сиво, примесени на места със светлокафяво.

Сейдж погледна към секретарката на Грейсън Хардтек. Жената отново я удостои с дежурната си усмивка.

— Сигурна съм, че няма да чакате още дълго, госпожице Тайлър.

Внимателно очертаните ѝ, пурпурночервени устни едва се помръднаха. Дори и ураганен вятър не би могъл да отдели и един косъм от внимателно пригладената ѝ с лак коса, която чудесно се съчетаваше по цвят със сивата стена зад нея.

— Благодаря.

Сейдж беше много изнервена и подскачаше и при най-малкия шум. Всеки момент очакваше Харлан да нахълта през черната лакирана врата и да я обвини в двойна игра и измама. И тъй като наистина правеше точно това, тя с всяка изминала минута ставаше все по-нервна и уплашена.

След спора им преди два дни, когато той бе пуслал бомбата за съпругата на Хардтек, те напуснаха луксозния хотел и се пренесоха в друг, който напълно съответстваше на скромните средства, с които разполагаха. Въпреки че парите им бяха на привършване, Сейдж си взе отделна стая, в която прекара по-голямата част от деня съвсем сама.

След много часове на размисъл и самобичуване, тя най-сетне стигна до окончателното си решение, твърдо убедена, че трябва да остави личните чувства на заден план. Задачата, която си бе поставила, имаше първостепенно значение. Достигнала до това заключение, тя застана пред вратата на спалнята му и почука.

Той не се затича да ѝ отвори веднага. Всъщност, доста се забави, преди да го направи. Отвори вратата, подпря се на касата и я изчака да заговори.

— Проведох няколко телефонни разговора — студено започна тя. — Имаме уговорени срещи с тези хора утре сутринта. — Пъхна един списък е имена в ръката му. Той го погледна. Името на Хардтек не бе включено в него.

— Чудесно.

— Значи ли това, че все още проявяваш интерес към съвместната ни работа по този проект? — сковано го попита.

— Ти си тази, която се цупи вече няколко часа, не аз.

— Съобщението ти, че си имал връзки с нечия чужда съпруга ми дойде като шок.

Той изразително затвори очи и я изгледа толкова студено, че тя незабавно побесня от гняв. Как се осмелява да я кара да се оправдава! Не тя беше човекът с противно и подозрително минало.

— Това няма нищо общо с настоящия момент и с нас — каза той.

— Грещиш, Харлан. Всичко, свързано с нас, е жизненоважно. Нашето минало ни прави такива, каквито сме.

Той тъжно поклати глава.

— Ако наистина вярваш в това, то аз не съм най-подходящият човек за теб, Сейдж.

В продължение на няколко секунди тя си припомни всичко, което бяха вършили заедно в леглото, всичко, на което я бе научил — начините как да извлече най-голямо удоволствие от любенето. Лицето ѝ се зачерви от смущение, но очите ѝ останаха студени.

— Много удобно да осъзнаеш това точно сега, след като вече ме вкара в леглото си.

После се отдалечи от него и прекара вечерта самотна и нещастна в стаята си. Остро усещаше отсъствието му от леглото си и силно мразеше както себе си, така и него, заради чувствата, които бе предизвикал в душата ѝ. През следващите дни се държаха учтиво един към друг, успявайки по някакъв начин да подтиснат враждебността си. Провеждаха уговорените срещи и, както и преди, всеки изпълняваше своята роля в представянето на системата.

Повечето от вицепрезидентите, с които се срещнаха, ги отпратиха учтиво, като им обещаха, че ще имат предложението им предвид и че в близко бъдеще ще се свържат с тях, но тя искрено а съмняваше, че този ден някога ще дойде.

След още няколко безрезултатни срещи тази сутрин те се върнаха в мотела по обяд. Чувстваха се обезсърчени и унили. Сейдж се обърна към Харлан.

— Ако не смяташ да ходиш никъде този следобед, искам да взема колата и да отида да си оправя косата и маникюра.

Той мигновено застана нащрек.

— Винаги вършиш сама тези неща.

— Да, и затова изглеждам по този начин.

Очите му я изгледаха пронизително.

Тя се опита да запази безизразния си поглед.

— Нямам нищо против — най-после ѝ каза той. Преди да слезе от колата обаче, той взе от задната седалка папката с всичките си чертежи.

— Довиждане.

— Довиждане.

Сейдж измина няколко преки и едва тогава се осмели да пхне ръка под предната седалка и да измъкне копията на чертежите, които бе направила преди една седмица. Схемите бяха със силно намалени размери, но все пак бяха четливи и напълно разбираеми. Ако Харлан решише да се откаже от начинанието, тя не искаше да се окаже е

празни ръце. След последните събития Сейдж беше доволна, че се бе сетила навреме да вземе някои предпазни мерки.

Слава Богу, че това не бяха единствените предпазни мерки, за които тя мислеше с облекчение в този момент. Всеки път, когато се любеха, Харлан много дискретно и ненатрапчиво правеше необходимото, за да я предпази от забременяване.

Очите ѝ се насълзиха при спомена за страстните му ласки, но тя премигна няколко пъти, за да ги прогони, преди страховитата секретарка на Хардтек да ги забележи.

Сейдж изобщо не бе изненадана, че Харлан бе имал връзки и с други жени. Той непрекъснато получаваше страстни погледи и мълчаливи покани от жените, с които се срещаха.

Където и да отиде, Сейдж не можеше да не забележи въздействието, което той оказваше върху жените. Само една от обезоръжаващите му усмивки можеше да смути и най-студената и делова касиерка. Един пронизващ поглед и най-свадливата сервитьорка се превръщаше в Мис Приятен Характер. Едно ласкаво намигване и дори и най-невзрачната жена се усмихваше така лъчезарно, че заприличваше на истинска красавица. Харлан Бойд съвсем определено знаеше как да въздейства на нежния пол.

Госпожа Грейсън Хардтек очевидно не бе изключение от правилото.

Харлан сигурно бе имал връзка с нея по времето, когато бе работил за Хардтек. Той вероятно бе разбрал и в резултат бе избухнал страхотен скандал. Това бяха само предположения наистина, но Сейдж бе сигурна, че се е случило нещо подобно.

Това, което я нарани най-много, бе враждебността, която Харлан продължаваше да изпитва към Хардтек. Очевидно в душата му все още тлееше чувството, което бе изпитвал към госпожа Хардтек.

Дали все още я обичаше? Защо иначе би се ядосал толкова много? Можеше просто да се изсмее и да каже:

— По-добре иди сама на тази среща, Сейдж. Виждаш ли, госпожа Хардтек не беше много дискретна по отношение на любовните си авантюри. Хардтек побесня и... е, добре, мисля, че всичко ти е ясно.

Но той не се бе държал така, сякаш става дума за мимолетна авантюра, без каквито и да били емоционални последици. Харлан бе

хукнал да кръстосва из стаята подобно на марионетка, управлявана от неспособен кукловод. Само за секунди се бе превърнал в съвсем различен човек. Промяната бе направо драстична. Връзката им вероятно е била много важна за него, щом продължаваше да се държи по този толкова нетипичен, глупав и неразумен начин.

Колко ли още неразгадани любовни афери има в миналото на Харлан? Дузини? Или повече? Колкото и да са на брой, ще трябва да прибавим още една, помисли си Сейдж с унищожителен сарказъм, насочен към нея самата.

Той ѝ бе казал, че е професионалист, който се занимава с проблемите на хората. Тя беше просто поредния проблем, изпречил се на пътя му — една безпомощна девственица със силно наранена его, която отчаяно се нуждаеше от сексуално пробуждане. Дори ако бе дала публична обява, едва ли щеше да му съобщи проблема си по-ясно.

Харлан, който разполагаше както с умения, така и с неограничени възможности да разреши проблема ѝ, веднага откликна на мълчаливото ѝ послание. Отвори ѝ очите за собствената ѝ сексуалност, освободи я от задръжките и страховете ѝ. А сега, когато му бе демонстрирала колко разкрепостена може да бъде в леглото, той смяташе проблема ѝ за разрешен. Мисията му бе приключила и той можеше да продължи по пътя си, готов да се заеме със следващата дилема.

Сейдж се питаше дали ще се сбогува с нея, дали ще я уведоми за заминаването си. А може би просто ще се събуди някоя сутрин и ще установи, че е заминал? Второто бе по-вероятно. Сейдж не можеше да си го представи в някоя тъжна, сълзлива прощална сцена. Но каквото и да направеше, той със сигурност щеше да разбие сърцето ѝ.

Беше се влюбила в един скитник.

— Госпожице Тайлър?

Тя подскочи от изненада и се опита да се съсредоточи.

— Да?

— Господин Хардтек ще ви приеме веднага.

— Благодаря.

Взе чантата си и папката от канапето и последва секретарката, която прекоси лъскавия мраморен под, мина през големите врати и я въведе в светилището на Хардтек.

Строгата обстановка бе отчасти смекчена от ориенталските килими, които образуваха нещо като безценен остров на пода. Едната стена бе стъклена и предлагаше умопомрачителен изглед към величествените сгради на Далас, очертали контури на хоризонта. Сейдж добре си бе подготвила домашната и знаеше кои точно сгради принадлежат на Хардтек. За момент се уплаши и се стъписа от огромните размери на богатството и властта му. Какво правеше тя в този храм на благополучието?

И защо не, по дяволите, обади се едно тихо гласче дълбоко в съзнанието ѝ. Семейната гордост си казваше своето. Тя беше Тайлър. А Тайлърви бяха не по-лоши от всички останали.

Тя изправи рамене, приближи се до бюрото му и протегна ръка. Един посивяващ, едър мъж, облечен в безупречен делови костюм, се надигна от стола си и пое ръката ѝ през бюрото.

— Здравейте, господин Хардтек. Аз съм Сейдж Тайлър. Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете веднага.

— Заповядайте, седнете, госпожице Тайлър.

Докато Сейдж сядаше на посоченото ѝ място, секретарката му му подаде някаква визитна картичка. Той я погледна и кимна. Тя мълчаливо се оттегли.

— Казала сте на секретарката ми, че желаете да ме видите по някакъв неотложен личен въпрос.

Хардтек приближаваше шестдесетте, имаше широки гърди и голям корем, макар че тялото му бе по-скоро мускулесто, отколкото дебело. Носът му беше голям и месест, а зачервеното му лице ѝ подсказваше, че той е мъж, който не се лишава от няколко бърбъна през деня. Имаше смуцаващия навик да се взира в събеседниците си изпод гъстите, надвиснали над очите му сиви вежди.

Шокирана от собствената си дързост, Сейдж смело заяви:

— Излъгах, господин Хардтек. Дойдох тук, за да ви продам нещо.

Той изглеждаше стъписан от откровеността ѝ. В продължение на няколко секунди я огледа с напрегнат и изучаващ поглед. После се настани в кожения си стол и като скръсти ръце на стомаха си, леко се изсмя.

— Е, куражлийка сте, госпожице Тайлър. Трябва да ви го призная. И какво предлагате? Да не би да ни е изтекъл абонаментът за

Телевижън Гайд?

Сейдж се усмихна колебливо и като се питаше още колко ли време ще може да разчита на доброто му настроение, сложи папката на ръба на бюрото му и я разтвори.

— Искам да ви запозная с една нова система за напояване. Това тук са чертежите.

Той дори не погледна към скиците на Харлан. Беше приковал поглед някъде между очите ѝ.

— Госпожице Тайлър, аз съм зает човек. Имам цяла армия от подчинени, които решават тези въпроси вместо мен.

— Добре зная това — бързо заговори тя, разбрала, че той е на път да я отпрати. — Но аз вече седмици наред се срещам с вицепрезиденти и младши изпълнителни директори. Те са много по-заинтересовани от това да запазят настоящия си бюджет и изобщо не мислят за инвестиране. Никой не смее да разклати корпоративната лодка в тия тежки времена и затова не се вземат никакви решения. Този път реших да се срещна с най-главния шеф — този, който подписва чековете и взема окончателните решения. Уморих се да ме препращат от един заместник на друг.

Изминаха няколко мъчителни секунди, през които той не свали поглед от лицето ѝ, после погледна часовника си и каза:

— Разполагате с пет минути. — Тя побутна папката към него докато превъзнасяше безупречната репутация на Тайлър Дрилинг. Той я слуша няколко секунди и я прекъсна. — Запознат съм с репутацията на семейството ви в петролния бизнес. Кажете ми само какво продавате и защо трябва да го купя.

— Възложили ли сте на някого договора за напоителна система на Шедоу Хил?

Вече бе започнало разчистването на терена за бъдещия комплекс, който щеше да бъде построен на няколко мили северно от Далас. Сейдж бе чела, че след завършването му, той ще се простира на площ от няколко квадратни мили, ще има игрище за голф с осемнадесет дупки и друго по-малко с девет дупки, игрище за игра на поло, самолетна площадка, търговски център, шикозен кънтри клуб, както и някои други, неприлично скъпи места за развлечения.

— Не, доколкото знам — отговори ѝ той.

— Ще ви бъдем много задължени, ако ни възложите този договор. Разполагаме точно с това, което ви трябва.

— Можете ли да предложите някакви препоръки? Кой друг използва системата ви?

— Никой. Вие ще бъдете първият ни клиент, ако решите да я купите.

Сейдж не искаше да започне кариерата си с лъжа. Но дори и да имаше подобни намерения, Хардтек веднага щеше да открие измамата. Тя смело го погледна в очите, очаквайки да ѝ каже, че не проявява интерес към предложението ѝ и да повика секретарката си, за да я изпрати.

Той обаче не направи нищо подобно, а каза:

— Слушам ви. Продължавайте.

Сейдж си припомни всичко онова, което бе чувала Харлан да разказва при толкова много срещи и бързо разясни принципа на системата.

— Можем да инсталираме надземни пръскачки, както и тръби, които ще бъдат скрити под земята. И ще го направим много по-евтино от всички останали, защото разполагаме с тръби и помпи, които излязоха от употреба след като нефтеният пазар отиде по дяволите.

Той разгледа чертежите с внимание, на каквото тя изобщо не смееше да се надява. Всъщност Хардтек се спираше на всяка една схема и я изучаваше в най-големи подробности. Без да вдига глава, той я изгледа изпод вежди и попита:

— Кой направи тези чертежи?

— Нашият конструктор — уклончиво отвърна тя. — Братята ми ще отговарят за цялостното инсталиране и поддръжка.

— Хмм.

Макар да бе любопитна да разбере дали и Хардтек ще реагира по същия бурен начин при споменаването на името на Харлан, Сейдж не посмя да рискува. Хардтек бе прекалено надежден и сериозен клиент, за да си позволи да го изгуби. Договорът с него би повлякъл още много след себе си. Би направил реклама на новото изделие на Тайлър Дрилинг по-добре от всеки друг.

Това беше най-главната причина, която я подтикна да се срещне с него лично. Другата причина бе желанието ѝ да се запознае с измамения съпруг.

— Ще ги задържа — рязко каза той и събра всички чертежи.

— Ч-чудесно — измънка тя. Щеше да се погрижи Харлан незабавно да патентова изобретението си.

— Бих искал да ги разгледам по-внимателно и да ги обсъдя с главния изпълнител на проекта ни.

— Разбира се.

— Как бих могъл да се свържа с вас?

Сърцето ѝ биеше до пръсване. След толкова много неуспехи, тя просто не смееше да повярва на ушите си.

— Значи проявявате интерес?

— Ще бъда напълно откровен с вас. Напоителната система за Шедоу Хилс не е измежду най-неотложните ни задачи в този момент. Някой служител в тази корпорация, чието име аз сигурно не знам, би могъл да закупи такава система от хиляди различни места...

— Но нито една от тях няма да има нашата изключителна...

— Спестете си тези приказки. Вече ги чух. — Той насочи палеца си към нея. — Ще ви дам един безплатен съвет. Научете се кога трябва да си държите устата затворена, госпожице Тайлър.

— Да, сър. — Тя го погледна плахо. Съвсем наскоро още един човек ѝ бе казал, че говори прекалено много.

— Това, което се опитвам да ви кажа, е, че се интересувам не толкова от изделието ви, колкото от вас самата. Човек трябва да има голям кураж, за да дойде при мен по този начин. А аз обичам да възнаграждавам хората, които поемат известни рискове. Освен това, възхищавам се на хората, които не бръщолевят празни приказки, а минават направо на въпроса. — Той погледна часовника си. — Времето ви изтече преди тридесет секунди. Оставете телефонния си номер на секретарката ми. Довиждане.

— Довиждане и благодаря.

Тя се изправи и уверено му подаде ръка. Но когато се обърна да си тръгва, Сейдж изведнъж се закова на мястото си. На отсрещната стена, тази, която бе останала зад гърба ѝ, висеше портретът на красива жена.

Прекрасното ѝ лице бе обградено с гъсти руси къдрици. Бе облечена в сапфирена на цвят бална рокля, която чудесно подчертаваше неотразимата ѝ фигура. Беше застанала на завоя на виещо се спираловидно стълбище, а украсената ѝ с бижута ръка бе

подпряна небрежно на резбования тапет. На шията и на ушите ѝ блестяха скъпоценни камъни. Жената бе изключително елегантна и изискана.

— Коя е тя?

Хардтек отговори зад гърба ѝ:

— Съпругата ми, Мариан.

— Мариан. Красива е.

— Да, така е.

Сейдж му се усмихна несигурно и побърза да излезе от кабинета му. Спря за миг при секретарката, остави телефонния номер на офиса в Милтън Пойнт и си тръгна.

Бе постигнала първия си успех и на път за асансьорите сигурно би подскачала от радост или пък би запяла с пълно гърло, ако Мариан Хардтек не се бе оказала една от най-красивите жени, които някога бе виждала.

Грейсън Хардтек наблюдаваше младата жена докато излизаше от кабинета му. Изчака няколко минути, за да ѝ даде време да поговори със секретарката му, а след това ѝ позвъни по интеркома.

— Кажи на Хари да слезе при мен, ако обичаш.

— Да, сър. Човекът, с когото имахте среща в петнадесет и тридесет е тук. Да го пусна ли?

— Изчакай пет минути.

— Да, сър.

Докато чакаше, той настойчиво се взираше в портрета в другия край на стаята.

Не му се наложи да чака дълго. Влезлият се представи като Хари — един от цивилните частни детективи, които охраняваха офисите на Хардтек и съдружници.

— Хари, всеки момент от сградата ще излезе една млада жена. Руса. С черен костюм. Красива. С хубави крака.

— Виждам я, сър. Току-що излезе от асансьора.

— Наблюдавай я няколко дни. Ще се погрижа някой друг да поеме работата ти тук. Искам да знаеш къде ходи, с кого се вижда и всякаква друга информация, до която успееш да се добереш. Докладвай ми за резултатите след не повече от седемдесет и два часа.

— Да, сър.

Плащаше на хората си добре и наемаше само най-добрите. Сигурен, че разпорежданията му ще бъдат изпълнени съвсем точно и при най-голяма секретност, Хардтек се върна при чертежите. Можеше да се закълне, че те са направени от конструктор, чиято работа познаваше добре.

Когато секретарката му въведе следващия посетител, той продължаваше намръщено да се взира в листите, разпръснати по иначе идеално подреденото му бюро.

— Сейдж се връща утре — съобщи Чейс.

Марси вдигна поглед от чинията си с лазаня. Тя и Чейс вечеряха сами вкъщи. Джейми спеше в люлката си край тях.

— Тя ли се обади?

— Днес следобед телефонира от Далас.

— Мислех, че са в Южен Тексас. Някъде из долината.

— Нищо не са постигнали там. Решили са да се върнат в Далас и да предприемат нова маркетингова стратегия.

Разказа на Марси всичко, което Сейдж му бе казала.

— Беше много развълнувана. От няколко дни са там и тя вече има списък на шест потенциални клиенти, които са ѝ отговорили с нещо по-сериозно от може би.

— Но това означава, че тя е свършила страхотна работа.

— И аз ѝ казах същото.

Марси му се усмихна широко.

— Добре, Чейс. Тя има нужда да чуе добра дума от теб.

— Спомена ли нещо за Харлан?

— Откакто е заминала, тя ни се обажда вече, колко... трети или четвърти път, но чак днес за пръв път спомена името му. Попита ме дали двамата с Лъки ще се спуснем да го бием, ако се върне заедно с нея.

— Като се има предвид случилото се неотдавна, струва ми се, че въпросът е напълно справедлив.

Чейс се намръщи. След спора им отпреди две седмици, между тях все още се усещаше леко напрежение.

— Не можеш да ни виниш за това, че защитихме сестра си, Марси. Щяхме да направим същото за коя да е друга жена от семейството.

— Възхищавам ви се, задето сте винаги готови да ни защитите. Но не в това е въпросът. Мисълта ми е, че Сейдж е легнала с Харлан съвсем доброволно и не се нуждае от ничия защита. Лъки не поиска разрешение от никого, преди да се влюби в Девон, макар че по онова време тя беше женена — официално поне.

— Лъки беше ужасен, когато ти му каза, че смяташ да се ожениш за мен. По онова време ти беше много нестабилен и все още беше силно влюбен в Таня. От тази гледна точка, съветът на Лъки бе напълно разумен. Но ти послуша сърцето си и се ожени за мен. Довери се на своите собствени инстинкти, а не на неговите.

— Нищо — нито ад, нито разрушително наводнение, нито дори инатът и проклетата ви гордост — не биха могли да ви попречат на вас двамата да се влюбите в жените, в които се влюбихте. Защо Сейдж трябва да е по-различна? Та тя е Тайлър като вас. Тя познава сърцето и

душата си по-добре от всеки друг. Нямате никакво право да се намесвате.

— Ние просто не искаме тя да бъде наранена.

— Нито пък аз. Но ако това все пак стане, вие не бихте могли да го предотвратите, каквото и да направите. — Тя замислено се загледа в чашата си с вино.

— Как мислиш, дали това е било изолиран случай или те двамата продължават да спят заедно?

— Днес останах с впечатлението, че не спят заедно. Спомена нещо за стаята на Харлан. Каза името му няколко пъти, но винаги във връзка с бизнеса.

— Хмм.

— Изглеждаш разочарована. Наистина ли мислиш, че от връзката им би могло да излезе нещо, Марси?

— И по-странни неща са се случвали.

— Типично женско изявление — с раздразнение измърмори той. — А какво ти нашепва за него женската ти интуиция?

— Че той е много интелигентен, много повече, отколкото човек може да си представи на пръв поглед. Не се бои от тежка работа.

— Имах предвид взаимоотношенията му с жените.

— Аха, взаимоотношенията му с жените. — Тя погали устните си с пръст. — Ами, както каза и Девон, за голямо огорчение на Лъки, той е много красив и секси. — Очите ѝ се спряха на смръщеното лице на Чейс. — Но не толкова, колкото теб.

— Продължавай — измрънка той, омилостивен донякъде.

— Мисля, че сигурно е преживял нещо твърде болезнено и мъчително. Все още бяга от него. Някой го е наранил жестоко. И точно заради това той никога не се сближава много с когото и да било. Общителен е, но е предпазлив. Предпочита да е наблюдател, а не участник в събитията.

— Аз също забелязах нещо подобно. Мислиш ли, че става дума за жена?

— Можем само да гадаем.

— А ти какво би казала?

— Бих казала, че е жена.

— И аз така си помислих. — Чейс се усмихна тъжно. — Надявам се, че не смята да отмъщава на целия женски род, включително и на

Сейдж, заради онова, което му е причинила някаква глупава жена.

— Не е задължително. — Чейс я изгледа въпросително и тя доразви теорията си. — Подобна емоционална болка може да предизвика или необикновена жестокост или огромна доброта и чувствителност. Не мога да си представя, че Харлан би могъл да бъде жесток и коравосърдечен. А ти?

— И аз. Но кой знае? Може би все още не сме го видели в най-лошата му светлина.

— Възможно е, но ти пропускаш нещо много важно, което дава представа за истинския, му характер.

— И кое е то?

— Той беше човекът, който пръв се притесни, че Сейдж може да е забременяла. Нали ти ми каза, че той си е признал, че е спал с нея без дори да сте го питали за това. Това не е присъщо на безскрупулните мъже, поставили си за цел да разбият повече женски сърца.

— Да, така е. Исусе — той прокара ръка по лицето си. — Предполагам, че единственото, което можем да направим в този момент, е да се отдръпнем назад и да изчакаме и да видим какво ще стане.

— Най-после каза нещо разумно.

— Значи, да се върнем към бизнеса. Докъде бях стигнал? О, да. Сейдж ми каза, че Харлан иска да се върне и да инсталира системата. Исква да отстрани всички възможни технически дефекти, преди да получим първата поръчка. Малката ми сестричка трябва да е страхотен търговец. — Той се усмихна с обич. — Кой можеше да предположи, че тя ще се справи толкова успешно?

— Аз — твърдо отбеляза Марси.

— Изглежда, че първата ни продажба няма да закъснее. Искрено се надявам това да е така. Заради всички ни. — Той бутна настрана празната си чиния и взе чашата с червено вино. — Не съм забравил нашата сделка, Марси.

— За каква сделка става дума? — Безгрижният ѝ тон не можа да го заблуди.

— Сделката, която сключихме, когато се оженихме.

— О, тази сделка ли?

Всеки път когато той повдигнеше този въпрос, тя ловко променяше темата на разговора. Този път, обаче, Чейс бе твърдо решен

да не ѝ позволи да постъпи така.

— Ти ни измъкна тогава, Марси, и аз не съм го забравил. Без твоите пари...

— Нашите пари. Те станаха твои в деня, в който се оженихме.

— Парите бяха твои. Пари, които бе спечелила с много труд. Когато се оженихме, ти казах, че възнамерявам да ти върна всеки цент. До този момент няха такава възможност. Но ако сключим един от тези големи договори, за които Сейдж говореше днес, ти ще получиш парите си обратно.

Тя стана от стола си, заобиколи масата и седна в скута му.

— Мислиш ли, че тези пари ме интересуват, Чейс?

— Но мен ме интересуват.

— Твоята честност е изумителна. И това е една от многото причини, поради които те обичам толкова много. И винаги съм те обичала. Още от детската градина.

Тя сведе глава и го целуна многозначително. Когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, тя заговори тихо.

— Печалбата, която получих от онази инвестиция, е огромна, Чейс. Виж колко много неща спечелих — красиво, здраво бебе и съпруг, който ме обича.

— Точно така. Аз наистина те обичам. Макар че понякога се плаша от острия ум и непоклатимата ти логика.

— Помисли си колко отегчен щеше да бъдеш, ако не бях такава, каквато съм.

— Отегчен? С теб? Никога! — Той пхна ръце под пуловера ѝ. — Хмм. Винаги си толкова топла и мека. — Гърдите ѝ бяха пълни с мляко. Той нежно ги погали. Тя целуна ухото му, а после леко прокара език по ръба му. — Моля те, Марси — простена той. — Имай милост. Престани.

— Да не би да започваш да се възбуждаш? — закачливо прошепна тя.

— Да се възбуждам? Вече седмици наред сякаш не съм на себе си.

— В такъв случай, не мислиш ли, че е време да направим нещо по въпроса? — Тя протегна ръка към панталона му и започна да го разкопчава.

Очите му бързо потърсиха нейните.

— Искаш да кажеш...

— Аха.

— Зелена светлина?

Тя го обгърна с ръка и се усмихна съблазнително.

— По-зелена от това не може да стане.

— Приличаш на котарак, който току-що е изял канарчето за закуска — отбеляза Лъки, когато брат му влезе в офиса им на следващата сутрин.

Чейс си тананикаше. Походката му беше стегната и пружинираща. Наля си чаша кафе и се обърна към брат си, вдигнал чашата за тост:

— За любовта и брака!

Лъки се засмя и вдигна своята чаша.

Не бяха допили кафето си, когато чуха една кола да спира пред офиса. Чейс погледна през прозореца.

— Сейдж и Харлан са. — Изглежда по-малкия си брат със строг и предупредителен поглед. — Запази спокойствие.

Сейдж влезе първа. След нея неохотно пристъпваше Харлан, който изглеждаше смутен и несигурен. Сейдж силно прегърна по-големия си брат.

— Толкова е хубаво, че отново съм у дома. Никога преди Милтън Пойнт не ми се е струвал толкова прекрасен. Докато карахме насам през града, имах чувството, че в гърлото ми е заседнала огромна буца.

Всичките й думи до този момент бяха адресирани само към Чейс. Тя леко се извърна.

— Здравсти, Лъки. — Усмивната и великодушна, бързо прекоси стаята и го прегърна. — Как е ръката ти?

— Добре е — лаконично отвърна той. Ръката му все още бе в гипсова превръзка. — Радвам се, че се върна, дечко.

Чейс пристъпи напред и се здрависа с Харлан, който все още стоеше до вратата.

— Искаш ли малко кафе?

— Не, благодаря. Спирахме няколко пъти, докато стигнем от Далас до тук. — Погледна към Лъки с напрегнато изражение, а после се приближи към него. — Дяволски много съжалявам за ръката ти. Не исках да се случи нищо подобно.

— Аз нанесох първия удар, но смятах, че си го заслужаваш.

— Е, добре, сгрешил си — намеси се Сейдж, преди отново духовете да се разгорещат. — Не можете ли просто да забравите за това? Имаме да свършим много неща, далеч по-важни от личните ми взаимоотношения с Харлан. — После срамежливо додаде. — Всички

вие, предполагам, ще изпитате истинско облекчение да разберете, че не съм бременна. Е, не съм. Сега можем ли да говорим по същество?

— Предложението ти ми изглежда разумно. — Чейс приближи стола си към нейния. — Разкажи ни какво си свършила.

През следващия един час тя ги запозна с резултатите от пътуването им, като се спираше с най-големи подробности както на неуспешните, така и на относително резултатните срещи.

— Харлан и аз сме убедени, че това е нашия пазар.

— Това са хората с големите пари? — намеси се и той. — Дори и да не разполагат със свободни капитали в момента, знаят как и от кого да ги получат.

Лъки хвърли един поглед на списъка с потенциалните им клиенти и подсвирна.

— Това наистина са най-големите риби в щата. Впечатлен съм.

— В началото се бяхме отчаяли — призна си Харлан. — Не успяхме да постигнем абсолютно нищо. И тогава, миналия ден — нали така, Сейдж? Нещата изведнъж се промениха. Хората, с които се свързахме, започнаха да ни слушат много по-внимателно и да проявяват по-голям интерес.

Тя подръпна един кичур от косата си.

— Беше нещо като компенсация за причинените недоразумения и неприятности.

— Не те разбирам. — Чейс изглеждаше озадачен.

— Няма значение. — Тя махна с ръка, сякаш за да прочисти въздуха. — Всички компании в този списък са подготвени за по-нататъшни разговори. Следващата ни стъпка е да наемем адвокат, който да изготви стандартен договор, така че да сме готови да преговаряме в момента, в който някой ни позвъни. Преди да тръгнем от Далас, накарах Харлан да подаде молба за патентоване на изделието.

— На чие име?

Харлан сякаш се вцепени на мястото си и студено изгледа Лъки.

— На името на Тайлър Дрилинг. Аз може и да съм развратник, но не съм измамник.

— Просто попитах.

Чейс миролюбиво вдигна дясната си ръка.

— Престанете и двамата! — Обърна се към Харлан.

— Как стои въпросът със самата система?

— Бих искал да положим малко тръби и да я пробваме няколко пъти. Сигурен съм, че помпата ще заработи, но е добре да е напълно завършена, в случай че някой пожелае да види как работи. Разбира се, все още има нужда от брояч...

— Лъки може да ти помогне в това отношение — обади се Чейс.
— Кажи му, Лъки.

— Докато вас ви нямаше, открих няколко възможности. Оказа се, че едно старо приятелче току-що се е заловило с компютърния бизнес. Точно в този момент е много зле и има нужда от пари. Мисля, че можем да сключим добра сделка с него, особено пък ако дадем поръчка за по-голям брой.

— Фантастично! — възкликна Сейдж.

— Междувременно — Чейс се обърна към Харлан — се срещнах с няколко от старите ни работници, които са готови да се заловят с каква да е работа. Имаме няколко акра свободна земя в ранчото, която можеш да използваш. Само ни кажи когато си готов и ние ще ти покажем мястото.

— Готов съм, но имам нужда от транспорт.

— Къде е твоят пикап?

— Издъхна в Остин — каза им Сейдж, която се бе изправила и закопчаваше папката си. — Устроихме му подходящо погребение. Хайде, Харлан, ще те оставя в града. Чейс, кой е адвокатът на Марси? Бих искала да се консултирам с него за договора колкото е възможно по-скоро.

Чейс ѝ записа името на адвоката. Дадоха на Харлан няколко адреса, на които би могъл да намери надежден, но относително евтин пикап на старо. Предупредиха го и за местата, на които със сигурност щяха да го измамат. След това братята застанаха на верандата и се загледаха в отдалечаващата се двойка.

— Тя изглежда добре — отбеляза Лъки.

— Да, така е.

— Харлан наистина е голям куражлия, щом посмя да се върне с нея.

— Хмм.

— Не мога да не уважавам човек с такъв характер.

— Както ми каза Марси снощи — Чейс погледна брат си, — ние никога нямаше да разберем, че е спал със Сейдж, ако той самият не ни беше казал.

— Ами ако тя бе забременяла?

— Но това не се случи, слава Богу.

— Слава Богу — повтори и Лъки.

— Сега говорят помежду си само за бизнес.

— Наистина.

— Предполагам, че и да е имало нещо между тях, то вече е приключило.

— И аз така мисля.

Колата на Сейдж зави зад ъгъла и се изгуби от погледа им.

— Е? — попита Лъки. — Какво мислиш наистина?

— Мисля, че и двамата са силно влюбени един в друг и с всички сили се борят срещу себе си.

— Даа — мрачно се съгласи Лъки. — И аз си помислих същото.

Хари, детективът от охраната, влезе в кабинета на Хардтек без предупреждение. Беше рано сутринта и работният ден все още не бе започнал. Хари знаеше, че шефът обикновено пристига в сградата доста преди зазоряване, за да поработи докато няма кой да го безпокои. Беше сигурен, обаче, че той нямаше да има нищо против негово то посещение.

— Какво научи? — попита Хардтек. Подаде ръка, за да поеме плика, който очакваше да получи от детектива.

Хардтек разкопча металните кламери и изсипа съдържанието му върху бюрото си. Детективът не беше кой знае какъв фотограф, но хората, които бе запечатил на филмовата лента, бяха съвсем ясно различими. Беше ги снимал няколко пъти, и все заедно. Хардтек изобщо не бе изненадан от това, което виждаше, но се постара да скрие реакцията си от служителя.

— Любовници ли са? — попита той.

— Трудно е да се каже, господин Хардтек. В единия хотел пренощуваха в обща стая, а на следващия ден се преместиха в друг хотел и си взеха отделни стаи.

— Интересно. Продължавай.

— И на двете места платиха сметките си в брой.

— Къде са сега?

Вчера сутринта напуснаха града. Проследих ги до Милтън Пойнт. Там и двамата се настаниха в дома на Тайлърови.

— Значи тя ни е казала истината?

— Точно така. — Накратко запозна шефа си с информацията, която бе успял да събере за Тайлър Дрилинг. Тя напълно съвпаднаше с онова, което Хардтек вече знаеше.

— През последните няколко години бизнесът им никак не върви, но репутацията им е безупречна. Вторият син — наричат го Лъки — си е имал неприятности с федералните агенти преди няколко години. Бил е обвинен в умишлен палеж.

Хардтек рязко изправи глава. Изгледа служителя изпод свъсените си вежди, изисквайки повече подробности.

— Оказало се, че палежът е дело на някакви нехранимайковци. Сега са в затвора. Първата съпруга на най-големия син починала при автомобилна катастрофа. Било е злополука. Сега и двамата братя са женени. Момичето на снимката току-що е завършило Тексаския

университет в Остин. Не е женена. Известно време е излизала с Травис Белчър от Хюстън. Заможна лекарско семейство. Нищо съмнително. Лори Тайлър, майка им, е вдовица от повече от пет години. Съвсем наскоро се е омъжила за местния шериф — стар приятел на семейството.

— По-порядъчни от това не могат да бъдат — обобща Хардтек.

Детективът разбра намека и се приготви да си тръгва.

— Благодаря ти, Хари. Сигурен съм, че си извършил всичките си проучвания напълно дискретно.

— Абсолютна дискретност, сър.

— Направените от теб разходи ще ти бъдат платени. Обади се на секретарката ми по-късно днес. Както обикновено, ще разчитам, че ще запазиш в тайна поверителния характер на информацията.

— Разбира се, господин Хардтек.

Веднага щом детективът излезе, Грейсън Хардтек се върна към снимките, като замислено ги разглеждаше една по една.

На тях беше Харлан Бойд. Не можеше да има никакво съмнение в това.

Той ли беше изпратил момичето при него? Или може би тя сама бе замислила всичко? Какви бяха намеренията ѝ? Да му продаде система за напояване, или да го изнудва? А не беше ли възможно да става дума за най-обикновено съвпадение? Може би момичето нямаше и най-малка представа за неприятностите, които му създаваше.

Хардтек вдигна глава и се загледа в портрета на жена си. Единствен той можеше да получи отговор на всички тези въпроси. Не можеше да изпрати свой пратеник. Трябваше да разбере какво става, дори и ако това означаваше отново да се стигне до неприятна конфронтация.

Натисна един бутон на телефона, получи външна линия, а после избра някакъв номер. Когато отсреща вдигнаха телефона, той изля заповедите си.

— Искам да подготвите самолета. Ще летя до Милтън Пойнт рано сутринта.

Затвори телефона и отново се върна към неясните снимки. Очите му се приковаха към образа на красивия мъж, разбил сърцето на жена му.

Конят на Сейдж закуцука към спрелия пикап.

— Здравсти. — Тя преметна крак през седлото и скочи на земята.

Харлан бе коленичил и внимателно изучаваше свързането на наскоро положените тръби. Бутна шапката си назад и погледна нагоре към нея.

— Какво има?

— Изпратиха ме да те извикам. Но на коня ми май му се заби някакво камъче в копитото. — Тя заобиколи коня, спазвайки предпазните мерки, които знаеше от дете, повдигна задния десен крак на жребеца и го погледна, като го държеше здраво между коленете си. — Хмм. Точно така.

Едно малко камъче се бе заклещило в копитото.

— Не мисля, че ще мога да го извадя без необходимите инструменти. — Тя съчувствено потупа коня по гърба. — Ще трябва да ме откараш обратно.

Сейдж се обърна към Харлан.

— Няма проблем. И без друго времето много напредна. Скоро ще се стъмни. Ей сега свършвам.

Докато той затягаше неизправното съединение, тя обиколи пикапа като подритваше гумите, както бе виждала да го правят братята ѝ, макар че си нямаше и най-малка представа каква би могла да е целта на подобно упражнение.

— Тази бракма не изглежда по-добре от предшественика си — отбеляза тя.

— Предпочитам него пред вървенето пеша.

След като завърза юздата на коня за бронята на пикапа, тя свали ръждясалия заден капак на каросерията и са настани върху него, за да почака Харлан. Вечерта беше сравнително топла. Вече бе притъмняло и луната се виждаше на небето.

Сейдж свали ръкавиците си и разкопча дънковото си яке. Конската ѝ опашка се бе разхлабила от ездата. Свободни кичури коса се ветрееха пред лицето ѝ при най-малкия полъх на вятъра.

— Кой те изпрати да ме повикаш? — Харлан се изправи, свали прашните ръкавици и ги тупна няколко пъти в крака си, за да свали насъбралата се по тях мръсотия, преди да ги прибере в задния джоб на

дънките си. Когато ѝ се усмихна, тя изпита истинско облекчение, че не му бе казала за тайната си среща с Хардтек.

Тъй като караваната му все още бе паркирана зад бензиностанцията на приятеля му в Остин, той живееше в къщата заедно с тях. Отношенията му с Лъки продължаваха да бъдат напрегнати, но и двамата се опитваха да се сприятелят отново. Усилията на всички бяха съсредоточени върху общата им цел. Личните чувства и предпочитания временно отстъпиха на заден план.

Е, не всички лични чувства, мислено се поправи тя. Харлан и тя се преструваха, че взаимоотношенията им са чисто професионални, но тя прекалено добре си спомняше страстното им любене. Нощем не можеше да спи, въртеше се неспокойно и се питаше дали и той лежи буден в леглото си.

Сейдж бе престанала да се самозалъгва. Той нямаше да остане още дълго. Щеше да си тръгне веднага щом получи комисионната от първия им договор. Парите не означаваха нищо за Харлан. Той не би останал при тях, надявайки се да получи по-голямо възнаграждение от следващите сделки.

Първата им успешна сделка ще означава, че той е постигнал целта си. Тайлър Дрилинг щеше отново да стъпи на краката си и да просперира. И макар че вече не страдаше от сексуалните си задръжки, тя едва ли фигурираше в бъдещите му планове. Затова колкото по-скоро успееше да преодолее чувствата си към него, толкова по-добре.

Подобни размишления, обаче, не можеха да ѝ попречат да го обича. Той стоеше пред нея с шапката, ботушите и жилетката, с които го бе видяла за пръв път на верандата на Белчърви, и видът му така болезнено подсилваше копнежа ѝ, че тя напълно забрави причината, поради която бе дошла да го търси, докато той не ѝ я напомни.

— О, да. Мама и Пат се обадиха от града — бързо отвърна тя. — Ще се приберат у дома всеки момент.

— Сериозно? И как се чувстват?

— Бръцолевеха като свраки, но не казаха нищо смислено. Предполагам, че всички младоженци се държат по този начин.

Харлан се засмя.

— Това е добре.

— Девон настоя да се съберем на вечеря, за да чуем всичко за пътуването им.

— Всичко?

— Е, само това, което е за пред хора. — Душата ѝ се сгря от закачливия му тон. — Мъжете отидоха да купят малко ребърца от заведението на Сами. Марси ще донесе печен фасул. Девон прави картофена салата. А аз изпекох малко шоколадови бисквити с орехи преди да тръгна за насам.

— Впечатлен съм.

— Недей. Използвах готова пакетирана смес и предварително начупени ядки.

— А аз какво да занеса за вечерята?

— Само себе си. Девон се опасяваше, че ще останеш да работиш до късно и ще изпуснеш цялото парти. Затова ме изпрати да те повикам.

Той бавно се приближи и застана точно пред нея.

— Радвам се, че го е направила.

Твърдата ѝ решимост да се отдръпне се стопи мигновено под въздействието на жаркия му поглед. Той ѝ липсваше денем и нощем. Липсваше ѝ дори досадната му склонност да я дразни постоянно. Липсваха ѝ ласките и целувките му и тя отчаяно копнееше за тях.

Но проклета да е, ако му позволи да узнае мислите ѝ.

— Е? — Сейдж бързо се наведе напред, готова всеки момент да скочи от капака. — Мисля, че вече можем да тръгваме.

Преди да успее да отблъсне ръката му, той свали разхлабилия се ластик от опашката ѝ и зарови ръце в разпилялата се коса. Устата му, покрила нейната, бе топла и ласкава. Тя отвърна на целувката му, а после го отблъсна назад.

— Харлан, все още съм ти ужасно сърдита.

— А колкото по се сърдиш, толкова по-добре изглеждаш. Предлагам ти да вложиш цялата тая енергия в по-благородна кауза и да ме целунеш така, както ти си знаеш.

И тя го направи. От една страна просто не можеше да устои на предизвикателството в очите му. От друга — умираше от желание да го целуне отново. Тя обви ръце около врата му и притисна тялото си към неговото.

Без да отделя устните си от нейните, Харлан тромаво се качи в каросерията на пикапа като влачеше Сейдж със себе си. Когато той

опря гръб в кабината, тя легна по гръб в скута му и впи устни в неговите.

— По дяволите, Сейдж, трябва и да дишам от време на време — оплака се той, когато най-сетне успя да се отскубне от нея.

— Каза ми да те целуна така, както си зная. Аз само изпълних указанията ти.

— Твоето послушание е просто невероятно. — Той се захили и погали с палец влажните ѝ устни. — Ти си най-страхотната жена, която някога съм срещал.

— Понякога се чудя дали да те ударя или да те целуна.

Той се разсмя, разтвори избелялото ѝ дънково яке и сведе глава, за да целуне гърдите ѝ. Тя измъкна ризата от колана му, повдигна я нагоре и пъкна ръце под нея, за да докосне голата му кожа..

Устните му погалиха гърдите ѝ през тъканта на пуловера. Задъхана, тя промълви:

— Бих могла да те убия заради това, което ми причиняваш.

— Кое? Това ли? — Той потърка устни около зърната ѝ.

— Не — дрезгаво изрече тя. — За това, че те желая толкова много, макар да зная, че не мога да те притежавам.

Той продължи да я целува през пуловера, докато с едната си ръка разкопчаваше дънките ѝ. Свали ципа и пъкна ръката си вътре.

— Искаше ми се да бе станало.

— Кое? Кое да бе станало?

Той постави ръката си върху корема ѝ.

— Бебето.

Сейдж рязко пое глътка леденостуден въздух и остана неподвижна в прегръдката му.

— Не ме лъжи, Харлан Бойд. Щеше да избягаш като уплашен заек.

Той присви едното си око, сякаш обмисляше думите ѝ.

— Не. Струва ми се, че това щеше да бъде една дяволски добра причина, за да остана. — Той погледна към привлекателното лице и разрешената ѝ коса. — Не че ти самата не си достатъчно основателна причина, Сейдж — додаде с дрезгав и напрегнат глас.

— Зная, че си имал много жени. Изоставял си ги, без да ти мигне окото. — Пръстите ѝ сграбчиха снопче косъмчета на гърдите му и опъкнаха с все сила. — Със Сейдж Тайлър обаче няма да ти е толкова

лесно. Ще ти бъде много трудно да я изоставиш, и още по-трудно да я забравиш.

— Права си. — Пръстите му проникнаха по-навътре, а тя бе топла и влажна и той мрачно додаде. — Дяволски трудно е да те напусне човек. А да те забрави е просто невъзможно.

Зачервени, възбудени и премръзнали от вятъра, те пристигнаха в къщата в момента, в който всички останали тъкмо влизаха в трапезарията. Сейдж мигновено се озова в прегръдките на Лори.

— О, радвам се, че изглеждаш толкова добре. Не е ли чудесна, Пат?

— Разбира се, че е. Това си е пак предишната Сейдж.

Лори леко се отдръпна от дъщеря си и се вгледа в лицето ѝ.

— Най-накрая отново си възвърна блясъка в очите и руменината по бузите. Не знам с какво точно си се занимавала, но мисля, че ти се е отразило добре.

— Ами, просто работих много упорито. А и освен това отидох да извикам Харлан, но в крака на коня се заби някакво камъче. Докарахме го дотук с пикапа на Харлан. Заради него пътувахме с отворени прозорци. Когато се прибрахме, трябваше най-напред да се погрижим за коня. — Тя млъкна, за да си поеме дъх. — Добре дошли у дома, мамо, Пат. Как мина меденият ви месец?

Чейс, който през цялото време бе наблюдавал внимателно сестра си и Харлан, отклони поглед към Лъки, който също ги гледаше със зле прикрита подозрителност.

— Сложихме ребърцата в кухнята, за да не изстинат — каза Чейс. — Ще отида да ги донеса.

— Ще ти помогна. — Лъки инструктира Девон да настани всички по местата им и излезе след брат си.

Когато останаха сами в кухнята, Чейс мълчаливо вдигна вежди и въпросително изгледа брат си.

Лъки мрачно кимна.

— Обичам те, Сейдж!

Тя рязко отвори очи и почувства нечия ръка, която затисна устата ѝ. В първия момент се паникьоса, а след това разпозна Харлан, който се бе надвесил над нея.

Опита се да го попита какво, по дяволите, търси посред нощ в стаята ѝ. Ръката му притискаше устата ѝ и думите ѝ прозвучаха като неразбираема какофония от неясни срички.

— Шшт! Ако Лъки ме хване тук с ръка върху устата ти, първо ще ме одере жив, а след това ще задава въпроси. — Тя яростно заклати

глава нагоре-надолу. — Добре, стой мирна и слушай. — Той легна до нея, но не свали ръка от устата ѝ. — Чу ли ме какво ти казах? Обичам те, Сейдж! Ти си дяволски проклета. Твърдоглава. Припряна. Разглезена хлапачка. Че и лъжкиня на всичкото отгоре. — Тя го изгледа с убийствена ярост. Той се усмихна и зъбите му проблеснаха в тъмнината. — Но ти си също така дяволски забавна, вълнуваща и непредсказуема. Целувките ти са като на високо платена проститутка, а шоколадовите сладки, които опече за вечеря, не бяха никак лоши. Това, което се опитвам да те попитам, е, че ако — а това ако е много голямо, — ако те помоля да се омъжиш за мен, ще се съ согласиш ли?

Сейдж остана да лежи напълно неподвижна, втреничила поглед в лицето му. Някой ден, глупаво си помисли тя, ще мога да разказвам на внуците си за налудничавия начин, по който дядо им ѝ бе предложил брак.

Тя бавно кимна с глава.

— О, по дяволите! — изруга той. — Надявах се, че ще кажеш не. Тогава щях учтиво да ти благодаря за времето, което ми отдели, и за няколкото страхотни любовни преживявания и щях да се измета оттук веднага щом Тайлър Дрилинг си стъпи на краката. Сега... — Той изпъшка със съжаление и поклати глава. — Ти каза да, а това означава, че трябва да помислим много сериозно по въпроса. Предполагам, че и ти ме обичаш, а?

Тя кимна.

— Аз не съм подходящ за теб, Сейдж.

Тя тръсна глава, опитвайки се по някакъв начин да изрази протестите си.

— Аз никога няма да бъда известен лекар, който шофира скъпа и луксозна кола. Никога няма да бъда светски лъв. Аз съм това, което виждаш в момента.

Тя кимна.

— Но ти предпочиташе другия и всички преимущества, произтичащи от начина му на живот.

Тя отрицателно поклати глава.

— Знаеш как живея. Аз, разбира се, не бих поискал от теб да живееш в караваната. Ще си купим къща някъде наблизо, но тя няма да е като тази на Белчърви. — Прикова очи в нейните. — Никога не бих

позволил да натъпчем къщата си с неща, от които нямаме нужда, само за да впечатлим съседите.

Тя сви рамене.

— Но ти обещавам едно. — Той се примъкна още по-близо, почти покрил тялото ѝ със своето. Гласът му стана ласкав и галювно съблазнителен. — Ще ти бъда верен, Сейдж. Ще те любя всяка нощ. А понякога и през деня. Не съм никак придирчив и скрупульозен, когато става дума за секс. Готов съм на всичко, скъпа. Всичко, което пожелаеш. Няма нещо, което не бих направил, за да ти доставя удоволствие.

Тя преглътна с видимо усилие.

— Когато сутрин изляза от къщи, за да отида на работа, ти ще знаеш, че си най-важното нещо в живота ми, че мисля за теб, а не за това как да спечеля повече пари или да изпреваря някой от конкурентите си.

Пръстите на свободната му ръка се плъзнаха по косата ѝ, а после се свиха в юмрук до главата ѝ.

— Помисли внимателно, Сейдж. Ти си изпълнителен директор в една компания, пред която се открива голямо бъдеще. А ще се омъжиш за наемния работник.

Тя завъртя очи сякаш се опитваше да му каже:

О, моля ти се!

— Но какво, по дяволите, разбираш ти? Та ти си само една хлапачка!

Тя тръсна глава.

— Ти си по-умна от мен.

Тя отново тръсна глава.

— По-красива.

Още едно силно поклащане на главата.

— По-секси.

Ново, още по-яростно не.

— Така ли? — доволен попита той. — Е, но си по-нежна, с по-мека и гладка кожа.

Той наведе глава и смъкна завивките от раменете ѝ. Целуна я първо там, а после бавно заслиза надолу като постепенно сваляше и завивката. Когато устните му стигнаха до извивката на гърдите ѝ, Харлан вдигна глава.

— Гола ли си?

Тя кимна утвърдително.

— Страхотно!

Той поспря, сякаш се опитваше да реши какво да прави. За да го улесни, тя леко разтърси рамене, завивките се плъзнаха надолу и откриха гърдите ѝ.

Той простена и попита:

— Мислиш ли, че ще разберат, ако...

Тя отрицателно поклати глава.

— Добре, тогава. Но трябва да ми обещаеш да подтискаш онези хълцащи звуци, които обикновено издаваш.

Използвайки само едната си ръка, той събу дънките си — единствената му дреха в този момент и се пъкна под завивките до нея. Въздъхна, мушна ръка под кръста ѝ и я притегли към себе си. Тя усети големия му възбуден пенис, притиснат до корема ѝ.

Сейдж потрепери от допира му. Сърцето ѝ преливаше от любов и щастие. Тя подканящо притисна тяло към неговото. Той се надвеси над нея и сведе глава за целувка. Едва тогава махна ръка от устата ѝ.

— Сега можеш да си отвориш устата — прошепна го.

Тя го направи... за да поеме езика му. Докато се целуваха, Сейдж се намести под него. Бързо и без всякакви усилия той се плъзна в гостоприемното ѝ тяло. Любиха се плавно и мълчаливо, движенията им бяха сдържани и пестеливи, чуваше се само шумоленето на голите им тела по чаршафите. Той ритмично се движеше в тялото ѝ, проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко, подтикваше от силната любов, която изгаряше душата му.

Ръцете му покриха гърдите ѝ, галеха ги, стискаха ги нежно. После се плъзнаха по бедрата ѝ. А когато и двамата достигнаха върха, те сплетоха ръце от двете страни на главата ѝ и останаха така, вкопчени един в друг, дълго след като отшумяха и последните вълни на оргазма.

Най-накрая той пусна ръцете ѝ и докосна с устни мокрото ѝ чело.

— Не искам да ти казвам лека нощ, но трябва.

— Не си отивай — прошепна тя и зарови пръсти в косата му.

Той нежно я целуна.

— Знаеш, че трябва.

— Не си отивай. — Ръцете ѝ се плъзнаха надолу от кръста му.

— О, Сейдж, скъпа...

— Не си отивай.

Харлан остана до зазоряване, когато тя най-накрая кротко заспа до него. Тогава той се измъкна от стаята толкова тихо, колкото бе влязъл.

— Добро утро — изчурулика Сейдж, когато на следващата сутрин влезе в кухнята. Макар че времето навън бе мрачно и навъсено, настроението ѝ бе слънчево и лъчезарно.

— Здравсти — Девон пъкнаше лъжичка след лъжичка овесена каша в розовата устица на дъщеря си. — Кафето е готово. Налей си.

— Благодаря. Къде са другите? — небрежно запитва Сейдж.

— Той излезе преди около половин час.

Сейдж се обърна рязко и напрегнато се вгледа в снаха си. В зелените очи на Девон проблесваха закачливи искрици.

— Каза, че ще работи по системата през целия ден.

— В това време?

— Така поне каза. — Сейдж седна до нея на масата. — Добре ли спа? — попита Девон с престорено невинно изражение. Едва успяваше да подтисне напирания в гърлото ѝ смях.

— Разбирам, че знаеш.

— Аха.

— А Лъки?

— Не. Не съм те шпионирала, Сейдж. Кълна се. Съвсем случайно се събудих по същото време и отидох да нагледам Лорин.

Зачервена от смущение, Сейдж сведе очи надолу. Девон хвана ръката ѝ и я стисна.

— Обичаш го, нали?

— Толкова силно, че дъхът ми сякаш спира.

— Това чувство ми е познато.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— В такъв случай не смяташ, че съм пропаднала развратница, задето му позволявам да се промъква в леглото ми посред нощ?

Девон ѝ се усмихна, макар в очите ѝ да се долавяше тъга.

— Коя съм аз, че да те съдя? Та аз се любих с брат ти още в нощта, в която го видях за пръв път.

Двете жени се усмихнаха една на друга. Между тях цареше пълно разбирателство.

— Когато хората узнаят, ще ме помислят за луда — каза Сейдж. — Та аз съвсем доскоро бях почти сгодена за Травис.

— Ако бях позволила на общественото мнение да определя живота ми, все още щях да съм омъжена за един осъден негодник, като междуременно щях да разбия както моя живот, така и този на Лъки. Марси би могла да ти каже, че много хора бяха шокирани, когато Чейс се ожени за нея. Но тя не позволи мнението им да попречи на брака им.

Девон стисна ръката на Сейдж малко по-силно.

— Трябва да се вслушаш в инстинктите си, Сейдж. Следвай повика на собственото си сърце. Направи това, което е най-добро за теб и Харлан. Не обръщай никакво внимание на мненията и коментарите на околните.

Сейдж сложи другата си ръка върху тази на Девон.

— Благодаря...

Преди да се поддадат на сълзите, които блестяха в очите и на двете, телефонът иззвъня.

— Здравсти, Лъки. Девон е тук. Искаш ли да говориш с нея?

— Не, всъщност търся теб. — Гласът му трепереше от вълнение. — Обади се един от клиентите ти. Тръгнал е за насам, за да уточним подробностите по договора. Чейс нареди веднага да дойдеш в офиса. Харлан наблизо ли е?

— Казал е на Девон, че ще работи на полето целия ден.

— Лошо. Чейс иска и той да е тук, но каза ти да не губиш време и да дойдеш веднага, без да го чакаш.

— Кой е той, Лъки? Как се казва клиентът?

— Хардтек и съдружници. Големият, страшният Грейсън Хардтек идва сам да уговори сделката.

Сребристият мерцедес, паркиран пред сградата на Тайлър Дрилинг, беше твърде странна и необичайна гледка. Беше спрял между един камион и един пикап на компанията.

За да се предпази от дъжда, униформеният шофьор седеше зад волана на колата. Беше отегчен и незаинтересован и едва-едва погледна към Сейдж, когато тя слезе от колата си.

Нямаше и следа от Харлан. Тя произнесе наум една благодарствена молитва, задето Харлан отсъстваше в момента, в който Грейсън Хардтек се появи така неочаквано. Скандалът, обаче, все още не се бе разминал. Сейдж се молеше да приключат сделката възможно най-бързо, така че да ѝ остане малко време, за да измисли някакво обяснение преди да се види с Харлан. Краката ѝ трепереха от напрежение, докато се изкачваше нагоре по стълбите. Бутна вратата и влезе в офиса.

Хардтек се изправи в другия край на стаята.

— Здравейте, госпожице Тайлър.

Сейдж замръзна на прага. Кръвта се отцеди от лицето ѝ. Братята ѝ, които очакваха, че тя ще бъде изключително доволна да се срещне с госта им, я изгледаха озадачени, но тя не можеше нито да се помръдне, нито да проговори.

Очите ѝ мигновено се приковаха в жената. Тя седеше на един изподраскан и ожулен стол с права облегалка и изглеждаше толкова не на мястото си, колкото безценно произведение на изкуството в безвкусна картонена кутия.

Дрехите ѝ, гримът, косата, начинът, по който се държеше, бяха безупречни. На облегалката на стола бе праметнато бяло кожено палто от норки. Атлазената му подплата леко проблясваше. В скута ѝ лежаха чифт ръкавици и чанта, които чудесно се съчетаваха с бледоморавите ѝ обувки и костюм в същия цвят.

Умопомрачителният портрет в офиса на Хардтек не даваше истинска представа за красотата ѝ. Тя беше не просто красива, беше прекрасна. Макар че, злорадо си помисли Сейдж, Мариан Хардтек бе по-стара, отколкото си я представяше.

Най-накрая Сейдж успя да възвърне самообладанието си. Тя влезе в офиса и протегна на клиента треперещата си ръка.

— Добро утро, господин Хардтек. Радвам се да ви видя отново.

— Аз също. Това е съпругата ми, Мариан. Мариан, това е Сейдж Тайлър.

— Здравейте, госпожо Хардтек. — Жената ѝ подаде добре поддържаната си ръка. Сейдж очакваше да се докосне до студена, безчувствена плът, но, за нейна изненада, ръката се оказа топла и мека. Госпожа Хардтек бе толкова изискана и безупречно облечена, че край нея Сейдж се почувства мърлява и раздърпана, макар че дрехите и прическата ѝ бяха съвсем прилични.

Госпожа Хардтек се усмихваше топло и сърдечно и Сейдж отново остана изненадана и учудена. Красивото ѝ лице изразяваше искрено удоволствие от срещата, примесено с известно любопитство, а гласът ѝ бе топъл и приятен.

— Много се радвам да се запозная с вас, госпожице Тайлър.

Сейдж се запита дали щеше да е толкова радостна, ако знаеше с кого бе прекарала предишната нощ.

После, припомняйки си добрите си маниери, тя попита:

— Братята ми предложиха ли ви кафе?

— Да, но ние им отказахме, защото изпихме по няколко докато летяхме насам — обясни Хардтек.

— О, значи сте пристигнали със самолет? Аз си помислих... — Тя посочи с ръка към вратата.

— Лимузината? Наехме я само за днес, за да има с какво да се придвижваме из Милтън Пойнт. — Хардтек отново зае мястото си. — Хайде да се залавяме за работа.

— Докато те чакахме — Чейс се обърна към Сейдж, — показахме на господин Хардтек договора, изработен от нашия адвокат.

— Надявам се, ще се убедите, че той е стандартен и напълно приемлив — каза тя.

Хардтек само изсумтя. Жена му не каза нищо, но докато седяше на стола, който Лъки ѝ подаде, Сейдж с неудобство усети втренчения ѝ поглед, прикован в гърба ѝ.

— Даваме петгодишна гаранция за всички части на съоръжението.

— Това е поне с три години повече от гаранционното обслужване, което предлагат повечето от компаниите — каза Лъки. — Ние твърдо стоим зад тази гаранция, като заедно с нея ви предлагаме доброто си име и безупречната си репутация.

Сейдж никога преди не бе виждала братята си толкова напрегнати и учтиви. Очевидно и двамата разбираха важноста на тази сделка. Името на Хардтек като техен клиент бе достатъчна препоръка за надеждността и ефективността на предлаганата от тях система. Освен това, той имаше толкова разнородни интереси в света на бизнеса, че една сделка с него можеше да повлече още много след себе си.

— Както казах и на сестра ви миналия ден — той се обърна към Чейс и Лъки, — аз мога да си намеря напоителна система отвсякъде. Тя обаче ме привлече с настойчивостта си. Възбуди интереса ми към вашата малка компания. Пожелах да дойда дотук и лично да се запозная с останалите членове на семейството.

Той се облегна назад.

— Както знаете, не всички нефтодобивни компании са разорени в този момент. Все още могат да се спечелят немалко пари в тази област, стига човек да знае откъде да намери малко свободен капитал.

Адамовата ябълка на Чейс подскачаше нагоре-надолу. Сейдж виждаше, че Лъки едва успява да контролира чувствата си и искрено се надяваше, че той няма да избухне и да изстреля някоя от скандалните си, дръзки забележки.

Чейс побърза да отговори.

— Имаме цял екип от работници, които не се плашат от никаква работа. — Сейдж изпита истинска гордост, като чу думите му. Той защитаваше интересите им, без да се моли и раболепничи.

— Радвам се да го чуя — рече Хардтек. — Добре е да зная къде мога да намеря добри сондъори. — Тупна се по бедрата. — Мисля, че тази среща бе полезна за всички ни, нали? — Обърна се към Сейдж и продължи. — Изпълнителят на проекта Шедоу Хилс ще се свърже с вас. От този момент нататък ще контактувате само с него.

Беше почти станал от стола си, когато тя го погледна и попита:

— Кога можем да очакваме депозита?

Той се отпусна обратно на мястото си и я погледна изпод надвисналите си вежди. Чейс и Лъки изглеждаха като поразени от гръм. И двамата се втрениха в нея, а лицата им изразяваха смесица от недоверие и гняв.

— Депозит?

— Клаузата се намира на страница трета от договора, господин Хардтек. Изискваме депозит от десет хиляди долара, които се изплащат веднага след подписване на сделката. — Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя не трепна под заплашителния му поглед.

— Утре ще ви изпратя чека по куриер. Така добре ли е, госпожице Сейдж?

— Чудесно.

Братята ѝ въздъхнаха с видимо облекчение.

Сейдж бързо ги погледна, опитвайки се да запази хладното си, делово изражение. Чейс победоносно вдигна палец. Лъки леко ѝ намигна.

— Благодарим за личния интерес, който проявихте към компанията ни, господин Хардтек. — Сейдж широко се усмихна. — Съвместната ни работа ще бъде...

— Преди да сключим сделката — той я прекъсна, без да поеме протегнатата ѝ ръка, — искам да ви задам един въпрос.

Опияняващото ѝ, шеметно ликуване продължи твърде кратко. Успехът, утвърдил чувството ѝ за собствена значимост, изведнъж се оказа доста несигурен. Увереността ѝ се поразклати, а после рязко падна почти до нулата. Сейдж зачака неизбежната катастрофа.

— Чертежите, които ми оставихте, притежават някои отличителни особености, които ми се струва, че разпознавам — каза Хардтек. — Харлан Бойд ли е конструкторът, направил чертежите?

Ушите ѝ бучаха, тя стоеше и не чуваше нищо. Струваше ѝ се, че всеки момент коленете ѝ ще се огънат и тя ще припадне.

Удовлетворяването на всичките ѝ стремежи и амбиции изведнъж се сведе до отговора на един изключително прост въпрос. От него зависеше успехът или пълният провал на сделката. Ако успееше да измисли нещо, Сейдж може би щеше да успее да спаси договора с един от най-влиятелните бизнесмени в щата, щеше да сложи край на дългогодишната борба за финансово оцеляване на Тайлър Дрилинг, щеше да осигури материално благополучие за семейството си и за работниците им.

Нейната настойчивост и находчивост при осигуряването на тази сделка щяха да бъдат високо оценени. Тя щеше да спечели доверието и възхищението на братята си, щеше да докаже на самата себе си, че има

достатъчно знания и умения, че е способна бизнесдама, а не просто по-малката сестра в семейството.

Тя беше царица в отбягването на истината. Не че лъжеше! Не, тя просто заобикаляше истината, когато това ѝ изнасяше. Хардтек обаче ѝ бе задал точен и ясен въпрос и изискваше отговор с да или не. Тя просто не можеше да шикалкави повече, но за голяма своя изненада установи, че не иска да го прави.

Дори и ако Чейс и Лъки не стояха само на няколко крачки от нея, дори ако не я гледаха с изненада, недоумявайки защо хитрушата изведнъж си бе глътнала езика, дори ако не долавяше решимостта им да провергяат всяка нейна лъжа, Сейдж щеше да каже истината.

Грейсън Хардтек я гледеше изпод огромните си вежди, присъствието му малко я плашеше, но тя го погледна право в очите и отвори уста, за да му отговори.

— Да, аз направих чертежите. И ти го знаеше, преди още да я попиташ.

Всички глави се обърнаха към отворената врата. Харлан стоеше на прага, от периферията на шапката му се стичаха дъждовни капки. Беше облечен с яркожълто яке, но ботушите и дънките му до коленете бяха мокри и кални.

Лъки и Чейс бяха напълно слисани и изглеждаха така, сякаш са пропуснали първите две действия на някаква загадъчна пиеса и сега не можеха да проумеят развързката.

Сейдж се ужаси от изражението на Харлан. Беше същото, както в оня ден, в който бе видял за пръв път името на Хардтек в списъка на евентуалните клиенти, който бе изготвила. Искаше ѝ се да се приближи до него и да му обясни защо го бе предала по този начин, но войнствената му физиономия и заплашителната стойка я възпряха и тя остана вцепенена на мястото си.

Беше ѝ невъзможно да прецени какво си мисли Хардтек в този момент.

Реакцията на жената обаче бе мигновена и спонтанна. Тя скочи от стола си. Ръкавиците и скъпата ѝ чанта паднаха на земята, но тя не им обърна никакво внимание. Бледата ѝ ръка, отрупана с бижута от Тифани, веднага отскочи към гърдите ѝ, които се издигаха и спускаха с бясно темпо.

— Харлан! — Произнесе името му едва чуто, като слаба и несигурна въздишка. После го повтори малко по-високо. Най-накрая го изкрещя, преизпълнена с радостна наслада: — Харлан, скъпи!

Тя прекоси стаята, хвърли се към него, без дори да се притесни, че мокротото му яке ще съсипе изисканите ѝ, изключително скъпи дрехи.

Той отстъпи крачка назад, за да запази равновесие, а след това несръчно я обгърна с ръка.

— Здравей, мамо!

— Истината е, че Харлан е богат. Много богат.

Целият Тайлърров род се беше събрал в кухнята, сякаш по някакъв мистериозен начин всички бяха уведомени, че отново са изправени пред сериозна криза.

Сейдж, която кълцаше лук за връщането на печката чили, умишлено им бе обърнала гръб. Лъки беше най-добрият разказвач в семейството и другите го слушаха, зяпнали от изненада.

— Става дума за истинско богатство. За частни самолети. За лимузини с униформени шофьори. За дарения за колежи и музеи. За болнични крила, построени с техни пари и носещи тяхното име. — Той невярващо поклати глава. — Човек никога не би допуснал това, като го погледне, нали?

— Аз съм напълно объркана — призна си Лори. — Цялото това богатство на Харлан ли принадлежи, или на господин Хардтек?

— И на двамата. Бащата на Харлан, Даниел Бойд и Хардтек са били съдружници. Натрупали милиони от търговия с недвижимо имущество и продължили нататък. Даниел ненадейно умрял от инфаркт. Хардтек откупил дяла му от вдовицата му, Мариан. Около година по-късно се оженил за нея.

— Как разбра всичко това? — поиска за узнае Марси.

Тя прехвърли Джейми на другото си рамо. Чейс, забелязал явната ѝ умора, се приближи и взе сина си.

— Истината излезе наяве по време на разгорещения им скандал — каза той. — В началото не разбирахме нищо, но колкото повече говореха, толкова по-ясно ни ставаше.

Сейдж сипа нарязания лук във връщаната тенджерка. Избърса с ръкав сълзите си и течащия си нос. Лукът ѝ даваше добро оправдание,

за да си поплаче.

Спомни си колко бе горда със себе си, колко самодоволно бе превъзнасяла интелекта и възможностите си. Решила бе, че е осъществила голяма сделка, страхотна сделка, изключителна сделка. А изведнъж се оказа, че единствената ѝ заслуга се състоеше в това, че бе разкрила пред Хардтек настоящия адрес на Харлан.

Това бе причината, подтикнала го да долети с частния си самолет до Милтън Пойнт и да наеме лимузина за деня. Не бе дошъл, за да уточни сделката с незначителната Сейдж Тайлър, а за да намери своя своенравен и вятърничав заварен син.

— Доколкото разбирам, Харлан не е харесал идеята Хардтек да се ожени за майка му — каза Пат като прехвърляше кибритената клечка из устата си.

— Никак — отговори Лъки. — Очевидно Харлан и баща му са били много близки. Когато се прибрал за ваканцията — по онова време учел в колежа Свети Едуард в Сан Антонио — и те му казали, че женитбата им е вече факт...

— Fait accompli — каза Марси.

— Какво?

— Свършен факт — нетърпеливо поясни Девон. — Продължавай.

— Харлан ги обвинил, че са се срещали зад гърба на баща му още преди смъртта му. Днес им отправи същите обвинения. Точно тогава госпожа Хардтек не издържа, отпусна се на един стол и започна да плаче неудържимо. Непрекъснато повтаряше: Грещиш, Харлан, грещиш. Аз обичах баща ти. Как изобщо можеш да си помислиш, че съм му изневерявала?

Лори веднага се изпълни със съчувствие към бедната жена.

— Мисля, че Харлан се е отнесъл много несправедливо към нея.

— Та той е бил едва петнадесетгодишен! — Сейдж се обърна и яростно ги изгледа. — Не разбирате ли какво изпитва към майка си едно петнадесетгодишно момче, особено пък, ако тя съвсем наскоро е изгубила съпруга си? Реакцията на Харлан е била съвсем нормална. Мислел си е, че Хардтек узурпира полагащото му се място на глава на семейството.

После рязко се обърна към масата и започна да кълца чушки за чилито, като отмъстително размахваше кухненския нож. Какво ли

значение имаше мнението ѝ? Никакво! Отново се бе проявила като истинска глупачка, разтръбявайки наляво и надясно заслугите си за този договор. А всъщност Хардтек не бе проявил никакъв интерес към нея самата и към търговските ѝ способности. Лъки продължи.

— Харлан вероятно е сгрешил в преценките си, но, както каза Сейдж, той е виждал цялата ситуация през погледа на един незрял юноша.

— Едно дете, потънало в скръб за единия си родител, което изведнъж се е почувствало предадено и изоставено и от другия — добави Лори, вярна на чувството си за справедливост и както винаги преизпълнена със съчувствие и състрадание. — Наистина безизходна ситуация. За всеки един от тях.

— Харлан негодувал срещу Хардтек, намразил го, защото смятал, че той се опитва да заграби всичко, което някога принадлежало на Даниел Бойд. Решил, че майка му е развратница и избягал от къщи — продължи Лъки. — Оттогава не се е връщал у дома си. Когато Сейдж показала на Хардтек чертежите му, той веднага разпознал характерната за Харлан прецизна техника.

— Как така? — попита Девон.

— Харлан не го е знаел, но Хардтек и Мариан са се интересували от него през цялото време, макар че никога не са се намесвали в живота му. Очевидно са виждали негови работи и преди това.

Чейс се намеси в разговора.

— Хардтек си призна, че след срещата му със Сейдж е наредил да я следят няколко дни.

— О, Боже! — възкликна Лори.

Острието на кухненския нож с ярост се заби в дъската за рязане. Сейдж бе вбесена от разкритието, че някакъв частен детектив я бе следил и фотографирал. Това ѝ се струваше крайно непочтено. Изобщо не я интересуваха милиардите на Хардтек, но трябваше да отдаде заслуженото на хладнокръвието и дързостта му.

— Хардтек е много влиятелен — поясни Лъки. — Има безброй служители, които само очакват нарежданията му. Но както и да е. След като се уверил, че нашият конструктор наистина е Харлан, той решил, че е крайно време да се срещне с разпътния си заварен син, като не пропуснал да вземе и Мариан за представлението.

— Искаш да кажеш, че той я е придумал да дойде, без да ѝ каже защо? Тя не е знаела нищо? — Марси изглеждаше отвратена.

— Напротив, знаела е. И изгаряше от нетърпение да зърне сина си, когото не бе виждала от четиринадесет години.

— Трябва да признаем, че Харлан се отнесе много мило към нея — осведоми ги Чейс. — Позволи ѝ да го гали, да го прегръща, да опипва лицето му, косата му. Нали знаете как се държат майките, които не са виждали децата си известно време? Целунаха се и дълго стояха притиснати един към друг. Цялата враждебност на Харлан бе насочена към Хардтек, а не към майка му.

— Значи чувствата му са останали непроменени през всичките тези години? — попита Марси.

— Очевидно е така — кимна Лъки. — Той обвини Хардтек, че е откраднал всичко — бизнеса, парите и жената на някогашния си съдружник.

— Твърде силни думи — отбеляза Пат.

— Е, Хардтек също не му остана дължен. Каза на Харлан, че е свободен да си мисли каквото му дойде наум за него, но че няма да позволи Мариан да бъде обвинявана в прелюбодейство. Съвсем определено останах с впечатлението, че старият грубиян наистина я обича. Той се закле, че всяко пени, принадлежащо на Мариан и Харлан, е там където го е оставил Даниел Бойд — под попечителство, което с времето е натрупало лихви в астрономически размери. Обърна се към Харлан и му рече: Защо не престанеш да се държиш като малко сополиво хлапе? Защо не предявиш права над наследството си? Крайно време е и ти да поемеш някаква отговорност. И тогава Харлан му каза: Не го искам това наследство. Не желая да се превърна в алчен сребролюбец като теб. Майната му на наследството и на всички постове и привилегии, произтичащи от него!

— Лъки! — запротестира Лори. — Децата слушат.

— Но, мамо, аз смекчавам всяка казана дума. Харлан се изрази далеч по-грубо. И тогава Хардтек заяви, че Харлан не притежава никакво чувство за отговорност и винаги ще си остане само един скитник и безделник. Точно тук се намеси Сейдж и рече на Хардтек, че Харлан е най-сигурният и надежден човек, когото някога е срещала и че чувството му за отговорност не подлежи на съмнение.

Всички погледи се насочиха към нея.

— Сейдж, радвам се, че си защитила нашия приятел — каза Лори, — но си мисля, че е било неуместно да се включваш в спора им.

Сейдж рязко се обърна. На върха на ножа ѝ бе забодено малко парченце месо.

— Моята намеса беше повече от уместна. Имам пълното право да подкрепя Харлан, защото скоро ще бъда негова съпруга.

Последвалите възклицания варираха от пълно недоверие до радостна изненада.

— А Харлан знае ли това? — попита Лъки.

— Късно снощи той ме помоли да се омъжа за него.

Лъки скочи от стола си.

— Кога снощи? А аз къде бях?

— Спеше дълбоко в леглото си.

Той сурово погледна жена си.

— Девон, знаех си, че криеш нещо от мен. Има ли нещо, което би трябвало да ми кажеш?

— Сядай, Лъки. Ще уплашиш Лорин.

— Тя е права, Лъки. Седни си на мястото — излая Чейс. — Ако сега изгубиш самообладание, само ще влошиш нещата.

— И ако още веднъж се сбиеш с него, сама ще ти счупя ръката — заяви Сейдж.

— Мислех, че си си счупил ръката, когато си се препънал в теглича на ремаркетото — възкликна Лори.

Лъки засрамено наведе глава.

Чейс въздъхна и се обърна към Лори.

— Спъна се и падна върху пикапа по време на един юмручен бой с Харлан. Поводът бе девствеността на Сейдж. Страхувахме се, че може да е бременна.

Лори зяпна от изненада и потърси ръката на Пат. Шерифът ги изгледа с буреносно изражение.

— Не можете ли поне известно време да се държите както трябва? Напускаме града за няколко седмици и веднага всичко тръгва наопаки.

— Има ли още нещо? — попита Лори. Изглеждаше тъжна и наранена.

— Почти нищо — отвърна Лъки. — Освен може би фактът, че Хардтек не се отказа от сделката, въпреки обидите, които си размениха

с Харлан.

На горния етаж се затвори някаква врата.

— Шшт, той идва — прошепна Сейдж.

В кухнята се възцари абсолютна тишина. Сейдж едва дишаше. Никой не бе виждал Харлан от момента, в който вторият му баща го бе нарекъл сополив кучи син, който бе разбил сърцето на майка си заради глупавата си гордост и проклетия си инат. Харлан рязко бе отворил вратата и побеснял от гняв бе напуснал офиса на Тайлър Дрилинг.

Сейдж се втурна след него, но когато излезе на улицата, той вече беше изчезнал. Тя се качи на колата си и пое за дома в поройния дъжд, като през цялото време се надяваше, че ще завари пикапа му паркиран пред къщата. Разрида се от облекчение, когато зави по алеята и видя, че той наистина е там.

И тогава смелостта ѝ я напусна. Вместо да изтича при него, тя се присъедини към останалите в кухнята, за да му даде достатъчно време да се справи сам с неприятните събития от сутринта. След като години наред бе бягал от себе си и от нещастната си младост, най-сетне бе принуден да погледне действителността и да я приеме такава, каквата е. А за това трябваше време.

Чуха го да слиза по стълбите, а след това да прекосява трапезарията и да се насочва към кухнята. Всички се престориха на заети, но всъщност Лорин беше единствената, която действително се занимаваше с нещо. Опряла муцунка на бузата на майка си, тя правеше големи балони от слюнка и безгрижно бърбореше.

Той влезе през вратата и очите му веднага потърсиха Сейдж. Тя се усмихна несигурно, но усмивката ѝ замръзна в момента, в който забеляза пътната чанта в ръката му.

— Аз си тръгвам. Освободих стаята ти. Можеш отново да се нанесеш в нея.

Съобщението му ги изуми и потресе. Чейс пръв успя да си възвърне способността да говори.

— Тръгваш ли?

Харлан пристъпи напред и му подаде ръка.

— Допадна ми още когато те срещнах за пръв път в Хюстън миналата година. Сега те харесвам още повече и държа да го знаеш. Желая ти късмет.

После се приближи до Лъки и го потупа по лявата ръка.

— Съжалявам за ръката ти. Не беше нарочно. Ти си дяволски свестен мъж.

След това се обърна и към двамата.

— Тази сутрин проверих цялата система. С новите компютри помпите ще работят без грешка. Ще намерите всичките ми чертежи в шкафа в склада. Ако се придържат към тях, хората ви не би трябвало да имат никакви проблеми със сглобяването и монтажа.

— Не искаме да си тръгваш, Харлан — тихо каза Чейс.

— Време е да го направя. — Бързо погледна Сейдж. — Крайно време.

— Ами парите ти от комисионната? Как ще разберем къде да ти изпратим чековете? Ако се осъществят някои от сделките, върху които работихте заедно със Сейдж, ти ще получиш доста пари.

Той само сви рамене.

— За момента разполагам с достатъчно джобни пари. Ако ми потръбват по-нататък, сам ще се свържа с вас.

Знаеха, че няма да го направи. Той бавно заотстъпва към вратата.

— Девон, Марси, грижете се добре за тия сладки бебета. Те наистина ще ми липсват. Пат, грижи се за Лори. Тя е страхотна жена.

Лори се изправи и протегна ръце към него, опитвайки се да го задържи.

— Харлан, моля те...

— Довиждане на всички. — Той нахлупи шапката си, излезе през вратата и изчезна в дъжда.

Сейдж остана неподвижна няколко секунди, глупаво загледана в затворената врата. После осъзна, че всички останали полагат отчаяни усилия да не я гледат с жал и състрадание.

Преди да е имала време да обмисли добре намеренията си, тя се втурна след Харлан. Прекоси стаите, като заобикаляше мебелите като изкусен фехтувач, изхвърча през предната врата, притича през верандата и се спусна по стълбите. Без да обръща внимание на студения, проливен дъжд, тя се затича към пикапа и стигна точно когато Харлан подхвърли чантата си в кабината му.

Сейдж сграбчи ръкава му и го завъртя към себе си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Не можеш просто ей така да ме изоставиш.

— Прибирай се вътре. Ще се измокриш до кости.

— Пет пари не давам, че ще се измокрят. Нито пък ме е грижа дали си някой тексаски Доналд Тръмп, или си беден като църковна мишка. Искам само теб, без значение дали си богат като крез или нямаш пукнат грош.

Така бързо бе излетяла от кухнята преди малко, че бе забравила да остави кухненския нож. Сега яростно го размаха под носа му.

— Днес научих за себе си още нещо. Научих, че съм човек, с когото околните трябва да се съобразяват. В началото мислех, че Хардтек е дошъл дотук само за да те намери. А после, преди не повече от тридесет секунди, изведнъж осъзнах, че едва ли му е било необходимо да подписва цял договор, за да разбере къде се намиращ. Можел е да те открие още в момента, в който детективите му са ни видели заедно. А това означава, че наистина съм му направила впечатление. Аз го накарах да се заинтересува от Тайлър Дрилинг. Получих този договор не благодарение на теб, а въпреки теб. О! — изръмжа тя. — На всичкото отгоре имаше наглостта да ме обвиняваш, че заобикалям истината, при положение, че ти от години живееш с една голяма лъжа. Крайно време е да спреш да бягаш от себе си, Харлан. Крайно време е да изгладиш противоречията си с Хардтек, ако не заради себе си, то поне заради измъчената ти и съсипана от мъка по теб майка. И още нещо! Не можеш да ме любиш цяла нощ и да ми предлагаш брак, а после да изчезнеш оттук, сякаш нищо не се е случило. Как изобщо се осмеляваш да си помислиш, че можеш да постъпваш така с мен, Харлан Бойд? Как се осмеляваш да ме унижаваш пред цялото ми семейство веднага след като съм им съобщила, че си ме помолил да се омъжа за тебе?

— Този път няма да преглътна гордостта си и да крия наранените си чувства, както постъпих при разрива с Травис. Този път всичко е много по-сериозно. Този път ще ритам, ще хапя, ще пицця, ще легна пред камиона ти, ще направя всичко възможно, за да те задържа при себе си.

— Хвалеше ми се, че никога не оставяш работата си недовършена. Е, добре, снощи ми обеща, че ще ми бъдеш верен и ще ме направиш щастлива. А това е работа, която ще запълни остатъка от живота ти.

— Не можеш да ме обвиниш, че искам да се омъжа за парите ти. Защото когато се съгласих да стана твоя жена, аз не знаех дали имаш и

пет цента в джоба си. И тогава те обичах точно толкова, колкото и сега. Така че, вземи тая чанта от пикапа и я върни обратно в стаята. Няма да ходиш никъде без мен!

Дъждът се стичаше по лицето ѝ. Дрехите ѝ бяха залепнали за тялото. Косата ѝ висеше на мокри кичури по лицето и по врата ѝ. Но тя не забелязваше нищо.

Той я изгледа и я попита като бавно изговаряше всяка дума:

— Да не би да смяташ да ме наръгаш с този нож, ако не ти се подчиня?

— Може и да го направя. Ще се ожениш за мен, дори и ако трябва да те убия преди това.

Той мрачно поклати глава, измърмори няколко ругатни и се загледа в подгизналия от дъжда пейзаж. После премести поглед към нея и се разсмя. Протегна ръка, хвана колана на панталоните ѝ и я привлече към себе си. Измъкна ножа от ръката ѝ и го хвърли настрана. Той цопна в най-близката локва.

— Аз имам много пари — започна той.

— И какво от това?

— Никога няма да позволя те да ме обсебят, Сейдж. Не разчитай, че някога ще променя отношението си по въпроса.

— Единственото нещо, на което разчитам, е, че няма да промениш отношението си към мен.

— А какво е отношението ми към теб?

— Ти ме обичаш. Обожаваш ме. Боготвориш ме. Не можеш да живееш без мен. Аз те възбуждам, правя те доволен и щастлив.

Той се разсмя, обгърна задника ѝ с ръце и я повдигна нагоре. Тя обви крака около бедрата му. Притиснал я към себе си, той бавно се завъртя, а дъждът продължаваше да се излива отгоре им.

— Ти си луда, но си права.

— За какво?

— За всичко, което каза.

— Тогава ме целуни така, както си знаеш.

Когато най-накрая се откъснаха един от друг, той предпазливо погледна към къщата.

— По дяволите, Сейдж! Ако не престанеш да ме целуваш по този начин, ще трябва още тук да започнем медения си месец.

Тя ухапа долната му устна.

— Точно такива са намеренията ми.

ЕПИЛОГ

— Харлан, събуди се. Време е.

Той изсумтя и зарови лице в косата ѝ.

— Бих искал, скъпа, но съм пребит от умора. Не можеш ли да почакаш до сутринта?

Сейдж леко се изсмя и свали ръката му от гърдата си.

— Не исках да кажа, че е време за онова. Време е да ме закараш в болницата.

Той мигновено седна в леглото.

— Искаш да кажеш, че ще раждаш?

— Имам контракции от два часа.

— Два часа? По дяволите, Сейдж! Защо не ме събуди?

— Защото, както и сам каза, си пребит от умора. Наистина не трябваше да си идваш от Луизиана тази вечер.

— И какво щеше да правиш сега, ако не си бях дошъл? — Той напъха крака в дънките си и бързо се изправи.

Беше отишъл в съседния щат, за да провери как работи нефтената сонда, която бяха предоставили на една нефтодобивна компания, управлявана от втория му баща. Рано вечерта ѝ бе позвънил, за да ѝ каже, че се прибира, а тя се бе опитала да го убеди да не предприема толкова дълго пътуване по това време. Сега обаче, бе доволна, че не я бе послушал.

— Бях надалеч от теб твърде дълго, скъпа — беше ѝ казал той.

— Само два дни.

— За мен това е твърде дълго.

Тя се усмихна, припомнила си страстния тон, с който бе произнесъл тези думи, и посегна към телефона.

— Ще се обадя на лекаря.

— Къде е проклетият куфар? — попита той, докато ровеше из дрехите в гардероба. — Добре поне, че го приготви навреме. Къде е?

— В другия гардероб. — Тя помоли да уведомят лекаря, че има родилни болки и че тръгва за болницата и затвори телефона. —

Харлан, успокой се. Разполагаме с достатъчно време. Водата ми още дори не... опа!

— Какво! — Той подаде глава от гардероба.

— Водата ми току-що изтече.

Без да спира да ругае, Харлан я зави в едно одеяло и я занесе до колата.

— Дишай — нареди ѝ той, макар неговото собствено дишане да бе далеч по-нестабилно. — Не забравяй да дишаш по начина, по който ни учиха.

Той я нагласи на едната седалка, а после на бегом заобиколи колата. Разкопчаната му риза се ветрееше след него.

— Закопчей си ризата — каза му тя, докато се отдалечаваха от къщата, която Марси им бе продала на по-ниска цена като подарък за сватбата им.

— Как можеш да мислиш за ризата ми в подобен момент?

— Не искам всички сестри да се заплеснат по косматите ти гърди, разбра ли?

Той спря на светофара само колкото набързо да закопчее ризата си, а след това продължи на червено.

— Ще те глобят — предупреди го тя.

— Имам връзки в градската управа.

— Няма да е за дълго. Пат ще се пенсионира следващата седмица. О, Харлан, не мога да пропусна прощалното му парти!

Лори бе ремонтирала бившата ергенска квартира на Пат и я бе превърнала в истинско бижу. Харесваше ѝ да живее в града, близо до всичките си приятели и многобройни обществени ангажименти. Въпреки че непрекъснато бяха заети с нещо, те сякаш все още караха медения си месец. Беше трудно да се прецени кой от двамата бе по-влюбен и оглупял.

— Ще отложат партито, ако се наложи — увери я той. Протегна ръка и я постави на стомаха ѝ. — Той избърза, нали? Защо толкова рано? Не мислиш, че ще има някакви проблеми, нали?

— Всичко е наред. Той просто иска час по-скоро да те види. Толкова много съм му говорила за теб. — Тя нежно покри ръката му със своята.

Гумите силно изсвириха, когато Харлан спря пред отделението за бърза помощ. Без да чака за носилка, той отново я взе на ръце и я

внесе вътре.

Попълниха картоната й и една от сестрите каза:

— Лекарят ще трябва да я прегледа за няколко минути, господин Бойд. След това ще можете отново да влезете при нея.

— Обади се на всички — извика през рамо Сейдж, докато я караха към предродилната зала.

След като уведоми семейството й, Харлан бе допуснат в залата. Преди това трябваше да облече стерилна лекарска униформа.

— Това е точно твоят цвят — синьо. Много ти отива — отбеляза Сейдж, когато той се появи при нея.

— Както винаги, върна на себе си. Никога не знае кога да си затвори устата. — Наведе се над нея, а очите му изведнъж се замъглиха от вълнение. — По дяволите, Сейдж. Обичам те!

— И аз те обичам. — Тя сграбчи ръцете му. — И малко се боя.

— Ти?

— Да. А знаеш, че не бих си го признала пред никой друг. Остани с мен, Харлан.

— Завинаги, мила. Можеш да разчиташ на това.

Откараха я в родилната зала. Сейдж пъшкаше и охкаше, наричаше гинеколога си прасе и жалък мъжки шовинист. Няколко минути по-късно, с помощта на Харлан, тя без всякакви усложнения роди сина му. Добродушният лекар повдигна ревящото бебе и го положи в ръцете на нетърпеливия му баща.

— Поздравления, господин Бойд.

— Наричайте ме Харлан — разсеяно отвърна той и положи сина си на гърдите на Сейдж.

— О, колко е красив! — В гласа й се долавяше искрено страхопочитание. — Виж, Харлан! Виж какво красиво бебе си имаме.

Измина почти цял час преди най-накрая да останат сами със сина си. Сестрата ги предупреди, че след малко ще се върне да го отнесе в залата за новородени.

Сейдж погали с пръст меката му руса косица.

— Взел е твоята коса, Харлан. Твоя нос.

— Моя пенис.

— О! — възкликна тя. После го изгледа страстно и добави: — Нищо чудно. — Разсмяха се заедно, а след това се целунаха.

— Извика ли всички?

— Ще нахълтат в родилното отделение веднага щом им позволят. В тази болница ще трябва да ни лекуват по намалена тарифа. Непрекъснато им отваряме работа.

За всеобща радост, Марси бе обявила, че отново е бременна, макар че Джейми все още не бе навършил годинка. Биологичният ѝ часовник я принуждавал да бърза, бе им казала тя. Бизнесът ѝ процъфтяваше и без нея и тя можеше да се отдаде изцяло на майчинските си инстинкти. Двамата с Чейс бяха невероятно щастливи.

Статиите на Девон вече се отпечатваха и в няколко извънщатски вестника. Лъки и тя вече мислеха за друго дете, макар че той се кълнеше, че не би могъл да направи по-голяма красавица от Лорин. После, без дори да спре за да си поеме дъх, ги уверяваше, че би опитал с най-голямо удоволствие.

Тайлър Дрилинг получаваше повече поръчки, отколкото можеше да изпълни. Камионите им непрекъснато пътуваха от град на град. Допреди няколко седмици Сейдж управляваше бизнеса с напоителните съоръжения, координираше сделките, преговаряше с нови клиенти, ръководеше офиса, който бе значително разширен и в него вече работеха две секретарки.

— Ами Мариан и Грейсън? — попита Сейдж. — Обади ли им се?

— Мама подскочи от радост. Ще пристигнат утре сутринта.

Сейдж протегна ръка и с обич го погали по бузата. Благодарение на настойчивите ѝ опити за помирение, Грейсън и Харлан вече се държаха относително учтиво един към друг. Все още съществуваше известно напрежение, защото Харлан отказваше да се включи като партньор в бизнеса на Грейсън. Разногласията им по този въпрос явно никога нямаше да бъдат преодолени. Но Харлан и майка му отново бяха заедно, а това бе най-важното за момента.

Харлан бе признал пред Сейдж, че не бе успял да се пребори с раните и разочарованията от юношеството си. В действителност никога не е бил убеден, че майка му е била невярна съпруга и че Грейсън е подъл и безскрупулен мошеник. Много по-лесно му е било да ги вини за смъртта на баща си, изпитвал е нужда да насочи гнева си към някого, за да може да продължи напред.

Грейсън, с грубия си и рязък нрав, бе толкова различен от сърдечния, весел и сговорчив баща на Харлан, че той просто не

можеше да го приеме като съпруг на майка му. Сейдж търпеливо се опитваше да му обясни, че Грейсън се държи с Мариан по начин, съвсем различен от оня, по който се отнасяше към конкурентите си в бизнеса.

— Сигурна съм, че той много обича майка ти.

— Предполагам, че е така. Но след като мама се омъжи за него, аз реших, че парите са истинско зло — бе й казал той, опитвайки се да я накара да разбере отношението му. — Всеки, който разполага с достатъчно пари, може да се разпорежда с живота и съдбите на други хора. Това е, което не мога и не искам да приема.

През последните няколко месеца бе започнал да тегли пари от наследството си, но само защото не можеше да понесе мисълта, че всичките тези пари стоят неизползвани, когато толкова много хора се нуждаят от тях. Направи значителни дарения на най-различни благотворителни организации и комитети, но си остана напълно анонимен и никой не разбра откъде постъпват сумите.

— Защо не започна да раздаваш тези пари по-рано? — веднъж го попита Сейдж. — Например когато видя, че Тайлър Дрилинг е в беда. Защо просто не даде на Чейс малко пари?

— Защото парите сами по себе си не можеха да разрешат проблемите му. Не и в перспектива. А и освен това, аз обичам да използвам собствените си възможности и изобретателност. Хората обикновено не се отнасят добре към подаянията, но, ако не са глупаци, разбира се, те винаги с готовност приемат нови и оригинални идеи. По този начин им остава удовлетворението от мисълта, че сами са се справили със затрудненията си. Ако просто бях подписал един чек, братята ти никога нямаше да изпитат задоволство и гордост от постигнатото. Нито пък аз.

Той продължаваше да носи дънки, които изглеждаха по-стари и орфани от тези на повечето завършващи студенти, и караше раздрънкан пикап, а Сейдж непрекъснато се заканваше, че ще подпали старата браква, за да я освободи от мъките й. Харлан обаче твърдеше, че пикапът е в състояние да измине още много мили.

Сейдж се вгледа с любов в лицето му и тихо каза:

— Попитаха ме как да попълнят акта за раждане. Казах им, че бебето ще се казва Даниел Тайлър Бойд.

— Даниел — дрезгаво повтори той с блеснали от сълзи очи. — Благодаря ти, Сейдж. Харесва ми. — Преглътна мъчително, опитвайки се да се отърве от буцата, заседнала в гърлото му. — Не мога да се начудя на теглото му. Роди се толкова рано, а тежи три килограма и половина. Не е ли много?

Тя навлажни устните си и го погледна.

— Всъщност, той изобщо не е преждевременно роден, Харлан.

— Но ти ми каза, че трябва да се роди в началото на ноември.

— Да, точно това ти казах. Истината обаче е, че Даниел се роди съвсем навреме.

— Но днес е първи октомври. Което означава, че той е заченат в началото на януари.

— Аха.

Харлан се вгледа в очите ѝ, изведнъж проумял всичко.

— Ти, малка лъжкиня! Била си бременна през цялото време. Станало е още първия път в караваната, нали? А ти ме излъга и ми каза, че не си бременна.

— Не бих казала, че е точно така. Не можех да позволя отново да се сбиеш с братята ми, нали? А и освен това не исках да се ожениш за мен по задължение, или от жал. О, да, отрекох, че съм бременна, когато в действителност Даниел вече растеше в корема ми.

Харлан я изгледа недоверчиво, а след това отметна назад глава и се разсмя. Даниел се смръщи, допрял лице до гърдата на майка си.

— Дявол да го вземе — прошепна Харлан. Хвана малката ръчичка на бебето и я погали. — Чу ли това, Даниел? Този път майка ти наистина ми даде да се разбера.

След това зарови свободната си ръка в косата на Сейдж и сведе устни към нейните.

— Ти си най-невероятната жена, която някога съм срещал, госпожице Сейдж! А сега ме целуни така, както си знаеш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.